

Sentjurske

NOVICE

sentjurski lokalni časopis

letnik X, št. 7

29. julij 2003

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

Praznik občine Dobje

AKVONIJ

Franc Zupanc, s.p., AKVONIJ, C. Kozjanskega odreda 13 - Šentjur, tel.: 03/ 749 16 00

**MALCE DRUGAČNA TRGOVINA
ZA RAZVAJANJE OBČUTKOV**

Hvala Vam, ker ste prišli, pa prid' te še kaj!

SUPERMARKET

Šentjur

Jagros d.o.o.

JAGER

ŠENTJUR - 03 747 23 50

Kisek
za vlaganje,
3L

229,90

Deželno vino
JAGER, 1L

Ministrstvo za zdravje
opozarja: "Pitje alkohola
lahko škoduje zdravju!"

249,90

Sirup
Frutto, 1,5L

399,90

Gazirana
voda,
1,5L

79,90

Oranžada
Frutto,
1,5L

99,90

**NOVO V
ŠENTJURJU!**

**SALON
POHIŠTVA
BIO OPREMA d.o.o.**
3231 GROBELNO

**V
BLAGOVNICI
RESEVNA**

Mestni trg 3, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 74 90 790

**V mesecu avgustu
POSEBNA ALPLESOVA PONUDBA!**

**ELBA TRGOVINA
STORITVE d.o.o.**

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur,
tel. in fax: 03 57 41 151, gsm.: 041/ 742 456

**V TRGOVINI ELBA
vse za:**
- centralno ogrevanje
- vodovod
- elektromaterial
- klimatske naprave

**MONTAŽA
KLIMATSKIH
NAPRAV**

**STENSKE KLIMATSKE NAPRAVE
MATRIX za hlajenje in gretje**

2,5 kw 99.000 SIT + DDV
3,5 kw 114.500 SIT + DDV

Vse slike so simbolične

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo
- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

UGODNO PREPISI VOZIL UGODNO

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01, gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

VSEBINA

Suša - pomoč bo, ko bo, če bo?	4
Asfaltna baza spet vznemirja	6
Proseniško v vojni s Cinkarno in svojo KS	7
Uplinjanje dolarjev po občinsko	8
Jože Palčnik - nova metla na občini	9
Kmečka ohcet Dobjanke in Šentjurtčana v Laškem	15
Rože in Jože Franc s Slivnice	19

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franč Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco
javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,
pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

NOVICE

26. avgust 2003

UVODNIK

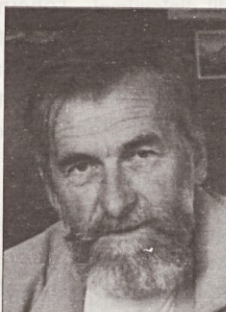
Franč Kovač

Ko mi praznujemo

Dan državnosti je izjemno umeščen: začetek poletja, kresna noč, konec šolskega leta, dopustniška psihoza v zraku... Že samo ti vzporedni dejavniki, brez rojstnega dne slovenske države, so sami po sebi skoraj dovolj za praznično vznesenost. Skoraj pravim, ker naj bi tista prava prazničnost vendarle zadihala iz smeri »pravkar« ustvarjene zgodovine države Slovenije.

Letos smo praznovali v občinskem središču, v šentjurskem športnem parku. Petra Debelak je bila dobra, lahkotna, toda dostojna in prepričljiva. Mateja Romiha in njegov mladi šentviški pevski zbor poznamo; v kondiciji, kot so, ne morejo razočarati. Upal sem, da nam bodo zapeli tudi Našo vojsko, ki jo imajo dobro naštudirano. Pa je niso, da se ne bi zameril kakšni rahločutni »črni« dušici. Obzirnost brez veze, kajti partizanščina je del slovenske državnosti, ki je ob svojem koncu bila žal grdo izigrana, toda nosi s seboj, zlasti v pesmih, tisti emocionalni naboj, ki ga sedanja generacija Slovencev ne more zlahka niti podoživeti. Županov slavnostni govor je že bil bolj tako tako: šimfal je državo, ki praznuje, in hvalil svojo občinsko oblast, ki do sedaj prav gotovo še ni niti poskusila resneje vragu repa spuliti. Niti slučajno ali po pomoti ni omenil političnih sil, ki so ustoličile samostojno Slovenijo, mislim seveda na iz zgodovine izrinjeni Demos. Ki pa je »delal zgodovino« tudi v Šentjurju

No, pa do tu še nekako gre, čeprav je »raja« v ozadju ves čas programa »pišmevritično« vneto debatirala o bogve čem. Še resnejše težave sem opazil na »častni tribuni« oziroma pri za častne goste rezerviranih sedežih v prvih vrstah. Če odštejem dejstvo, da jih je tam bila le peščica, se ni dalo spregledati, da so med njimi krepko prevladovali takšni, ki so bili v letih ustvarjanja slovenske države na pol v plenica ali pa pravoverni člani jugonostalgičnih strank. OK, naj bo, kot sedanji izvoljenci ljudstva in voditelji veteranskih organizacij imajo pravico in dolžnost sedeti v prvih vrstah, toda naj sedijo lepo pokončno, spodobno polikani, v kravatah, s simboli slovenske državnosti v gumbnicah. Če si na častni tribuni in zadevo jemlješ kolikor toliko resno, pač ne moreš biti tam v majici in kratkih hlačah.

Nato se je začela veselica. Pa ne tista čisto klasična, temveč praznična, kar je pomenilo, da je takoj na začetku morala dobiti tudi kanček politike. In smo ga dobili. Mladi vodja mladega slivniškega ansambla je namenil svojo pozornost poslancu SMS Diaciju, ki da je žrtvoval svojo navzočnost na elitni ljubljanski fešti samo zato, da je bil lahko z nami, da je zabil odločilne gole za politične fuzbalerje itd. In nikogar drugega. Marko je res simpatičen mladenič, ki zna že iz študentskih klopi naprej poleg zelo uspešnega »prodajanja politične megle« odlično brcati tudi žogo in je prepričan, da bi bil najboljši šentjurski župan vseh časov, toda ali je zato lahko tudi že prva violina šentjurskega praznovanja najpomembnejšega državnega praznika? Med publiko, tam v zadnjih vrstah jih je bilo kar nekaj, ki ga, kar se državitvornih in osamosvojitvenih zaslug tiče, tudi sredi temne noči neskončokrat zasenčijo. Da, mladenič gleda naprej, kar je prav, ni pa ravnal prav tisti, ki je dovolil to »zlorabo« slovesnosti.

Nadaljevanje je bilo v režiji slivniškega Unikata. Ni kaj, Unikatovci so za svoja leta dobri, kar pa ne pomeni, da so dorasli tudi osrednji občinski praznični slovesnosti. Šentjur je vendarle že mesto in Šentjurtčani v povprečju zahtevajo več kot šablono in posnemanje večno zelenih Avsenikov. Čeprav sta Korado in Brendi s svojim burkaštvom sicer nekoliko dvignila temperaturo, vsaj tja do polnoči, štimunga še ni bila na zeleni ravni.

In še nekaj: na sceni ni bilo opaziti prejšnje občinske politične elite, nova ekipa pa je delovala nekako zmedeno. Še omizja si niso priskrbeli in celo žene so večinoma pustili doma. Kar seveda ni nobena katastrofa, je le znamenje, da še ne vejo, da so sestavni del tega obreda oziroma kako bi se umestili v praznično dogajanje.

Ampak praznik je vseeno bil. Kljub neizobešenim zastavam, saj jih premnoge firme in ustanove celo v samem središču Šentjurja še vedno ne izobešajo. Da o lokalih in zasebnih hišah niti ne govorim. Je že res, da se praznuje v srcu in ne na pročelju te ali one stavbe, pa vendarle sta ti dve stvari tako tesno povezani, da človek hočeš nočeš mora pomisliti, da Slovenci menda res nismo zaslužili države, ki se nam je zgodila.

Diskretno vprašanje:
Ste poravnali naročnino za
Šentjurske novice?

Aktualno z občine

(Povzeto po sporočilu podžupana Artnaka).

Na zadnji predpočitniški seji, ki bo 31. julija, bo občinski svet obravnaval naslednje pomembnejše zadeve:

Prostorski plani pred sprejemom

Sprejemal bo prostorsko ureditveni plan v drugi obravnavi. Z vidika gospodarskega razvoja občine je to ena najpomembnejših vsebin iz pristojnosti občine. Občinska uprava s področja prostorskega planiranja in podžupan, zadolžen za to področje, so z državo uskladjali veliko predlogov ter pripravili zahteven in obsežen akt, ki bo omogočal, da bodo lahko investitorji takoj po njegovem sprejemu in objavi pričeli vlagati na upravno enoto vloge za izdajo gradbenih dovoljenj.

Občina bo nadaljevala z usklajevanjem posameznih predlogov za spremembo prostorskih aktov, pri čemer naj bi vključili razširitev industrijske cone v Šentjurju, oblikovanje industrijske cone za določene gospodarske servisne dejavnosti ob avtocesti v Dramljah in predvsem načrtovanje koridorja šentjurske obvoznice od avtoceste v Dramljah mimo Šentjurja proti Kozjanskemu. Idejna zasnova trase je v občini politično že usklajena. V ta koridor naj bi bila vključena tudi sprememba lokacije nadvoza preko železnice.

Občinske štipendije

Občinski svet bo obravnaval tudi odlok o štipendiranju. Z njim želijo vzpodbuditi dolgoročno kadrovske načrtovanje in razvoj lastnih kadrov za potrebe gospodarstva, kmetijstva in razvoja podeželja v občini. Po pripravljenem predlogu naj bi občina subvencionirala do 40 % dodeljene štipendije oziroma z omejenim nominalnim zneskom, ki bo odvisen od stopnje izobrazbe štipendista. Število subvencij bo omejeno glede na sredstva, ki bodo predvidena v vsakoletnem občinskem proračunu. Štipendije bodo po ocenah lahko prejeli le najboljši kandidati za določeno vrsto poklica oziroma stopnjo izobrazbe. Za subvencioniranje štipendij bodo na vsakoletnem razpisu kandidirali štipenditorji, torej tisti, ki štipendije podeljujejo. Le-ti bodo z občino sklenili pogodbo in po vsakokratnem

dokaznem izplačilu štipendije štipendistu dobili povrnen subvencionirani del. Posebnost bodo le štipendije, ki jih bo vsako leto posebej opredelil župan na osnovi strategije razvoja občine za področje kmetijstva in razvoja podeželja. Ti štipendisti bodo na osnovi predhodno uspešne kandidature na razpisu prejeli subvencioniran delež neposredno od občine. Za subvencioniranje bodo lahko kandidirali izključno štipenditorji iz občine Šentjur za domače štipendiste.

Pravna pomoč na občini

V kratkem bo pričela z delom brezplačna pravna pomoč na občini, ki jo bo vodil diplomirani pravnik s pravosodnim izpitom in občinski svetnik Gregor Kovač. Za pomoč si bo organiziral tudi študente s področja prava in druge strokovnjake. Pisarna bo odprta enkrat tedensko, čas in kraj pa bosta določena naknadno. Pisarna bo delovala po vnaprej določenih pravilih in bo svetovala občanom izključno v zadevah iz upravno-pravnih postopkov s področja javne in občinske uprave in se ne bo ukvarjala s svetovanji, ki so v domeni odvetniških pisarn. S tem naj bi občina postala bolj prijazna občanom in bi se učinkovito, hitro in uspešno reševala nekatera strokovna vprašanja odnosov med občani in občino.

Občinska razvojna strategija

Občina pričinja s pripravo dolgoročne razvojne strategije občine. Na javnem razpisu je bila izbrana firma SIC Slovenske Konjice. V pripravo strategije, ki naj bi bila gotova do začetka leta 2004, želijo pritegniti številne strokovnjake raznih področij in posameznike ter organizacije iz občine in izven nje. Dokument naj bi odražal politično in strokovno soglasje glede posameznih razvojnih vprašanj občine. Na tej osnovi bodo izdelani konkretni izvedbeni programi. Že izdelani načrti bodo morali biti usklajeni z novim globalnim programom (strategijo). Dolgoročni razvojni programi bodo med drugim služili tudi za kandidiranje na razpisih države in evropskih strukturnih skladih.

Katastrofalna suša – pomoč bo, ko bo, če bo

Suše ni in ni konec, zato je vsak dan manj možnosti, da lahko narava do jeseni vsaj delno nadoknadi izgubljeno. Ali lahko živinorejci, ki je ostala praktično brez krme, pomagata vsaj država in občina?

Zaenkrat so izgledi dokaj kilavi. Občinska komisija za ugotavljanje posledic elementarnih nesreč je do 22. julija sicer zbirala škodne prijave, nabralo se jih je prek 1000, in ocenila, da je obseg škod po posameznih predelih in kulturah precej različen, se pa giblje med 15 in 95 odstotki. Kaj pomenijo te številke v denarju, niso niti poskušali oceniti.

O morebitni pomoči države in občine je predsednica komisije Brigita Škoberne povedala:

»Naša komisija pripravlja zbir podatkov za regijsko komisijo, ta bo oceno škode preverila in jo nato poslala državni komisiji. Kako bo šlo naprej, še ni jasno, ker je pravkar sprejeti zakon o odpravi naravnih nesreč nejasen in delno v nasprotju z zakonom o javnih financah. Vse kaže, da bi država rada prevzela breme suše

na občine, vsaj do višine obvezne proračunske rezerve. Ta bi na primer v Šentjurju morala znašati 30 milijonov SIT, v proračunu pa imamo vsega 10 milijonov. Kako se bo občina izvila iz te proračunske stiske, ne vem. Formalno brez rebalansa proračuna ne bo šlo, a se o njem za julijsko sejo OS nič ne sliši, kar pomeni, da bo morebitna pomoč po suši prišla šele tja proti koncu leta ali pa še kasneje. Za koga, kaj in koliko, lahko le ugibam. Tudi o organizirani nabavi krme mi ni nič znanega.«

S posledicami suše in z organizirano nabavo krme se trenutno ne obremenjujejo niti na kmetijski svetovalni službi niti na kmetijski zadrugi, obe ti instituciji tudi nimata in ne zbirata podatkov o tem, kolikšna je pravzaprav škoda.

F.K.

Turistični funkcionarji v Šentjurju

V torek, 15. julija 2003, so bili v Celju in Šentjurju na delovnem obisku dr. Marjan Rožič, predsednik Turistične zveze Slovenije, Jože Kandolf, podpredsednik Turistične zveze Slovenije in predsednik Turističnega društva Velenje ter Slavko Sotlar, predsednik Celjske turistične zveze.

Drugi del obiska je bil namenjen spoznavanju dela Turistično informacijskega centra Šentjur ter turističnih društev na tem območju in njihovega delovanja s Ticem. Tako je ekipa obiskala pisarno turistično informacijskega centra v Šentjurju, turistično pisarno Turističnega in olepševalnega društva Ponikva ter si tam poleg razstave o zgodovini kraja ogledala še cerkev sv. Martina, Slomškovo rojstno hišo ter turistično kmetijo Zdolšek, ki je edina registrirana

turistična kmetija z nastanitvijo na tem območju. Obisk je ekipa zaključila ob Slivniškem jezeru, ki bo drugo leto kandidiralo za srečanje objezerskih krajev Slovenije 2004. Najprej je bil krajši postanek na turistični kmetiji pri Alojzu Recku, nato pa na predvidenem prizorišču srečanja na Rakitovcu pri brunarici Turističnega društva Gorica pri Slivnici. Dr. Marjan Rožič je menil, da bi priprave in izvedba prireditve vsekakor dala velik zagon za ureditev tega dela jezera.

Obisk so vseskozi spremljali župan Štefan Tisel, direktor občinske uprave Jože Palčnik, vodja Tica Šentjur Alenka Testaniere, predsednik TOD Ponikva Slavko Špur ter predsednik TD Gorica pri Slivnici Dušan Polenšek.

Za TIC Šentjur, Alenka Testaniere

Praznik občine Dobje

Dobje gre naprej

Občinski praznik sosednje »žepne« občine Dobje, imajo ga 22. julija, na dan nekdanjega dneva vstaje, je tudi letos potekal v znamenju bučnega praznovanja, skoraj prebučnega za občino, ki jo po številu prebivalcev poseka večina šentjurskih krajevnih skupnosti. Toda Dobjanom, po domače Dobovčanom, je z ustanovitvijo samostojne občine padla sekira v med in jim njihovo samostojnost, kot tudi dobro organizirano in sorazmerno solidno obiskano praznovanje, lahko le zavidamo. Čeprav, tako ocenjujem, letos že ni bilo več takšnega »navala«, kot smo ga bili vajeni prejšnja leta. Zlasti so manjkali nekateri znani dobjski obrazi, kar bi lahko pomenilo, da zvezda Salobirjev vendarle počasi zahaja.

Je pa bil zato »naval« pri omizju za častne goste: minister But, pravni svetovalec vlade Cerar, župani Tisel iz Šentjurga, Kocman iz Kozjega, Mikolič iz Rogatca, načelnica UE Stoparjeva, nekdanji šentjurski župan Jagodič in ugledni člani rodbine Salobir prve in druge generacije (Marjan, Drago, Urška...).

Prireditev je minila v znamenju domače kulturne produkcije (povezovalka programa Vidiceva,

domači pevski zbor, solo pevski nastop Renate Gračner, županov ansambel harmonikarjev...) in vznesenega govora župana Salobirja o dobjskih »velikih delovnih zmagah«: 1,4 kilometra modernizirane ceste v Ravnah, pešpot v Jezercih, razsvetljava v

Ravnateljstvu Slatini, avtobusno obračališče pri šoli, organiziran odvoz odpadkov... Še posebej se je pohvalil z intenzivnim kulturnim življenjem, z vsem mestnim šolam enakovredno šolo, za adaptacijo prostora za mladino (ki ga prej »pod Šentjurjem« pol stoletja niso

uspeali dobiti), novimi »firanki« na kulturnem domu itd. Skratka, iz županovega govora se je jasno razumelo, da v Dobju vlada izjemna sloga in je razcvet občine iz leta v leto večji. Vmes je tudi izkoristil priložnost, da je pozval državo in navzočega ministra Buta, naj takoj nekaj ukreneta zaradi suše.

Saša Jager

Marjan Salobir

Tradicionalna priznanja in nagrade za odličnjake so prejeli Nina Antlej, Saša Jager, Uroš Horjak in Zofija Vrečko.

Občinska priznanja so dobili učiteljica Marija Robič, gasilec Franc Leskovšek mlajši in učenka Saša Jager.

Ravnateljstvu Francu Kramplu, ki se je lani ovenčal z naslovom častnega občana, se je letos pridružil prof. Marjan Salobir iz Velenja, brat župana Francija, ki ima velike zasluge za osamosvojitve občine Dobje in njeno promocijo.

Presenetljivo dolgo je bil za govornico minister But, ki je sicer malo preveč »bluzil; a si je z izjavo, da je Dobje dokaz, da male občine niso napaka, pridobil naklonjenost občinstva.

F.K.

Renata Gračner

ŠPUKN gradi

Po Dobju že nekaj časa odmeva vest, da so se tamkajšnji mladinci, ki slišijo na ime ŠPUKN, odločili urediti mladinsko sobo. Fantje so po daljšem in tehtnem razmisleku prišli do zaključka, da potrebujejo svoj prostor. Dan D se je naposled zgodil 12. julija, ko so resno zgrabili lopate ter pričeli z delom. Projekt je v teku in je, po besedah vodje delovne skupine Mateja Leskovška, ocenjen na 500.000 SIT. Največji strošek predstavljata vhod in predprostor. Ideja, načrt in statika so nastali pod taktirko gospoda Jožefa Vrečka, za kar se mu zahvaljujejo. Projekt skušajo izpeljati po najbolj optimalni poti, saj je upoštevati, da prihajajo iz gospodarsko manj razvitega območja in tudi težko usklajujejo svoj prosti čas z drugimi obveznostmi, predvsem šolskimi. Dobrovoljni fantje so še dodali, da jih pri delu najbolj ovirata vročina in sonce, ter obenem optimistično pričakujejo, da bo soba sprejela svoje prve goste že jeseni.

Klemen Žibret, druga violina dobovske mladine: »Na nek način si urejamo svoj prostor, ki bo poosebljal vse tisto, kar pooseblja klib - izobraževanje, ki vodi in usmerja mladino, kot je družbeno zaželeno.«

B.M.

Ima kamion pravico »do naravne smrti« sredi gozda?

Gre za kamion v Škarnicah, ki gnije v gozdu že kakšnih 10 let. Sosedje so nejevoljni, s kamiona se razlivata motorno in kurilno olje, vsake toliko časa, ko ga lastnik Ivan Gračner »zalaufa«, se zavije v oblah izpušnih plinov, in je na sploh moteč estetski in ekološki problem. Sosedje pravijo, da so že pred leti poklicali na pomoč dobovskega občinskega tajnika

Leskovška, a se ni nič zgodilo. Gračner menda trdi, da kamion stoji na njegovi parceli in nikogar nič ne briga, kaj dela z njim. Potuho naj bi mu dajal celo župan Salobir, ker je bil z njim kolega v ansamblu.

Ali sploh obstaja način, kako se zakonito znebiti takšnega »sosedja«, sem poskušal zvedeti pri okoljski inšpekciji v Celju, pa niso znali odgovoriti, dali pa so mi

telefonsko številko okoljskega nadzornika Juvana iz Velenja. Ta je obljubil, da bo ob priliki obiskal sporni kamion.

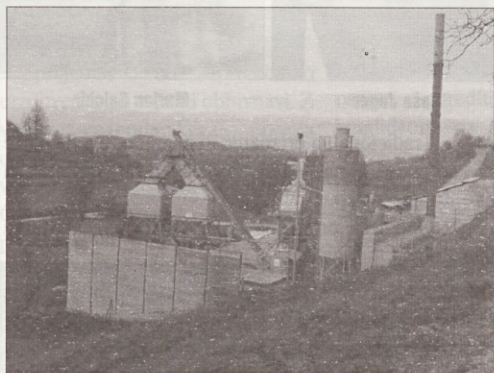
Šentjurski komunalni inšpektor Tisel, ki bi prav gotovo tudi vedel kaj povedati na to temo, v treh dneh in šestih telefonskih poskusih ni bil dosegljiv, ker je bil »vedno na terenu«.

F.K.

Javna tribuna o asfaltni bazi

Prihajajo novi lastniki asfaltne baze?

Javna tribuna o problematiki izgradnje asfaltne baze je bila strel v prazno. Pričakoval sem oster dialog, tudi organizirano demonstracijo moči zagovornikov asfaltne baze, pa ni bilo nič od tega. V dvorani šentjurskega kulturnega doma se je zbralo 45 krajanov, pretežno sosedov sporne asfaltne baze, ki so le še enkrat bolj ali manj sami sebi obrazložili, zakaj ji nasprotujejo. Zagovornikov baze je bilo komaj za seme, pa še ti niso bili pretirano prepričljivi. Z občine ni bilo nikogar.

Razlogom zoper bazo, ki so jih navajali najbolj vroči nasprotniki baze, sosedje Bohinc, Kotnikova in Perčičevi, seveda ni mogoče racionalno ugovarjati; baza je velik poseg v življenje Planinske vasi. K temu so svoje dodali še drugi razpravljalci: Nuč problem vode, Likovnik načelno zavračanje prodora industrije v kmečko okolje, Kasenburger trditev, da je enomesečno poskusno obratovanje pred leti že dokončno razpršilo vse dvome, da bi lahko bila asfaltna baza tamkajšnjim ljudem in okolju prijazna. Predsednik ZEG Lipič, ki je tribuno vodil precej pristransko, je še pribil, da je montirana tehnologija dobra le še za staro železo in da raznim domačim strokovnjakom in inšpektorjem pač ni mogoče zaupati. K temu je svoje dodala še predsednica šentjurskega ekološkega društva Slakanova, da iz lastnih izkušenj s celjsko Cinkarno ve, da je naša okoljska zakonodaja le mrtva črka na papirju.

Ugovori Janka Kovača, da gnojnica iz Bohinčeve »štale« pomeni večjo grožnjo izviru Bistrice kot asfaltna baza, ter filozofska obramba Gregorja Kovača, ki je bil zelo redkobeseden in je nasprotnike skušal utišati z vprašanjem, zakaj se ne vozijo po svetu z bicikli, ko je splošno znano, da so avtomobili okolju neprijazni, nasprotnikom niso prišli do živega. Obe strani sta ostali vljudni, toda

čvrsto, vsaka na svoji strani. In šele tik pred koncem je prišlo do ostrega verbalnega spopada, ki ga je izzvala zelo spretna gospa iz Ljubljane, novopečena lastnica kmetijskega zemljišča v Planinski vasi. V Ljubljani stanuje v Podutiku tik zraven tamkajšnje asfaltne baze, zato je poskušala ogorčene vaščane prepričati, da so se zadeve lotili na napačnem koncu, da je njihova naloga pravzaprav le vztrajati na zahtevi, da bo asfaltna baza zadostila vsem predpisanim ekološkim normam itd., kar je seveda spodbudilo ogorčene ugovore. Olja na ogenj je prililo še priznanje Gregorja Kovača, da razmišljajo o drugačni lastniški strukturi asfaltne baze in o modernejši tehnologiji. Seveda na isti lokaciji.

Na koncu je Lipič predlagal zaključke javne razprave, ki so bili seveda »nedemokratično« pripravljeni in napisani že pred začetkom razprave, kar je dodatno razburilo gospo iz Ljubljane.

Zaključek javne tribune je bil pričakovan:

zahteva, da občinski svet iz svojih prostorskih planov zбриše predvideno legalizacijo asfaltne baze, za katero se naj najde ustrezna lokacija nekje drugje. Planinska vas naj ohrani svoje kmetijsko bistvo in išče svojo prihodnost v sonaravni pridelavi hrane, ekoturizmu, popotništvu in podobno.

F.K.

Misterij bančnega poslovanja

Primoran, da dvignem večji znesek, sem se v ponedeljek, 30. junija, soočil z obleganjem petih bančnih okenc v poslovni enoti Banke Celje v Šentjurju. Čakajoči so nekako improvizirali vrstni red do posameznega okenca. Zaradi iznajdljivosti posameznic, ki so prikrito uveljavljale svojo prednost, bi bilo nujno kopirati sistem tekočih števil iz ambulant zdravstvenega doma. Na svoj denar sem čakal od 9:30 do 11:15. Tudi pri najbolj expeditivnem okencu z napisom »hitra blagajna« ni bilo opaziti hitrejšega premikanja.

Posebno živčno deluje na čakajoče, ko posamezniki zasedejo okence po 30 minut in več. Po sedaj uvedenem »modernem poslovanju« delavci na vseh okencih opravljajo vrsto opravil: od prodaje in nakupa deviz, vezanja varčevalnih vlog, plačevanja računov do vpisovanja pokojnine itd. In ravno tega dne se je vršil vpis in izplačevanje pokojnin za mesec junij, sicer še bolj zanimiv zaradi izplačila regresa. Čakajoči smo potrpežljivo, ali pa tudi ne, čakali, bili nejevoljni in se spraševali, zakaj tako. Takšen način poslovanja banke je nerazumljiv in poniževalen, poslovanje pa kljub dragi informatiki počasnejše od prejšnjega ročnega. Ob tem je banka pred kratkim zaprla eno svojo šentjursko poslovalnico in vse skoncentrirala na eno mesto. Tudi nov delovni čas je v interesu samo vodstva banke in ne komitentov, sicer ne bi vsakodnevno čakala pred vrati in pred šalterji vrsta ljudi.

Je to tisti evropski ritem?

Vse to je seveda zadeva organizatorjev poslovanja in vodstva banke, ki pa si s tem najbrž ne belijo glave. Zbor banke in nadzorni svet bi se morda lahko bolj zanimala za počutje varčevalcev in tudi na tej osnovi stimulirala vodstvo banke in zaposlene.

Prepričan sem, da si tudi upokojenci sami po nepotrebnem grenimo življenje. Nobene potrebe ni, da hitimo vpisovati pokojnino, če nam trenutno ni potreben denar.

Očitno pa ni pričakovati, da bi se v Šentjurju pojavila še kakšna banka, na primer v bivši Klajnskovih hiši in menjalnici Romih. In tudi ni pričakovati, da bi nekdo uredil stavbo in pospravil okolje, ki sta sedaj »v okras« mestni skupnosti in sedežu občine!

V. Jagodič

Krajani Proseniškega v vojni s Cinkarno in svojo KS

V soboto, 19. julija, so občani 8. volilne enote (Bobovo, Brezje) v KS Blagovna sami (s podpisi) klicali zbor občanov. Je bil zbor sklican zakonito ali ne, ta trenutek verjetno še ni pomembno, kajti soglasje med krajanji te volilne enote je očitno tako veliko, da lahko iste sklepe, kot si jih sprejeli na tem zboru, sprejmejo tudi v drugačem sklicu.

Zbor krajanov je imel »prevratniški« značaj. Formalno je šlo za zahtevo za ustavitev del za suho odlaganje sadre (izsuševanje sedanje deponije, odvoz rudnin, povzročanje hrupa...), ki jih Cinkarna očitno izvaja brez ustreznega gradbenega dovoljenja, vsebinsko pa se je šlo predvsem za denar, za odškodnine, za katere se je menda svet KS Blagovna brez soglasja prizadetih občanov s

Cinkarno že dogovoril. Po neuradnih podatkih se je Cinkarna pobotala z neposrednimi mejaši deponije, ki imajo hišne številke od 1 do 7, priznane odškodnine naj bi bile od 1 do 10 milijonov SIT, poleg tega pa naj bi obljubila krajevni skupnosti okrog 180 milijonov SIT za cesto in izgradnjo vrtca. Ker je na dnevnem redu julijskega zasedanja občinskega sveta tudi sprememba odloka o suhem

odlaganju sadre, je prav verjetno, da so ti dogovori, iz katerih je izključena večina krajanov, zlasti še ogroženi krajanji 8. volilne enote KS Blagovna, že več ali manj dokončni. Po trdnem prepričanju sklicateljev zbora gre za nelegitimne sklepe, ki ne morejo biti osnova za spremembo »cinkarniškega« občinskega odloka.

15 milijonov in 100 tisočakov mesečne rente za vsakega krajana

Dogajanje na zboru, ki ga je na pisno zahtevo krajanov sklical njihov predstavnik v svetu KS g. Gerkeš, vodil pa ga je g. Slakan, je bilo na formalni ravni dokaj stereotipno (popolno soglasje krajanov, odsotnost »spornega« predsednika sveta KS Peperka in predstavnikov Cinkarne, mlačna »nevednost« podpredsednika sveta KS Modica in podžupana Koržeta...), v vsebinskem smislu pa je šlo za stopnjevanje pritiskov do, po moji oceni,

morebiti pa tudi odcepitev Proseniškega in ustanovitev svoje KS. »Ker so v svetu KS ljudje, ki gledajo le na svoje koristi in ne na interese krajanov,« je bil med glasnimi najglasnejši Jože Leskovšek. »In ker je svet KS neresen, nepravilno porablja denar in ne upošteva njegovih stališč,« je dodal član tega sveta Gerkeš.

Resnost svojih zahtev so podprli z grožnjo zapore ceste Sele-Bukovžlak.

Kaj se lahko zgodi?

Ne prav veliko ali pa nič. Sklicani zbor krajanov verjetno pravno-formalno nima takšne moči, da bi lahko postavil ultimato svetu KS ali občinskemu svetu. Morda bi se kaj lahko še storilo z referendumom, toda ker bi ustavev cinkarniške deponije pomenila verjetno tudi konec Cinkarne, o referendumu za zdaj nihče resno niti ne razmišlja. Pa ne le zato, ker obstajajo resni pomisleki, da referendum celo na območju KS Blagovna ne bi uspel, kaj šele na območju vse občine.

Nekateri domači analitiki

(ki ne želijo biti imenovani) namreč resno govorijo, da krajane pravzaprav manj moti grozeča ekološka ogroženost, kot jih mikajo cinkarniške odškodnine.

Brez dvoma cinkarniška deponija, mokra ali suha, pomeni za kraj določen ekološki in družbeni hendikep in je prav, da se cinkarniškim dobičkom nataknejo tudi domače uzde.

Dilema je pravzaprav le, ali je že dogovorjenih 200 in še nekaj milijonov ustrezno nadomestilo za še eno desetletje ekološko problematične cinkarniške navzočnosti.

50-letnica absolventov Kmetijske šole Šentjur Ko krave in konji prisluhnejo Juriju Reji

Ob koncu meseca maja so učenca Franc Romih, Albert Lihteneger in razrednik Jernej Borovnik pripravili petdesetletnico zaključka šolanja letnika 1952/53 na kmetijski šoli v Šentjurju. Srečanje smo imeli na kmetijski šoli, kjer smo se po pol stoletja ponovno spoznavali. Na šoli so nas pristrčno sprejeli, nam v jedilnici pripravili dobrodošlico ob z dobrotami pestro obloženi mizi.

Med bivšimi učenci smo bili posebno veseli gospoda Jurija Reje, znamenitega opernega pevcu in učenca velikega mojstra Dermote z Dunaja. Nekdo ga je spomnil na dogodek iz leta 1952. Bila je huda zima, učenci so morali

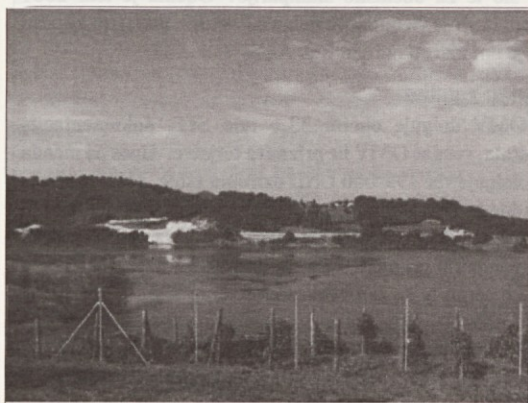
najprej s sekiro razsekati led v napajalnem koritu, h kateremu je Jurij prignat napajati krave. Medtem ko so krave željno pile mrzlo vodo, je Jurij stopil na korito in s svojim sočno zvonkim tenorjem zapel tisto znano italijansko pesem O sole mio... Pel je tako čudovito in iz srca, da je kravam zastal dih, prenehale so piti in se zastrmele v fantiča na koritu.

Po lepem sprejemu v Šentjurju smo odšli na Slom, kjer so nam pokazali sadne plantaže, hladilnico, v Slomškovi rojstni hiši nas je prijazno sprejel župnik Herman, ki nas je tudi strokovno popeljal skozi prelepo ponkovško župnijsko cerkev.

Po ogledu lepo urejenega muzeja je Jurij Reja ob klavirju zapel temperamentno špansko arijo. Razpoloženje je naraščalo, vendar pa se je glasbeni »čudež« zgodil šele pri Podkrajšku, tudi kasnejšem učencu šentjurske kmetijske šole. Pred kosilom smo se zbrali na terasi pred hišo ob ograjenem pašniku, na katerem so se pasli Podkrajškovi konji. Ob dobri kapljici smo skupaj z Jurijem Rejo zapeli Kolkor kapljic, tolko let, Prav lepo je res na deželi in še nekaj starih ljudskih pesmi, pri čemer je seveda izstopal šolani glas tenorista. In takrat se je zgodilo: konji so se prenehali pasti, cela čreda se je počasi zbrala ob ogradi, z dvignjenimi glavami in z na pol odprtimi gobci, vzpenjajoč se na zadnje noge spremljala naše petje. To je bil prizor, kakršnega si lahko zamišljamo le še v raju.

Tako smo skupaj z našim slavnim sošolcem »Rdečim baronom« kot v sanjah podoživeli nepozabne spomine izpred petdeset let.

Jernej Borovnik - Bartol

nerealnih skrajnosti. Med drugim so poleg že večkrat formuliranih zahtev šli še dalje in so zahtevali odstranitev deponije ali pa odškodnino v višini 15 milijonov SIT in mesečno rento 100.000 SIT za vsakega krajana 8. VE.

Nova KS Proseniško?

Zelo odločno so se zborovalci lotili tudi sveta KS Blagovna. Menili so, da so vsi dogovori in soglasja glede suhega odlaganja sadre, ki jih je svet KS poslal na občino, nični, da pomenijo le »trgovanje na račun krajanov 8. VE, zato zahtevajo odgovornost članov sveta KS«. Če svet KS ne bo upošteval sklepov zbora, bodo zahtevali odstop sveta KS, nove volitve,

F.K.

Šentjursko poletje 2003 Ah... moški?!

Da tudi razmeroma nezahtevno šentjursko občinstvo ni lahko zabavati, se je prepričala projektna skupina Prepih iz Celje, ki je v petek, 28. junija, pod mogočno lipo na Ipavčevem vrtu predstavila svoj satirični kabaret Ah... moški?!

Vrt Ipavčeve hiše je brez dvoma ekskluzivna lokacija za poletne prireditve, kakršno si lahko le zamislimo. Če bo letos urejen še manjši avditorij, kot se govori, bo sploh super. Le še pravi repertoar bo treba najti oziroma ustvariti.

Satirični kabaret Ah... moški?!, kabaret za dušo, je imel prav obetaven naslov – in komaj še kaj več. Mateja Kladnik in Anica Milanovič sta se trudili, toda iz razmeroma slabokrvnega besedila je nemogoče narediti dobro predstavo. Ena ura dinamičnega dogajanja na odru, vsaj v fizičnem smislu, ni prinesla tistega olajšanja, ki smo ga pričakovali. Nekajkrat se je avditorij sicer plaho nasmehnil, in to je bilo vse. Da bi se človek če že ne nasmejal, pa vsaj temeljito zamislil nad sabo, ni bilo šans, dialog je bil enostavno preveč pričakovan, nekako šablonski, podobno kot tudi vsebina sicer dobro zapetih šansonov. Dve spodobni gospe, ena gospa doktorjeva, druga prosvetarka, polni svojih običajnih problemov, od odvečnih kilogramov do zakonskih in ljubezenskih težav, jih uspešno rešita z denarjem, ki ga za služita kot »animir dami«, kot se je nekdaj bolj kulturno reklo prodajalkam ljubezni. No, če nič drugega, bila je vsaj aktualna zadeva v času zbiranja referendumskih podpisov proti kriminalizaciji prostitucije.

Ampak razmeroma medlo predstavo je obilno dopolnil čar poletne noči pod mogočno lipo. Tudi lahen dežek, ki je šepetal med listi lipe, mu je dodal svoj odtенок romantike.

F.K.

Ne želi svojega bližnjega blaga! Uplinjanje občinskih dolarjev

Juljsko obdobje pasjih dni nam streže s temperaturami, ki so krepko nad tridesetimi, tako da naše »malo misto« večkrt spominja na mikrovalovko. Ozračje se je začelo pregrevati kmalu po novem letu, ko so se začeli objavljati izračuni in kakopak strokovni pogledi na drastično zreduciranih občinskih financah. Novo občinsko vodstvo, ki je še vedno v rahlem šoku nad razkritimi finančnimi avanturami predhodnega občinskega aparata, je nedolgo tega postreglo s poročilom o opravljenem notranjem nadzoru občine Šentjur. Seveda se je to poročilo nekoliko razlikovalo od predhodnih in nekateri so želeli pojasniti, kateri znesek dolga je pravilen: ali nekajkrat omenjenih 600 milijonov ali 381 milijonov, ki jih v zadnjem poročilu omenja revizija. Odgovor je enostaven: oba sta pogojno pravilna. Manjši znesek predstavlja obveznosti, ki so dejansko potrjene z dokumenti, razlika do večjega zneska pa predstavlja terjatve, ki nimajo kritja v knjigovodskih dokumentih, a jih je mogoče najti v drugih listinah, in obveznosti, ki nimajo nikakršnih dokumentov. Zapleteno! Se je pa v tem poročilu neznan kam izgubila terjatev, ki že nekaj časa buri našo domišljijo. Govorim o zadevi, ki izvirja iz časa plinifikacije Šentjurja in je nastala nekako v istem času kot desetletna vladavina stranke, ki jo imajo danes nekateri za generator korupcije. Kaj naj rečemo drugega kot z oguljeno frazo, da so le javne finance, od stroškov reprezentance naprej, edina vakcina zoper malverzacije. Ali imamo pri tem opraviti s politiko posebnega kova? Vsekakor, kajti nekateri ljudje so pri teh spolzkih poslih pripravljeni zamizati na obe očesi, če je pa potrebno, pa si pustijo iztakniti še tretje oko. Skratka, nahajamo se v državi, ki dovoljuje takšen cirkus.

V teh vročih dneh se je v Celju zadrževal direktor urada za preprečevanje korupcije Boštjan Penko, kjer je na srečanju podjetnikov spregovoril in nazorno ocenil sedanje stanje: »Po naših ocenah sta dolgotrajna politična vladavina ene stranke in povezavi z gospodarstvom in nekaterimi lobiji ter pomanjkanje alternativnih rešitev pripeljali do stanja, ki ga je izjemno težko urediti. Zadeve, ki se dogajajo zdaj, so na meji legalnega. Policija in tožilstvo se spopadata z njimi povsem neučinkovito oziroma se sploh ne začneta spopadati, če jih k temu ne prisili javnost!« Ampak pustimo času čas. Zgodba je končana. Danes sem nameraval napisati nekaj besed o vročini, ki nas mori, pa se mi je uvod nekoliko raztegnil. Torej gremo k bistvu.

Plinifikacijska zgodba

7. 6. 1993 je bila sklenjena pogodba o trajnem poslovnem sodelovanju med občino Šentjur in OMV-Istra Koper za izgradnjo štirih bencinskih črpalk.

24. 12. 1993 so sklenili pogodbo o zgraditvi plinovodnega omrežja za oskrbo Šentjurja z zemeljskim plinom, sredstva za to investicije naj bi zagotovili: Občina 435.000 dolarjev, Alpos 199.000 dolarjev in EMO 23.000 dolarjev. Za zavarovanje pogodbe je občina Šentjur izročila dobavitelju Geoplinu (naslednik Petrola – zemeljski plini) biano ekceptni nalog, ki ga je Petrol vnovčil v treh obrokih.

27. 1. 1994 se je k pogodbi med občino in OMV dodal aneks, kjer je navedeno, da bo OMV sodeloval pri financiranju izgradnje visokotlačnega plinovoda in bo svoje finančne obveznosti poravnal v treh obrokih. Prvi obrok (33,6 mio SIT) je januarja 1994 nakazal namesto na občino Petrolu – zemeljski plini d.o.o. (predhodnik Geoplina). To plačilo je bilo opravljeno par tednov potem, ko je Petrol že imel občinske biano ekceptne naloge za plačilo celotne investicije plinifikacije, ki jih je v celoti vnovčil. Ostala dva obroka pa je OMV plačal na račun občine.

Lastniški delež občine v Geoplinu je bil določen marca leta 1998, Geoplin pa je sklenil z Alposom ločeno pogodbo za vložek, ki ga je dejansko plačala občina. Na sestanku 23. 10. 1996 so se predstavniki občine in Alposa dogovorili, da se dolg odloži za eno leto. Za zavarovanje tega plačila je Alpos ponudil vknjižbo hipoteke na svoje nepremičnine, zapisnik po so prisotni složno podpisali. Vknjižba hipoteke iz neznanih razlogov ni bila realizirana. Je šlo le za občinsko šlamparijo? Občina je leta 2001 prodala svoje Geoplinove delnice Factor banki, isto kupčijo pa je domnevno naredil tudi Alpos.

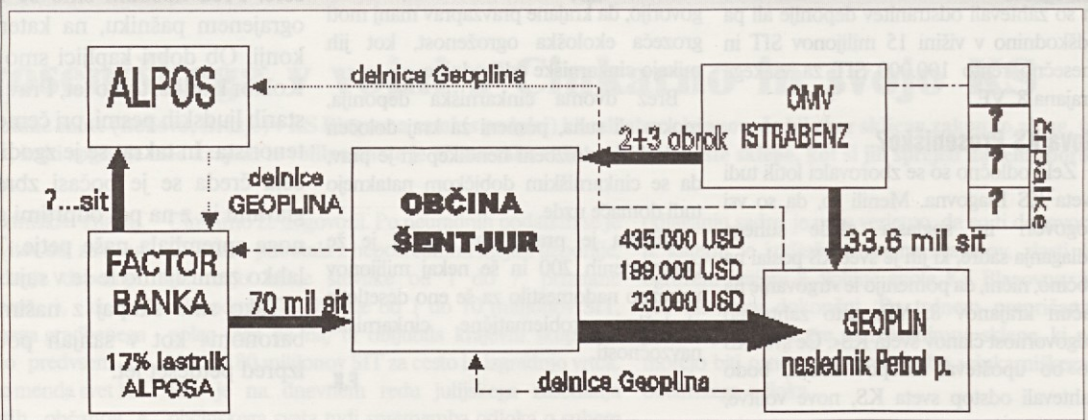
Konec zgodbe

OMV dolguje občini 33,6 mio SIT, dokumentacija obstaja, vendar OMV ne priznava terjatve. Alpos pa menda ne dolguje več 199.000 USD oziroma vsote, kolikor so bile vredne iz tega denarja izvirajoče delnice Geoplina, ker ni ustrezne dokumentacije. Alpos trdi, da je svoj dolg kompenziral pri modernizaciji telefonske centrale.

Le čemu bi se zamerili mogočnemu Alposu? Biznis je biznis.

Vendar je vse skupaj hudičevo nerodno za nekatere udeležence, ki so sodelovali v tem procesu uplinjanja dolarjev.

L. Žafran

Jože Palčnik, direktor občinske uprave

»Nova metla« občinske uprave

Jože Palčnik, 45, je od letošnjega marca direktor šentjurske občinske uprave. Njegov prihod je pomenil kar manjše presenečenje. Na šentjursko sceno je bolj očitno stopil lansko jesen, ko je postal predsednik KK Alpos Kemoplast. Palčnik je samozavesten in dinamičen sogovornik, ki daje vtis, da obvlada svoj posel. Zagotovo pomeni svež veter v občinski upravi, ki ji mnogi očitajo marsikaj. Zdi se, da se zaveda njenih pomanjkljivosti in napoveduje nekatere spremembe. Seveda je po štirih mesecih direktorjevanja še prehitro sklepati, kaj lahko »počisti in zlošči« nova metla na pregovorno sila spolzkem parketu. Novi direktor pravi, da ga ujetost med stroko na eni in politiko na drugi strani ne omejuje. Meni, da ju je potrebno ločevati, hkrati pa je pomembno medsebojno sodelovanje in zaupanje...

Kako bi se bralcem ŠN na kratko predstavili?

Rojen sem bil v Celju, vendar sem takrat živel s starši v Sevnici, od koder smo se leta 1959 preselili na Ponikvo. Oče je na Ponikvi prevzel vodenje nadzorništva proge, mama pa se je prav tako zaposlila na železnici v Celju. Po gimnaziji sem končal študij elektrotehnike v Ljubljani in se zaposlil pri PTT podjetju v Celju, kjer sem opravljal vrsto nalog na področju vzdrževanja in izgradnje telekomunikacijskega omrežja. Sedem let sem bil direktor, najprej še PTT podjetja v Celju, nato pa celjske poslovne enote Telekom Slovenije. To je bilo zelo dinamično obdobje razvoja telekomunikacij na celjskem območju, ki je glede razvitosti takrat dohitela in marsikje tudi prehitela druga območja v Sloveniji. Zadnja tri leta sem bil direktor sektorja za prodajo rezidenčnim uporabnikom na sedežu Telekom Slovenije v Ljubljani, tako da sem dodobra spoznal »zdamsko« življenje, predvsem pa potovanje na relaciji Ponikva-Ljubljana. Sicer živim na Ponikvi, kjer sva si z ženo Mihaelo, ki ima v Šentjurju zasebno fizioterapijo, ustvarila dom. Hči Urša študira angleščino, sin Urban ekonomijo, najmlajša Ana pa bo letos zaradi devetletke »preskočila« v sedmi razred osnovne šole.

Zakaj ste se odločili priti na občino in sprejeti mesto direktorja občinske uprave? Je nova služba pomenila večji izziv od prejšnje zaposlitve na Telekomu? Kakšna je razlika v plači? Je na vašo odločitev vplivala politika?

Mesto direktorja občinske uprave sta mi neposredno pred drugim krogom županskih volitev ponudila sedanji župan Tisel in podžupan Artnak. Do takrat niti nisem razmišljal o zamenjavi službe. Odločitev ni bila lahka, saj sem na Telekomu vodil kompetentno in uigrano skupino sodelavcev, podjetje in procese sem zelo dobro poznal. Ponudbe zanimivih delovnih mest praktično na domačem pragu niso ravno pogoste. Obenem je bila to priložnost za zamenjavo delovnega področja. Kar 22 let sem se namreč vrtel v telekomunikacijah in to je bila priložnost, da si pridobim izkušnje tudi izven tega sistema. Bil sem torej pred odločitvijo, ali še naprej in verjetno do konca delovne kariere ostati v Telekomu ter vdano upati na čimbolj tekoč promet proti Ljubljani ali pa se podati na razmeroma novo področje v domačem okolju. Na koncu sem sprejel slednji izziv. Odločitev je bila povsem osebna.

Plača je nekaj nižja, predvsem na račun bonitet, ki pa jih na prejšnjem delovnem mestu pogosto niti

nisem mogel izkoristiti. S politiko se nisem nikoli ukvarjal, seveda pa jo spremljam. Na mesto direktorja občinske uprave nikakor ne gledam kot na politično funkcijo, ampak gre za menedžersko vlogo. Tudi sicer je pomembno ločevati politiko in strokovno odločanje. Pomembno pa je dobro medsebojno sodelovanje in zaupanje.

Kakšni so bili prvi vtisi o občinski upravi? Kako jo vidite kot zunanji člen, ki je prišel na direktorsko mesto iz drugega okolja in najbrž neobremenjen z osebnimi in drugačnimi povezavami.

Jože Palčnik - direktor občinske uprave

Procese, ki se izvajajo v občinski upravi, sem pred prihodom le površno poznal in tudi po teh štirih mesecih bi bilo zelo domišljavo, če bi rekel, da jih sedaj dobro poznam. Delo v občinski upravi ima seveda svoje posebnosti in zakonitosti, toda z bistveno nalogo, ki jo imam kot direktor, to pa je planiranje, organiziranje, vodenje in kontroliranje, sem se na prejšnjih delovnih mestih stalno srečeval. Osebo sem poznal le nekaj zaposlenih v občinski upravi, v

preteklosti sem imel kot direktor celjskega Telekom Slovenije predvsem z županom in podžupani. Naloga, ki izhajajo iz pristojnosti občine, so številne. To me je delno presenetilo. Menim, da je pristop sodelavcev profesionalen, še posebej ko gre za upravne postopke. Včasih me zmoti preveč birokratski pristop k obravnavi strank. Opravi sem že izpit iz Zakona o upravnem postopku, da bi čim bolj spoznal logiko ravnanja v teh postopkih.

Najbolj me je razočaralo stanje informatizacije procesov v občinski upravi, ki je na zelo nizki ravni. Celo obvladovanje dokumentacije in sledljivost procesov sta neustrezna, saj je informacijska podpora le delno vpeljana. Tudi računalniška oprema ni optimalna, obstaja upravičena bojazen glede izgube podatkov. Poznavanje osnovnih računalniških orodij je nezadostno. Ugotavljam tudi nekaj slabšo usposobljenost za prijavljanje na različne razpise, predvsem pa malo pripravljenih projektov, s katerimi bi lahko kandidirali na teh razpisih.

Kateri so največji problemi znotraj uprave? Je kateri oddelek še posebej kritičen? Se obetajo kakšne konkretne spremembe?

Pogrešam večjo iniciativnost sodelavcev, malo je predlogov za spremembe, preveč se poizkuša opravičevati razloge za dosedanja način dela. Pa tega načina večinoma sploh ne kritiziram, želim si le izboljšanja, večje učinkovitosti in kakovosti dela. Posebej ne želim izpostavljati nobenega oddelka, saj so spremembe potrebne prav v vseh.

Predvidoma bomo pripravili nov predlog organizacije občinske uprave v septembru, akt o sistematizaciji delovnih mest pa moramo do konca leta prilagoditi novi zakonodaji. Vendar pa so to lahko le kratkoročni ukrepi, ki jim mora slediti celovitejša organizacijska preobrazba ali bolje rečeno prenova procesov v občinski upravi. Sem pa proti revolucionarnim spremembam, ki lahko povzročijo motnje pri odvijanju tistih procesov, ki se sicer korektno izvajajo. Seveda pa je na vodstvenem nivoju potrebno hitro doseči konsenz o potrebnih spremembah in jih nato s timskim delom tudi uvajati.

Kako komentirate oceno notranjega revizorja, da približno 1,5 mio sredstev, namenjenih za izobraževanje delavcev v upravi, ni bilo porabljenih v skladu s sklenjenimi pogodbami o izobraževanju. Torej, da se zaposleni izobražujejo v lastnem interesu in da vrsta izobrazbe, ki jo bodo zaposleni pridobili, ni skladna z zahtevano izobrazbo po veljavnem aktu o sistematizaciji. Se vam ne zdi, da gre za neracionalno porabo občinskih sredstev?

Moram reči, da se s tem do sedaj nisem podrobneje ukvarjal. Osebo načeloma zelo podpiram vsako pripravljenost zaposlenih, da se dodatno izobražujejo. Potrebno bo preveriti vse programe izrednih izobraževanj, ki so bili financirani iz proračuna in ugotoviti, ali so skladni z zahtevami iz sistematizacije.

So delavci uprave lani prejeli 13. plačo?

Iz računovodskih izkazov ni razvidno, da bi zaposleni prejeli 13. plačo. Z delom v upravi sem prišel v začetku marca letošnjega leta, tako da o tem kaj več ne vem.

Kako ocenjujete sedanji sistem vodenja občine (neprofesionalni župan in trije podžupani, direktor)? Kako sodelujete z županom in podžupani?

Težko ta sistem primerjam s katerim drugim, ker le-tega poznam oziroma spoznavam te štiri mesece. Koalicija na občinski ravni se je že pred volitvami dogovorila za način dela. Enkrat tedensko imamo koordinacijski sestanek, na katerem sodelujemo župan, podžupani in jaz. Na teh sestankih se določajo prioritete in spremlja se izvajanje najpomembnejših aktivnosti. Sodelovanje ocenjujem kot zelo korektno.

Kako vidite svojo vlogo direktorja občinske uprave?

Kot sem že omenil, jo vidim predvsem v krepitvi ekonomsko menedžerskega principa vodenja občinske uprave. Tudi sicer sem zagovornik procesne organiziranosti, ki je osredotočena k uporabnikom. Vsaka zahteva uporabnika sproži proces, znotraj organizacije pa se nato izvajajo aktivnosti. Niso pomembni delni rezultati oddelkov, pomemben je zadovoljen uporabnik. Potrebno je

nehenno izboljševanje storitev, kjer morajo sodelovati prav vsi zaposleni. Za cilj sem si postavil, da naslednje leto pričnemo v občinski upravi z izvedbo projekta uvedbe sistema vodenja kakovosti po ISO 9000. V Sloveniji je bilo uspešno izvedenih kar nekaj tovrstnih projektov v javni upravi, med drugim tudi v Upravni enoti Šentjur. Ocenjujem, da lahko dolgoročneje premike naredimo le prek takšnega sistemskega projektnega pristopa. Še enkrat pa poudarjam, da bo za to potrebna soglasna in neomajna odločitev vodstva občinske uprave ter seveda popolna politična podpora župana in podžupana. Pred dnevi smo bili na obisku v podjetju Tajfun na Planini, kjer smo se seznanili z odličnim zgledom vodenja kakovosti, sicer po drugi metodologiji in v drugačnem okolju, vendar zaradi podobnih ciljev in angažiranjem vseh zaposlenih.

Kaj lahko naredi dobra občinska uprava za razvoj občine?

Veliko. Koalicija je pred volitvami jasno opredelila cilje, ki so bili osnova za sestavo dvoletnega proračuna in štiriletnega razvojnega načrta za področje investicij. Naloga občinske uprave je priprava in izvedba vseh projektov, obenem pa iskanje novih priložnosti za razvoj. V tem kontekstu je zelo pomembna izdelava dolgoročne strategije razvoja občine, katere izdelava se pravkar pričinja in se bo intenzivno odvijala v jesenskih mesecih. K izdelavi želimo pritegniti vse, ki poznajo stanje in imajo predloge za uspešnejši razvoj. Zelo pomembno je, da bo sestavni del strategije opredelitev konkretnih projektov na vseh področjih, kar je bila verjetno slabost dosedanjih poizkusov izdelave podobnih dokumentov.

Kako povečati prepoznavnost šentjurske občine? Kako vidite vlogo turizma in športa?

Strinjam se, da je prepoznavnost občine zagotovo premajhna. Imamo posameznike, ki veliko pomenijo tudi v slovenski zgodovini, toda okrog njih moramo zgraditi pravo identiteto in identifikacijo, kar nam doslej ni uspelo. Veliko Slovencev ve za Rifnik, Ipavce ali Slomška, ko pa jim omeniš navezavo na Šentjur, so presenečeni. Veliko bo še potrebno postoriti na prepoznavnosti. Turizem je zagotovo velika priložnost, toda lotiti se ga moramo s konkretnimi projekti. Tudi to je eden izmed ciljev občinske razvojne strategije. Nikakor pa projekti ne smejo ostati »kup papirnate solate«, temveč jih je potrebno tudi v praksi realizirati. In seveda trdo delati. Odlična promocija je seveda tudi šport, kjer mislim, da smo v naši občini že dosegli visok nivo.

Za konec še ena bolj lahkotna poletna. Julij je bil za vas še deloven. Kdaj in kam odhajate na dopust?

V začetku avgusta se za deset dni z družino odpravljamo v Poreč, kjer je poročena moja sestra.

L. H.

Predstavljamo male župane in njihove krajevne skupnosti

Ivan Brodej in KS Šentjur okolica

Ivan Brodej, 49 let, je učitelj likovne vzgoje in pomočnik ravnatelja na OŠ Franja Malgaja, poleg tega pa tudi grafični oblikovalec in slikar. Iz Nove Cerkve se je priselil pred četrto stoletja, torej ima že polno »šentjursko državljanstvo« in z vso pravico pravi, da je doma iz Črnllice.

KS Šentjur okolica ima 3600 prebivalcev in je skoraj dvakrat večja od občine Dobje. Njen letošnji proračun znaša 42 milijonov SIT, od tega je 18 milijonov SIT sovlaganja občanov. KS oblikuje okrog centra Šentjurja nekakšen obroč, kar je tudi njena poglavitna značilnost in hkrati tudi hiba. Vso območje je pretežno hribovito, polkmečko ali ima značaj spalnega naselja (Nova vas, Črnllica...). Je brez večjih industrijskih obratov in brez svojega centra, kjer bi krajani lahko zadostili svojim družabnim, kulturnim in družbenim potrebam. Ima pet vaških skupnosti (Nova vas – Črnllica, Grobelno, Botričnica, Vrbeno in Jakob).

Gospod Brodej, kako vi ocenjujete posledice geografske »raztresčenosti« vaše KS?

»Ne vem, kdo se je spomnil in naredil to KS, dejstvo pa je, da gre za dokaj nenavadno družbeno skupnost, ki je posledica našega obročkastega geografskega položaja. Naše konstitutivne enote, vaške skupnosti, dejansko nimajo skoraj ničesar skupnega, nimamo svojega središča in ničesar, s čimer bi se lahko identifikirali. Vsa KS teži k centru Šentjurja in je tudi dejansko z njim neločljivo povezana, tako z infrastrukturo kot z vsem javnim dogajanjem. Meje, ki smo jih v preteklosti ustvarili med tema krajevnima skupnostma, so v resnici navidezne in zgolj posledica načina razdeljevanja občinskega denarja. Vse ceste, ki jih vzdržuje naša KS, vodijo v center in so pretežno v funkciji centra. Moje povsem osebno mnenje je, da je o smislu obstoja KS Šentjur okolica treba trezno razmisliti in se odločiti za spremembe. Ali naj bi nastala ena velika KS ali bi bila smotna le drugačna razmejitev, morda nastanek še ene KS, je stvar racionalne odločitve.«

Vaša izvolitev je bila kar malo presenečenje, saj se doslej niste pojavljali v javnem življenju in politiki?

»Nič posebnega ne bi vedel povedati na to temo. V okviru šole in prejšnjega VIZ-a sem sicer imel nekaj funkcij, kaj več pa res ne. Na volitve sem šel brez posebnih ambicij, bil izvoljen kar s precejšnjim številom glasov, ker pa naj bi bila po nenapisanem pravilu naša vaška skupnost na vrsti, da da predsednika sveta KS, sem prišel na listo za kandidata. Zakaj so se potem svetniki večinsko odločili zame in ne za mojega protikandidata, bivšega predsednika Centriha, že ni več moj problem. Izvolitev sem vzel kot stvar zaupanja, ki sem mu zdaj zavezan s polno mero.«

Predsednikovstvo svetu tako razbije KS, kot je vaša, ne more biti šala?

»Moram reči, da do sedaj nisem imel nobenih težav, vedno poskušam razumeti vse strani, kar sploh ne pomeni, da po koncu mandata ne bodo občani rekli, da nismo ničesar naredili. Pravila, kako funkcionira naša KS, so ustaljena in jih niti nisem poskušal spreminjati. Vsaka vaška skupnost razpolaga s svojo kvoto denarja, ki bazira na številu prebivalcev, dolžini lokalnih cest in javnih poti ter nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča. Pripravijo svoj plan dela, ki ga svet KS dejansko samo potrdi in bedi nad njegovo realizacijo. KS svojih prihodkov izven občinskega proračuna, razen neposrednih sovlaganj občanov v

posamezne projekte, praktično nima. Sovlaganja krajanov se usklajujejo v vaških skupnostih. In to je skoraj vse, saj naša KS drugih funkcij praktično skoraj nima.«

In ste brez problemov?

»To pa še zdaleč ne, problemi in problemčki so vedno. Enkrat je to financiranje zdravstvene kakovosti vode v vaških vodovodih, drugič izgradnja vodovoda na Rifniku, pločnikov v Stopčah, Vrbenem in Novi vasi, tretjič, na primer, sedaj aktualni spor okrog poti na Rifnik. Rifnik je prav gotovo naša najpomembnejša kulturnozgodovinska zapuščina, zdaj ko je g. Urleb postavil vprašanje poti mimo njegove hiše, se je pokazalo, da imamo do njega en sam legalen dostop, tj. po asfaltni cesti iz Jakoba. Čeprav vodi na Rifnik več poti z vseh koncev, tudi takšnih, ki se uporabljajo že desetletja in stoletja, jih v zemljiški knjigi ni. Podobno je tudi z rifniškim gradom, ki je formalno le kup kamenja na zasebni Arbatjarjevi lastnini.

Tudi o nadvozu pri Zikošku imamo svoje stališče. Lokacija tega nadvoza ne upošteva dejstva, da je cesta skozi Novo vas in Črnllico dejansko že ulica in del mesta Šentjur in ni primerna za težji tranzitni promet. Čaka nas trezen premislek o drugačni varianti t. i. severne obvoznice, ki mora reševati tudi Novo vas in Črnllico. Da o izgradnji pločnikov v Vrbenem, Novi vasi in na Grobelnem niti ne govorim. Čeprav gre za občinske in državne projekte, se še kako dotikajo naših interesov.

Zdaj so se pojavile še dodatne težave v zvezi še z nedokončano komasacijo v Črnllici. Država pobira prispevek za čiščenje zaraščenih kanalov, kar je seveda potrebno, toda kako bo stvar realizirala, ko nekateri komasacijskih odločitev lastniki zemljišč še sprejeli niso?

Tudi zimsko vzdrževanje cest zna postati hudo vroča tema. Ko zapade sneg, naša telefonska linija domala pregori, ko vsem, ki se jim neznansko mudi na cesto, pojasnjujemo, kdaj bodo prišli na vrsto. Čeprav bi verjetno v tistem času, ko čakajo na zvezo, lahko že očistili svoj odsek ceste.«

Samoprispevek?

»O njem niti ne razmišljamo, ne bi šel skozi. Časi, ko je tovrstna solidarnost še nekaj veljala, so dokončno mimo.«

Letošnji načrti?

»V prvi vrsti modernizacija cest v Kranjčico in na Podgrad ter izgradnja pešpoti oziroma pločnika v Stopčah.«

Vaše sodelovanje z občino?

»Je povsem korektno. Zdaj imamo podžupana Koržeta, ki je zadolžen za sodelovanje s KS, kar ocenjujem za zelo pozitivno. Komunikacija je vzpostavljena.

Ja, seveda denar, denarja je vedno premalo. Ampak to je problem, na katerega ne najdem odgovora. Je pač tako, da ga ima revež dovolj malo, največ pa ga potrebuje tisti, ki ima vse...«

F.K.

Slavisti z vsega sveta na Slomškovi domačiji

12. julija, točno na dan piknika Šentjurskih novic, ki nam ga je urednik priredil pri sebi doma na Ponikvi, so se po sicer bolj kot ne prazni vijugasti cesti od prehoda čez železnico navzgor pripeljali trije avtobusi študentov slavistike iz 25-ih držav,

udeležencev 39. seminarja slovenskega jezika, literature in kulture, ki se je dogajal od 30. junija do 19. julija. Sicer nastanjeni v Ljubljani, kjer se je v organizaciji Filozofske fakultete v Ljubljani izvršila večina predavanj in seminarjev, so na ta dan pohajkovali po Štajerski v okviru ekskurzije z imenom Pozdravljena bodi, ljuba dežela Štajerska. Najprej so obiskali Maribor in že tam je bilo največ govora o našem rojaku Antonu Martinu Slomšku, naposled pa so si na Ponikvo, kamor jih je napotil TIC Šentjur pod vodstvom Alenke Testaniere, prišli ogledat še Slomškovo rojstno hišo in vse, kar le-ta v svoji muzejski notranjosti ponuja na ogled, vključno s predstavitvenim filmom. Za dobrodošlico jih je pred vhomom v Slomškovo hišo pričakala vrsta miz, polna piškotov in peciva, za kar je poskrbelo Društvo kmečkih žena Šentjur, članice društva pa so v kleti hiše pripravile tudi degustacijo potic.

Med veliko zanimivimi in dobrovoljnimi študenti sem si za pogovor izbrala dekle dolgih skodranih las z veliko kamero v rokah, po imenu Sara. Prihaja iz Mexico City-ja in je bila glede

na to, da je njeno rodno mesto po številu prebivalstva približno 16-krat večje od Slovenije, najbolj eksotična obiskovalka Ponikve. In lahko si mislimo, da so naši »neposeljeni« zeleni hribi nekaj povsem drugega kot velikansko mehiško mesto. Sara je v Španiji spoznala prijatelje iz Slovenije in je našo deželo tokrat obiskala že

drugič. Pravi, da ji je neznansko všeč, zato se je ponovno odločila zanj, čeprav sicer ne potuje prav pogosto. Ni navdušena samo nad jezikom, ki ji ponuja povsem drugačne razsežnosti, pač pa tudi nad kulturo, literaturo in predvsem nad toplino, ki jo izžarevajo naši ljudje. Glede že omenjenega 39. seminarja pravi, da so tečaji zelo intenzivni, vendar je kljub vsemu spoznala mnogo ljudi in imela čas tudi za okušanje družabnega življenja v naši prestolnici. Kraji, ki jih je obiskala prejšnjo zimo na obisku pri prijateljih, so Portorož, Kamnik, Ribnica, Novo mesto, Krško in njen najljubši - Otočec. Bila je nadvse simpatična sogovornica, ki mi je omogočila stik s širnim svetom kar pod našim hribom.

ek

Mestni svet Krajevne skupnosti Šentjur mesto na podlagi 2. člena Statuta Krajevne skupnosti Šentjur mesto ter Pravilnika o priznanjih Krajevne skupnosti Šentjur mesto

o b j a v l j a

R A Z P I S

ZA PODELITEV PRIZNANJ KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTJUR MESTO

I.

Priznanja Mesta Šentjur so:

1. Častni meščan Mesta Šentjur
2. Kipec sv. Jurija
3. Listina Mesta Šentjur

II.

Priznanja Mesta Šentjur se podeljujejo posameznikom, skupinam ljudi, podjetjem, zavodom, organizacijam, skupnostim in društvom.

Priznanja Mesta Šentjur se podeljujejo za izjemen prispevek posameznika v času življenja in dela ter na področju gospodarstva, znanosti, umetnosti, kulture, športa in humanitarnih ali drugih dejavnosti, ki imajo trajen pomen za razvoj, ugled in promocijo mesta Šentjur.

III.

Naziv Častni meščan Mesta Šentjur (v nadaljevanju: Častni meščan) podeli Mestni svet posamezniku za njegov izjemen uspeh in dosežek v času življenja in dela kakor tudi za njegov izjemen prispevek na področju znanosti, umetnosti, kulture, športa, gospodarstva ter humanitarnih ali drugih dejavnosti, ki imajo trajen pomen za razvoj, ugled in promocijo mesta.

IV.

Kipec sv. Jurija se podeljuje za izredno življenjsko delo ali za izjemne uspehe in dosežke, ki so pomembni za razvoj in ugled Mesta Šentjur.

IV.

Listina Mesta Šentjur (v nadaljevanju: listina) se podeljuje za izjemne uspehe in dosežke, dosežene v zadnjem obdobju, na gospodarskem, znanstvenem, tehničnem, kulturnem, športnem in drugih področjih ustvarjalnosti dela, ki imajo poseben pomen za razvoj in napredek mesta, ter za izkazano požrtvovalnost, hrabrost in človekoljubnost.

V.

Listina se podeljujejo posameznikom, skupinam ljudi, podjetjem, zavodom, organizacijam, skupnostim in društvom na območju Krajevne skupnosti Šentjur mesto.

Vsi našeti iz prejšnjega odstavka lahko dajejo tudi pobude za podeljevanje priznanj. Pravico dajati pobude imajo tudi politične stranke ter organi lokalne in državne uprave.

VI.

V predlogu za podelitev morajo biti navedeni naslednji podatki:

- naziv predlagatelja
- naziv priznanja, ki se predlaga
- osnovni podatki o predlaganem:

a). ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče in sredina, kjer je zaposlen, če se predlaga posamezniku za podelitev priznanj

b). naziv podjetja, zavoda, organizacije, skupnosti ali društva, število zaposlenih ali članov ter drugi osnovni podatki za podelitev priznanja – obrazložitev oz. utemeljitev, ki mora vsebovati podatke o uspehih in priznanjih, ki jih je dosegel kandidat za dobitnika priznanja.

VII.

Rok za oddajo predlogov za podelitev priznanj Krajevne skupnosti Šentjur mesto traja do 2. septembra 2003.

Neutemeljenih ali prepozno vloženih predlogov ne bo možno obravnavati.

VIII.

Priznanja Krajevne skupnosti Šentjur mesto se podeljujejo na svečani prireditvi ob praznovanju krajevnega praznika.

IX.

Predloge s priloženo utemeljitvijo pošljejo predlagatelji na naslov:

»Mestni svet Krajevne skupnosti Šentjur mesto, Mestni trg 5, 3230 ŠENTJUR.«

Številka: 060/03 – MS Šentjur, 27. junij 2003

Komisija MS za podelitev priznanj KS Šentjur mesto - Bojana KOŽELJ l.r.

Krajevna skupnost Šentjur mesto - Florjan Cveto ERJAVEC l.r.

Poletna akcija Šentjurskih novic Gremo na pivo!

Ta vzklik ali morda celo povabilo v teh pasje vročih dneh ni ravno posebnost, ki bi se iskala z lučjo pri belem dnevu. Če pa se vam čaša hladnega piva zgodi v prijaznem okolju in v prijetni družini, potem alternative sploh ni. Toda kam na pivo? Na vrt seveda, na senčni vrt najbližjega lokala. Če želite zvedeti, kje, kako, s kakšnimi spremljajočimi užitki in po kakšni ceni se pije pivo v Šentjurtju, prisluhnite ekipi Šentjurskih novic, ki je testirala vrtove šentjurskih gostišč.

Montparis na Planini

Registrske številke avtomobilov pred gostiščem so kazale na širši sloves Montparisa: Krško, Konjice, Šmarje, Muska Sobota ter tri domače

registracije. Vrt sosednjega igrišča sicer loči povsem korektna lesena ograja, ki pa seveda ne predstavlja resne zvočne zaščite. Mize, ocenili smo, da so kar treh različnih tipov, so bile pripravljene bolj špartansko, sicer s prti, toda premajhnimi in razmeroma skromnimi. Polovica miz je bila nameščena v s prav lepimi rožicami okrašeni senčnici. Natakarija prav prijaznega obraza in diskretno opravljena nas je opazila v eni ali dveh minutah in v naslednjih dveh minutah je bil mali pir na mizi. Prav nič je ni zanimalo, katero pivo smo si zaželeli, iz česar sklepam, da v Montparisu točijo samo laščana. Servirala ga je dokaj rutinsko, na sredino mize, brez podstavkov ali kakšne druge ceremonije. Medtem ko je žejni član ekipe srebal prej nekoliko pretoplo kot prehladno pivo, sta pomagata ocenila okolje in stranišče. Neravna tla, nekaj nepotrebnih smeti, tudi dva čika na tleh so sicer ob solidnemu prvem vtisu vrtu dodali črno piko, ki je ni odethtal niti mamljiv vonj s sosednje mize, kjer se je trojica gostov mastila z bogato obloženim krožnikom. Stranišče – brez pripomb, če odštejem čik, ki je nesrečno končal v pisoarju.

Ocena: Če ste hudo žejni in na Planini, potem v Montparis. Za malo pivo po izbiri natakarije vam bodo zaračunali 300 SIT, posebnih pivsko-vrtnih užikov pa tam ne pričakujte.

Modro nebo na Selah

Kar hitro smo ugotovili, kaj je vzrok običajne gneče (ki je tokrat ni bilo) pod senčniki pred klubom Mordo nebo: stasita in prijazna »kelnarica«. To pa je bilo tudi več ali manj vse. Okolje prozaično, brez ene same rože ali rožice, tlakovci, dve mareli, mize brez prtov, ekspresna postrežba. Natakarija nas niti vprašala ni, katero pivo želimo, očitno poznajo le eno vrsto, in sicer laško v steklenicah. Klubska cena malega piva je bila 280 SIT, pravzaprav kar klubsko odušaka. Pa se nam ni bilo treba včlaniti v klub. Račun brez običajnih sestavin, številke računa, DDV-ja. Pač, verjetno pametne klubske manire, naša država pa butatsta.

Zanzibar v Črnllici

V zadnjem času zelo popularen lokal je svoj sloves popolnoma zadovoljil. Scena vrta, ki je glede na število gostov skoraj premajhna, če izvezamemo pogled na Rifnik, ni pretirano romantična. Bližina ceste, gradbeni material in bazeni iz »hišne« trgovine ter dva kričeca ptica v bližnji kletki res ne morejo prinesiti nadpovprečne raznežitve, toda to najbrž tudi ni osrednje poslanstvo Zanzibarja. Ki pa je bil tistega večera po nevihtnem popoldnevu sončen, naša miza na robu pokritega vrta se je kopala v julijskem soncu, zato smo si bili primorani nadeti naše cenene kopije velikih firm sončnih očal... Spomnili pa smo se tudi na nekdanji burleskni hit Čukov: »Ko v Zanzibaru že sonce zahaja, pri nas je še noč...«

Vse skupaj pa prav gotovo odtehta njihova ponudba. Simpatična natakarija je zbranim pivopivcem poleg tradicionalnega laščana ponudila njihovo posebnost – pivo iz šmarske domače pivovarne Lipnik. Ekipa si je bila edina, da je Lipnikovo pivo prav okusno, še posebej zanimiva pa je njegova črna izvedba, s katero se je »spopadel« eden izmed pivcev. Okus piva pa se še izboljša ob dobljenem računu. Lipnikovo pivo stane 280 SIT, njegova črna izvedba in laščan pa 300 istih valut. Generalno gledano pomeni Zanzibar je prijetna, kakovostna in poceni zadovoljitev poletnih potreb. Pivskih kajpada.

Hotel Žonta v Šentjurtju

Najbolj prestižnemu šentjurskemu lokalu se v naših akcijah težko izognemo. Nevihta je bila najbrž razlog, da je bila dogajanje na vrtu bolj mirno, kar v Žonti ni ravno navada. Pa tudi vse mize niso bile pripravljene in še malce dlje smo čakali na postrežbo, kar pa nas niti ni preveč motilo, saj smo se šli lokalne turiste. In kot takšnim nam časovna komponenta ne pomeni osrednjega življenjskega vodila, pa še žeja zaradi enega bolj hladnih julijskih dnevov (30 stopinj) ni bila tako huda.

Žonta je eden redkih, če že ne edini lokal na Šentjurskem, ki poleg laškega in heinekene nudi tudi klasično pivo union. In to kar dve izvedbi – tradicionalno »rdečo« in »zeleno« pils različico. Večina članov moštva je sicer ravno prav lokalpatriotskih, toda ko gre za pivo, to ni ovira. Zato smo poskusili tako laško kot union. Kateri je

boljši, je stvar okusa, potrebno pa je omeniti, da so njuno uživanje še izboljšali zamrznjeni kozarci, kar je zagotovo velik plus, ki odtehta nekoliko višje cene. Veliko pivo vas v Žonti pride 350 tolarjev.

Pivnica v Šentjurtju

Če je posebnost Žonte union, pa imajo v Pivnici tudi točeno pivo, ki se je v »tankih« laških kriglih prav simpatično penilo. Pa tudi cena 320 SIT je prav sprejemljiva, enako vsoto pa boste odšteli za flaširano različico. V Pivnici imajo od klasičnih piv tudi inozemska heinekene in kaltenberga, slednji menda velja za kraljevsko pivo, kot so zapisali na

plakat, ki sicer primarno oglašuje laško pivo.

Vrt Pivnice je po nekaterih ocenah celo najboljši daleč naokoli. S prihodom novega najemnika se je ponovno povečal tudi obisk, zagotovo pa je Pivnica prijetna in sprejemljiva lokacija tako za žejne kot lačne. Bolj pikolovskemu delu ekipe ni bil všeča vijolična oprema stekel in prtov ter nekoliko nenavaden slog pisave. Toda to je spet stvar okusa.

Pri Janezu na Ponikvi

Na Ponikvi boste zaman iskali pravi gostilniški vrt, nanj še najbolj spominja sončna terasa pred gostiščem Pri Janezu, predvsem zaradi lipe, ki s svojo senco pokriva dve od štirih s prti solidno pogrnjenih miz. Je pa terasa žal precej razpuščena: odlepljene ploščice na stopnišču, razcefran senčnik, smeti po tleh, stara umazanija po kotih... Natakarijo, ki vrta očitno nima pod nadzorom, smo po 10 minutah čakanja diskretno opozorili na

našo navzočnost. Ponudba je bila razmeroma solidna: poleg ustekleničenega piva je ponudila tudi svetlo in temno točeno pivo. Znamka na Ponikvi ni pomembna. Malo temno pivo (verjetno laško) nas je stalo 250 SIT.

L.H., F.K.

Ponkovške škrbine

Odpadki

Navada je železna srajca! Ta izrek še kako velja za odlaganje gospodinjstvih odpadkov ob pokopališču. Opominjanja in zgražanja nad početjem posameznikov stanja nista prav nič spremenila. Tega ni spremenil niti pred leti sprejet občinski odlok o odvozu odpadkov. Le dobra polovica gospodinjstev in vikendašev se je podredila določilom odloka in krajvnemu redu.

Svet krajevne skupnosti se je končno odločil, da zabojnik na pokopališču zaščiti z žično pregrado, s čimer naj bi za več kot polovico zmanjšal stroške odvoza odpadkov, ki jih je do sedaj plačeval namesto kršiteljev odloka (oziroma skrunilcev zadnjega počivališča sokrajanov).

Lesnikatova hiša

Urejanje Ponikve v času beatifikacije škofa A. M. Slomška je prineslo zamisel, da se odkupi in restavrira lesena hiša družine Lesnika. Objekt je evidentiran pri spomeniškem varstvu v Celju kot zgodovinski bivalni objekt. Občina Šentjur in župan Malovrh sta ta prizadevanja krajanov podprla, družina Lesnika si je zgradila nove bivalne prostore in se preselila, stara hiša pa sedaj že nekaj let vztrajno propada. Ponovna ponudba odkupa se je ustavila zaradi astronomske cene vsak dan bolj očitne ruševine, ki pravzaprav nima posebne zgodovinske vrednosti. Vlagati denar v takšne namene v času urejanja prostorske stiske v šoli ter cestne povezave v Dolgi gori in Bobovem je skrajno potratno. Kdor si

želi ogledati staro domačijo, naj se zapelje na Šmidovo domačijo v Rogatec ali pa v Skomarje, Pleterje in drugam. Lahko vlaga tudi lastna sredstva v ta zanj ljubiteljski objekt!

Nekdo je pred leti izjavil, da tudi na Ponikvi lastniki nepremičnin s somišljeniki zatikajo kol v kolesje razvoja in urejanja okolja. Tudi danes ni drugače.

Alpos

Alpos je nekoč podarjeno staro šolo kot delež za plačilo investicije v Šentjurju prodal gradbenemu podjetju Gradis. Novi lastnik ne najde namena ali kupca – uporabnika in niti ne ureja okolja, ki se zarašča.

Da ne bi nastala nova podrtja sredi vasi, bi morali skupaj z občino Šentjur pospešiti iskanje namembnosti, in se morda odločiti tudi za rušenje. Spominski plošči Slomška in Kocena bi lahko za vzgojni in spominski namen vgradili v obnovljeno šolo, zgodovinsko obeležje političnega dogajanja spada skupaj z izginulo ploščo na bivši hiši pekarnarice Rižner v zgodovinski arhiv – muzej. Morda bi tako pridobili vsaj nekaj prepotrebnega parkirnega prostora, da si ne bi cesta skozi vas zamašila ob vsakem večjem pogrebu, poroki, prireditvi ali maši.

To niso edini žulji, je še mnogo drugih, od katerih bi jih lahko veliko odpravili z malo volje in delovne vneme lastniki sami. Tako bi bili tudi Ponkovljani zadovoljnejši, da romarje in turiste pa bi napravili lepši vtis.

V. Jagodič

Z zamudo s Ponikve

Ponovila diplomski ognjeni krst

V soboto, 21. junija, je v cerkvi sv. Martina na Ponikvi potekal orgelski koncert Suzane Rožanc. Odigrala je dela N. Bruhnsa, J. P. Swelinka, J. S. Bacha, J. Langlaisa, C. Francka in S. Vremšaka.

Suzana Rožanc je diplomantka SGŠ v Celju. Je študentka 4. letnika pedagoške fakultete v Mariboru smeri glasbena pedagogika. Maja je letos diplomirala iz orgel na srednji glasbeni šoli v Celju pri prof. spec. Katarini Arlič – Leban. Aktivna je pri vodenju otroškega in mladinskega pevskega zbora župnije Ponikva in Rifniškega okteta Društva invalidov Šentjur. Na novih orglah pa je že imela samostojen koncert aprila 2002.

Katarina Arlič – Leban je Suzanina profesorica na SGŠ v Celju. Je tudi njena mentorica, vzpodbudnica ter vzornica. Kljub temu da jo čaka doma majhen otrok, najde čas za vsestransko razdajanje in Suzani stoji ob strani.

Irena Zevnik je povezovala program. Je tista oseba, ki je z globokimi mislimi koncertu dodala čar in ga lepo povezala v celoto.

Miha Herman je ponkovški župnik. On je tisti, ki skrbi, da cerkvene orgle ne igrajo samo ob nedeljskih mašah, ampak da jih je moč slišati še na kakšnih koncertih in so prijetne za poslušalce.

Prav ima Suzana, ki je v svoj koncertni list zapisala: »Kadar sta v srcu moč in hrabrost, se lotimo dejanj in uresničimo svoje sanje.«

Ko se smeješ

Končno smo dočakali počitnice, ki pa bodo tudi kmalu minile. Ob tej priložnosti so 20. junija

učenci OŠ Blaža Kocena Ponikva skupaj z mentorico Andrejo Galuf – Ocvirk pripravili prireditev z naslovom »Ko se smeješ«.

Pred dobrim desetletjem so mladi s Ponikve prvič samostojno pripravili in izvedli prireditev pod naslovom Zlata ladja. Ta prireditev je potem potekala vsako leto ob koncu šolskega leta, ko je vodstvo prireditve prevzelo Društvo prijatelje mladine Ponikve. Skupaj z OŠ Ponikva je ta prireditev potekala pred osnovno šolo, a je kmalu potonila v pozabo.

Letos pa so na pobudo učencev in mentorice Andreje znova obudili prireditev, le da je dobila drugačno ime. V dvournem programu se je predstavilo 23 nastopajočih: od najmlajših (2. razred) pa do najstarejših (8. razred) ter pevska zbor pod vodstvom Petre Fidler in Andreje Galuf. Program sta spretno povezovali učenci Ana in Urška. Nastopajoči so se predstavili s plesnimi točkami, petjem, igranjem na različne instrumente ter recitiranjem. Nastopajoči so nasmejali in zabavali prisotne na prireditvi. Ker pa ta prireditev ni tekmovalnega značaja, so bili na koncu vsi nastopajoči veseli, da so se lahko predstavili prisotnim. Vsi so bili najboljši, nihče ni izstopal in vsi so si zaslužili bučen aplavz.

Prireditev je potekala na prostem pred vrtcem, kjer so pripravili manjšo sceno. In je zelo dobro uspela. Nastopajoče in poslušalce, ki so bili večinoma učenci, so ob koncu prireditve pogostile članice DPM Ponikva.

M.L.

Pogled skozi mesečino Katje Andrinek

Velika dvorana v Slomškovi hiši na Slomu je bila zadnji junijski četrtek zvečer polna in praznična: Ponkovljani so slavili svojo pesnico, petnajstletno Katjo Andrinek. Slovesna cvetlična scena pod Slomškovim portretom, prižgane svečke, tudi na zunanji oknih, v dvorani skoraj ves učiteljski zbor, ravnatelj, oba ponkovška duhovnika, v prvih vrstah »delegacija« šentjurskih literatov in še nekaj deset drugih gostov, Katjinih vrstnikov in zlahtnikov... Kot je kasneje povedal predsednik literarnega društva Palir, kaj takega še ni videl, tako množično svojih pesnikov ne časti niti Ljubljana, kaj šele Šentjur.

Sama predstavitev je bila zasnovana kot splet odličnih glasbenih in pevskih točk, igranega sproščenega kramljanja Katjinih sošolcev in Katjine predstavitev izbora njenih pesmi. Kar inovativno in prijetno. Brez dvoma je zadeve imela v rokah Irena Zevnik. Le tisto m o b i t e l s k o komuniciranje mi ni šlo prav v račun.

Presenetil me je samozavesten nastop Katje Andrinek. Punca očitno »fuk« verjame vase in v svoje delo, skoraj malo preveč za svoja leta. Večino svojih pesmi je predstavila sama, po moji oceni ne najbolje. Ko sem kasneje vzel v roko njeno knjigo, se mi je zdelo, da bi dober recitator lahko iz njenih pesmi potegnil veliko več.

Nato so sledili govori, čestitke, šopki, podeljevanje knjige vsem zaslužnim, od mentorice Franje Prezelj, Zevnikove, Ratajca, Hermana, Bohorča ... do staršev in sošolcev. Tudi brez dolgega spiska sponzorjev ni šlo; tudi pesmi so dandanes očitno del drugačnega biznisa. Zanimivo, vsako sponzorsko ime posebej so navzoči počastili z aplavzom, tako kot tudi vse, kar se je zgodilo na sceni. Ponkovljani so bili očitno evforično razpoloženi. France iz Vrbe, ki za časa svoje življenja ni užil takšne pozornosti, se je verjetno nevoščljivo obračal v grobu.

O vrednosti Katjinih pesmi ne bi veliko pisal, ker bi ji zlahka naredil krivico. Sem enostavno lahko alergičen na poplavo pesnikov, še bolj pesnic, ki zaliva tudi naše šentjurske literarne loge, tisto, kar potem zagleda luč sveta kot pesniška stvaritev, pa je navadno bodisi brez sporočila bodisi nedodelano. Zdi se mi, da piše pesmi že vsak, ki ne ve, kako bi drugače pokazal, da je »dasa«. Kljub takšnim skoraj načelnim pomislekom pa moram reči, da me je Katja Andrinek pozitivno presenetila, njene pesmi so name naredile ugoden vtis. Njen izraz je močan, odrasel, njene teme pa se večinoma daleč izogibajo običajni ženski tematiki: srečni ali še pogostejše nesrečni ljubezni na sto in en način. Bi rekel, da punca zna in zmora marsikaj.

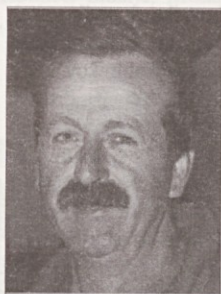
F.K.

110 let planinskih gasilcev

Svojo obletnico so slovesno proslavili v petek in soboto, 11. in 12. julija. V petek so imeli slavnostno sejo, v soboto so svoj praznik obeležili z mimohodom gasilskih ešalonov z več kot 400 gasilci, podelitvijo gasilskih priznanj in tradicionalno gasilsko veselico. Njihov praznik so s svojo navzočnostjo na častni tribuni počastili podpredsednik GZ Slovenije Koren, župan Tisel ter »kronični« podpornik društva, lastnik Tajfuna, Jože Špan.

O zgodovini planinskega gasilstva sem se pogovarjal z nekdanjim dolgoletnim predsednikom PGD Planina Rikom Stopinškom in njegovim naslednikom Francem Gračnerjem.

novi in...

...stari predsednik

Planinska požarna bramba se je pod vodstvom takratnega župana Ludvika Šešerka res formalno organizirala julija leta 1893, toda v planinski kroniki je za datumom iz leta 1843 lepo opisano, kako je bila že zdavnaj prej organizirana obramba pred požari. Vsako noč je ena trška hiša morala dati čuvaja, ki je pazil na morebitni pojav ognja, na določenih mestih v trgu pa so bile vedno postavljene velike kadi z vodo, iz katerih se je smelo jemati samo v primeru požara. Ustaljen red za obrambo pred požari je določal, da mora biti poleg kadi z vodo v določenih shrambah vedno pripravljeno gasilsko orodje. Leta 1893 je župan in gostilničar Šešerko uspel s pomočjo deželne vlade v Gradcu in domačih dobrotnikov kupiti vso opremo, vključno s prevozno ročno brizgalno, ki je tako ali drugače služila svojemu namenu vse tja do leta 1951, ko so planinski gasilci dobili svojo prvo motorno brizgalno.

Do konca prve svetovne vojne je društvo vodil Šešerko, za njim pa Miha Radej in še nekateri. Ponovni razcvet PGD se je začel po letu 1951, ko ga je skoraj tri desetletja vodil Miha Romih, za njim pa Srečko Vovk in 17 let Riko Stopinšek. Leta 1967 so si zgradili nov gasilski dom, leta 1971 so krstili svojo »rosenbauerico«, dvanajst let kasneje so ji dodali motorno brizgalno Ziegler 800 in leta 1985 še avtocisterno. Leta 1986 so zamenjali staro orodno vozilo IMV z novim tamovcem, v letu 2002 pa so se opremili s sodobnim gasilskim avtomobilom.

Posebnost planinskih gasilcev je njihova kulturna in družabna dejavnost, na splošno bi se celo reklo, da so prva violina planinskega kulturnega in družabnega dogajanja. Poleg tradicionalnih veselic so postali znani po svojih igalskih podvigih, še posebej po predstavitvi igre

na prostem Za staro pravdo, katere avtorica je planinska rojakinja Anika Wambrechtsammer. Na oder so jo prvič postavili leta 1937, nato pa še leta 1967 in 1997, vmes pa seveda še vrsto drugih dramskih del iz domače zgodovine. V zadnjih desetih letih se bo letos zgodilo prvič, da na planinskem gradu ne bo igre na prostem. Zakaj? V zadnjih letih jim je nagajalo vreme, pa jim je zmanjkalo korajže. Pa še finančno je zadeva vedno stala bolj na šibkih nogah.

Florjevanje je njihova druga in nič manj odmevna prireditev. Običaj, da gasilci v petkovi noči pred nedeljo na florjanovo obiščejo vse domačije, jim zapojejo znano florjanovo podoknico (in še katero zraven) in so obdarjeni predvsem z jajci in slanino, je iz Jurkloštra prinesel na Planino bivši predsednik Riko. Na florjanovo nedeljo po gasilski maši potem gostijo s cvrtjem vso KS, kar lahko traja tudi do noči.

Zanimivo je, da v bogati zgodovini planinskega gasilstva, vsaj tisti meni dostopni, nič ne piše o gasilskih požarnih podvigih. Kar mi je dalo povod za rahlo provokacijo: čeprav so gasilci brez dvoma pomemben lokalni družbeni faktor, je vprašanje, če upoštevajoč množico udarniških ur in vseh drugih posrednih stroškov, niso dražji od požarov, ki jih uspejo pogasiti. Za to pripombo sem si pri obeh sogovornikih prislužil seveda veliko zamero.

PGD Planina ima danes 120 članov, od tega je 45 operativcev, med njimi sta dva višja gasilska

Ustanovitelji

oficirja, ter 8 oficirjev. Imajo 4 avtomobile: orodno vozilo, avtocisterno, Mercedesovo kombinirano vozilo in VW transportni avto.

Državna gasilska priznanja je prejelo 11 gasilcev. Zlato plamenico je dobil Srečko Vovk, s srebrnimi pa so se okitili Francka Hvalc, Riko Stopinšek, Edi Doberšek, Ludvik Tonko, Rado Pančur, Franc Gračner, Ferdo Žagar, Jernej Rajh, Jože Uduč in Tone Tisel.

F.K.

Smehov Živžav

4. julija je na Mestnem trgu potekal počitniški Živžav, ki sta ga organizirala Društvo za mednarodno pomoč in prijateljstvo IRFF in Občina Šentjur. Pred Resevno se je ob spremstvu staršev zbrala karavana malih navihancev, ki so dolgo v popoldne sodelovali na ustvarjalnih delavnicah: lahko so slikali, risali, izdelovali ogrlice iz pobarvanih

makaronov, prepevali in se pozibavali v ritmičnih znane slovenske najstniške pop atrakcije Be Pop. Čeprav jo je vreme malce zagodilo, temni oblaki niso pregnali veselja z nasmejanih otroških obrazov, ki so se urno in z vso vneto

udeleževali »Pokaži, kaj znaš« ter pobarvali vse, kar jim je prišlo pod roke.

Med gručo otrok je bilo moč opaziti tudi prostovoljce, ki so povezovali program in se trudili, da so bili šentjurski malčki nenehno zaposleni. Pravi živžav sta pripravila gosta z Madagaskarja Joseph in Malala, ki sta dežne kaplje odpravila s pestrim, zanimivim, etno koncertom, na katerem so lahko sodelovali vsi mimoidoči. Seveda so na svoj račun prišli predvsem otroci, ki so pokazali, da jim igranje na nenavadne instrumente in prepevanje afriških pesmic ne dela preglavic, pa tudi domov se jim nikakor ni mudilo. Celotno dogajanje je našlo zaključek okoli 21. ure.

Organizatorica Larisa Žmaher ni skrivala zadovoljstva, nenehno je tekala naokoli, skrbela za prijetno vzdušje, in ko sva ob koncu prireditve na kratko pokramljali, je povedala: »Prireditev ocenjujem kot zelo uspešno, le dež nam je malo ponagajal in uničil prvotni plan. Vesela sem, da je Živžav uspel in da so se otroci, pa tudi starši, odzvali v tako velikem številu. V delavnicah je praktično vsak našel nekaj zase. Kot si videla, nam ni bilo dolgčas.«

B.M.

Kmečka ohcet v Laškem

NATALIJA OMOŽENA, MIRAN POPLEMENITEN

Na pomlad in čez poletje, ko se mladi in manj mladi pari bolj ali manj množično podajajo pred matičarja in svatje nazdravljajo na dolgo, plodno in harmonično življenje v dvoje...

Takrat se vsi malo raznežimo. Mlada dekleta v mislih pomerjajo vsakič nov model obleke, fantalini zbijajo šale in razširjajo že skoraj neverjetne zgodbe s fantovščin, starejši pa obujajo spomine ali pa si belijo lase s »koruzniki«, ki na poroko še ne ali pa sploh ne mislijo. Nikogar pa ti dogodki ne pustijo čisto hladnega.

Poroka, ki je vedno znova še posebej zanimiva, pa je kmečka ohcet po stari šegi, ki se vsako leto zgodi v okviru prireditve Pivo in cvetje v Laškem. Letos sta se na njej vzela Natalija Plemenitaš iz Dobja in Miran Fuchs iz Jakoba. Po dveh sobotah, ko so se izpele vse ceramonije, pa je bil pravi čas za »klepet ob kavi«...

Le da si za »klepet ob kavi« človek predstavlja kak brezkrvni babji čvek ob naprtniku kave in ogromnem kozarcu vode. Pa ne z Natalijo! Izhaja namreč iz družine, kjer se nič ne dela na pol. Družina, ki svoj dom, dvorišče in celo ves kraj napolni z energijo in domačnostjo. Kjer je vsaka od petih hčera, vključno z mamo in babico vse prej kot povprečna ženska, da o očetu Janku, patru familiasu osebno, sploh ne govorimo. Hiša je tako polna otroškega živžava, zetovskega zbadanja, sosedskih gospodarskih polemik in ljudske ter družinske zgodovine, ki jo mama Marija skrbno zлага v družinsko zakladnico. Natalija je četrta hči v družini. Septembra bo diplomirala na fakulteti za družbene vede, smer politologija – obramboslovje. Tali, kot jo kličejo domači in dobri prijatelji, je simpatična, vedno nasmejana sogovornica in dekle polno nasprotij. Ustvarjalna je na mnogih področjih, aktivna v mladinski pevski skupini, zadnje leto tudi eno opaznejših in pronicljivejših peres Šentjurčana, na drugi strani pa obvlada borilne veščine in je ambiciozna študentka, ki bo jeseni

pod pokroviteljstvom Ministrstva za obrambo nadaljevala študij v šoli za častnike. Ženin Miran pa tudi ni kak zapečkar. Ljudje ga poznajo blizu in daleč, če pa ne, pa po službeni dolžnosti prej kot slej naletijo nanj. Miran je namreč policaj. Brez skrbi. Lahko pozabite vse, kar »veste« o policajih. Fant uspešno razbija predsodke. Čeprav sem imela občutek, da ga vsej dobri volji navkljub ta direndaj že malo utruja.

Najprej sem ponovila vprašanje, na katerega sta v teh dneh odgovorila že stokrat. Zakaj kmečka poroka, ko pa se zdaj niti drugače ni moderno vezati?

»Poroka da ali ne, ni bilo nikoli vprašanje,« pravi Natalija, »ta kmečka ohcet se je pa zgodila precej spontano. Videla sva oglas in se prijavila. Bolj za hec, če bi bila izbrana, bi se pač poročila. Tako sva razmišljala takrat.« Miran pri tem v brado zabruna nekaj, iz česar sklepam, da sam verjetno ni sestavljal prijavnice. A že zaradi imidža se ne more z vsem takoj strinjati. Na pomerjanju oblek za poroko v Laškem pa sta že ugotovila, da vse skupaj ne bo tako nepredstavljivo. Natalija je nosila modro nošo s črnim predpasnikom, na glavi pa je imela venček iz papirnatih rož. Miran je nosil rdeč brezrokavnik čez temno obleko, pa še suknjo povrhu. Bilo mu je sicer malo vroče, zato pa je bil v resnici videti kot pravi kmečki sin. Nevestina priča je bila mlajša sestra Ana, ženinov pa sestrin mož. Priči pa sta svojo vlogo nastopila samo, ko je šlo zares. Pred matičarjem. Ob vseh običajih, ki so jih upoštevali pred in po tem, bi bila pri najboljši volji oba malo izgubljena. Nič ni manjkalo. Ženin se je srečal z množico nepravih nevest na vratih, nevesta se je poslovila z materinim in očetovim blagoslovom, ženin se je potil pred šrango in nevesta je morala pred vhodom v hišo svojega moža tašči plačati hleb kruha, saj pri hiši ni še ničesar prisluzila. Sneli so ji venček, na katerega so položili larmo. Poleg vseh sponzorjev so se ji pridružili tudi župani Laškega, Šentjurja in Dobja. Slednji pa se je

baje še posebej izkazal. Najbolj nepozabni so bili trenutki v nedeljski povorki, ko sta se v lepo okrašenem vozu peljala po promenadi. Vsi tisti ljudje, ki so jima mahali in jima tako iskreno želeli srečo, so Nataliji nehote zvabili solzo iz oči.

Za cerkveno poroko pa sta izbrala naslednjo soboto. Saj pravijo, da preveč dobrega še s kruhom ni zdravo. V dobovski cerkvi ju je poročil domači župnik Zdolšek. Nevesta v belem in ženin v temni obleki med desetminutnimi sončnic, s katerimi so dekleta sama okrasila cerkev. Rajanje do jutra je bilo na Svetini v Alminem domu, kjer so ju presenetili tudi predstavniki Antontanca.

Zdaj urejata vtise in poročne albume, obiskujeta sorodnike in si pri Miranu doma na podstrešju pleteta gnezdece. Darila so bila zelo lepa, in ker sta še na začetku, jima bo vse prišlo zelo prav. Vaške čenče tu in tam prinesejo tudi kako kapljico pelina, a si ne pustita greniti teh lepih dni. Poročno potovanje je na vidiku ob prvi priliki, ko bo imel novopečeni soprog dopust, destinacija pa še ni znana. Poleg vsega tega pa sem izvedela še nekaj. Priimka po novem ni spremenila samo Natalija, ampak je

njenega prevzel kar gospod mož. Tako se zdaj baje imenuje Miran Fuchs Plemeniti. Toliko, da bom vedela, da takih nimajo samo v Ljubljani. To so mi pa ata Centrih na uho povedali, ampak tako prepričljivo, da nisem šla preverjat zadeve. Iskrene čestitke v vsakem primeru!

Saška

DU Šentjur gre na avstrijsko Koroško

Obiskali bodo Minimundus v Celovcu, Vrbsko jezero, Hochosterwitz, Gosposvetsko polje...

Cena izleta bo od 6800 do 8900 SIT (odvisno od števila udeležencev), odhod pa je 9. septembra ob 6. uri z avtobusne postaje Šentjur.

Prijave sprejemajo do 30. avgusta, vsak ponedeljek, sredo in petek od 9.-11. ure v društveni pisarni in pri poverjenikih.

DU Šentjur

Šentjursko poletje

Množično na Klumpanju

Klub mladih Planine na Šentjurskem pridobiva vedno večji sloves dobrega organizatorja velikih prireditev. Čeprav izvedejo na leto le nekaj večjih prireditev, so le-te odmevne in obiskovalci prihajajo na Planino vedno z večjim navdušenjem. Tokrat se jim je posrečil veliki met – tradicionalno (K)lumpanje z estradnimi slovenskimi skupinami, športom in nenazadnje dobrim žurom do jutranjih ur.

Da je 5. julij velik dan za Planinčane, se je videlo po vrvežu že navsezgodaj zjutraj. Velik šotor je obiskovalcem dal vedeti, da (K)lumpanje ne bo odpadlo kljub možnemu slabemu vremenu. Pravi mali praznik na Planini so začeli košarkarji, ki so se pomerili v stritbolu. Za pokale in dokaj solidne denarne nagrade se je pomerilo kar osemnajst ekip. Boji za vsako žogo so ponehali šele po nekaj urah skakanja in metanja na koš. Največ športne sreče in znanja je na koncu prikazala ekipa Pas mater, pred drugo uvrščeno ekipo Guksi in tretjo Okrepčevalnico Arh. Za rekreacijo žensk je bilo poskrbljeno v telovadnici, kjer so se predstavnice lepšega spola udarile v odbojki. Prijavilo se je šest ekip. Skoraj popolno zmago slavje planinskih deklet v dveh ekipah so preprečile Drameljčanke, ki so se vrinile na drugo stopničko. Celotno športno prireditev pa sta uspešno vodila jezična Natalija Gajšek in Aleš Gračnar. Klumpovci niso pozabili niti na najmlajše Klumpovčke, ki so na ogled čarovnika Nikota prihajali iz vseh koncev. Manjša ploha je organizatorje prisilila, da so čarovnika in kopico otrok postavili na suho v telovadnico, kjer jih je vse zacopral.

Z mrakom pa je naraščalo navdušenje obiskovalcev, ki so že nestrpnost pričakovali vrhunec prireditve – mega koncert znanih in

malo manj znanih skupin. Kot prva je zabrenkala Šentjurčanom že znana skupina Marjetica, ki se je na Planino pripeljala z Rock Otočca. Za njimi se je gledalcem pokazala mlada skupina Reptales iz Dobja. Primorka Lara Baruca je očarala obiskovalce z odličnim glasom in s svojo spremljevalno skupino je dodobra ogrela po oceni tisočglavo množico. Po nekaterih neuradnih ocenah naj bi bilo obiskovalcev skoraj dva tisoč. MI2 smo na (K)lumpanju že imeli možnost opaziti, kljub temu pa so za večino bili vrhunska točka žura. S svojimi uspešnicami so ozračje pregreli in zdvijali ter

Izjave

Organizator Dani Škoberne je z velikim nasmeškom na obrazu izjavil: »Prireditev ocenjujem kot zelo uspešno in tudi drugače poteka vse po načrtih. Zadovoljen sem, v bistvu presenečen tako nad obiskom kot nad odzivom javnosti. Mislim, da je letošnje Klumpanje obiskalo približno 2000 ljudi. Predvsem sem vesel, da pride na Planino vsako leto več obiskovalcev. Vabljeni spet naslednje leto!«

Klemen iz Dobja se je prav tako veselil na Planini: »Super! Do zdaj sem se še praktično udeležil vsakega Klumpanja in organizatorji me vedno znova presenetijo. Z izpeljavo tako velike in odmevne prireditve dokažejo, da lahko tudi finančno manj močni klubi izpeljejo odmevno in uspešno prireditev. Kapo dol!«

B.M.

dokazali, da brez njih ni žura. Njihove pesmi so ponekod že ponarodele in družno z obiskovalci so zaključili svoj nastop. Svojo astronomsko ceno nastopa (pol milijona sitekov) pa si zgotovo niso zaslužili Tabujevci, ki se pod vodstvom novega menedžerja obnašajo vse preveč tržno in populistično. Plesanje in petje se je zavleklo do zgodnjih jutranjih ur.

Četrta tovrstna prireditev zapored je bila splošna zmaga na vseh področjih. Klumpovci so dozorili kot organizatorji, pohvale vredno pa je bilo tudi to, da ni bilo vstopnine.

Če smo malo pokalkulirali, je celotna prireditev znesla okrog dva milijona tolarjev, kar je za majhen kraj, kot je Planina, predvsem velik zalogaj.

JG

Igre brez meja v Gorici pri Slivnici

Letošnje Igre brez meja so potekale z enotedenskim zamikom. Krivca nismo dolgo iskali, saj je bil krivec, kot največkrat do sedaj, vreme. To nedeljsko popoldne so organizatorji naročili pravo vroče poletje. Gledalcev sicer ni bilo veliko, smo se pa imeli ostali zato prav lušno.

Dan po Klumpanju na Planini je bil za nastopajoče dokaj težak, kar je bilo opaziti že na samem začetku. Zataknilo se je med zbiranjem ekip. Malce zaspani in utrujeni obrazi so se prikazali na tekmovališču z dobre pol ure zamude. In tako smo dočakali prijavo komaj štirih, zelo rivalsko razpoloženih skupin. Zagorela blond napovedovalka je neutrudno vabila in spodbujala tekmovalce, da so v boj odšli pripravljeni 100-odstotno. Vedno znova jim je ponujala jokerja, ki pa praktično ni pomagal prav nobeni ekipi, saj so bile zelo enakovredne.

Fant in dekle sta morala na stolu počiti balon v različnih pozah.

Kmalu zatem smo si v neznosni vročini grla gasili pri bližnjem šanku in zgodila se je prva sprememba, spikerstvo je namreč prevzel kar sam organizator, Zvone Leskovšek. Hrabro in z mikrofonom v roki je dirjal za tekmovalci, jih preverjal, odbijal točke ter tu in tam dodal kakšno duhovito pripombo.

Ekipe so se borile za vsako točko in se ob koncu vsake igre z argumenti spretno postavljale pred sodniki. Simpatično, polno humorja, a vendar je to rivalsko razpoloženje občasno

Z žlico v zobeh so prenašali jajce čez različne ovire.

mejilo že na zavist med sotekmovalci. Z največjo vneto so razpoloženje kazili Sotnčani, ki so bili na trenutke že prav objestni. Med igrami so se tekmovalci ogrevali z vlečenjem vrvi; padali so kot hruške, se suvali, prerekali, kričali sezuvali, bili blatni ter ugotavljali, kdo goljufa... skratka, delali so vse, samo da so premagali nasprotnika. S prvim mestom se je okitila ekipa iz Sotne. Moram priznati, da smo med petimi igrami na trenutke kar pokali od smeha.

B.M.

DNEVNIK

Nina Marot

V tej številki mi je pripadla čast, da lahko pišem dnevnik. Upam, da še znam. Ko sem nazadnje pisala kaj takega, sem imela 13 let. Želim vam prijetno branje mojega vsakdana in verjemite, da si sama še bolj kot vi želim, da bi bil zanimiv. Ne bi rada pisala, kako sem peljala našo psičko Loti na sprehod, kjer sva srečali ježa, ki je na hrbtu nesel jabolko. To bi bilo res neumno – ker jabolka sploh ne zorijo v tem letnem času.

Ponedeljek, 23. junij

Poklicala sem Tjašo in skupaj sva se odločili za kopanje v Aqualuni, nato pa obvestili še preostanek naše družbe. Ob enajstih smo bili vsi na železniški, bolj točni kot vlak. S Tjašo sva se sprehodili čez oba vagona, ker sva iskali njeno sestrično, ki nama je morala »zrihtat« en prostor. Ker je ni bilo nikjer, jo je Tjaša lepo poklicala in razplet je bil takoj tu: gospodična je zamudila vlak. Potem sva se usedli k enemu dečku, ki ni nobenemu »šparal« prostora. Bil je prav zgovoren. Saj bi ga imenovala po imenu, ampak sem ga pozabila. V bistvu sem pozabila tudi, o čem je tekla beseda, torej običajno nakladanje. Ob izstopu se je kolega Milan šel tekmovanje, kdo ostane najdlje na vlaku. In se je lepo odpeljal naprej. No dobro, saj je tudi pešačenje iz Atomskih do Podčetrka koristno. Imela pa sem priložnost na lastni koži izkusiti, da se hitro navezovanje stikov lahko tudi maščuje. Najmanj pet kolegov dečka z vlaka se je spravilo nad mene in me tunkalo po sistemu A...B...C...kje smo že ostali, še enkrat. Potem pa mi je Milan lepo svetoval, naj katerega po nesreči malo po nosu. Vsaj en učinek je bil. Ko sem to uspešno prakticirala, so me dvignili iz vode, ker so mislili, da se dušim. Ker sem malo preveč mahala z rokami. Zdi se mi, da so tipi kot lutke, vsi padajo na lep nasmeh in sproščenost. OK, ne vsi, samo nezasedeni. Potem pa mislijo, da če se že pogovarjam z njimi, hočem tudi kaj več. Halo, ženske se za razliko od tipov ne gonimo 24 ur na dan. Prileti mi žoga v glavo, potem pa se na robu bazena prikaže smrkavec in mi reče: »Ljubica, a mi vržeš žogo nazaj.« Za bruhat. Vrgla sem mu žogo in se pobrala s kopališča, tisti klic za mano, za telefonsko številko sem mirno preslišala.

Petek, 27. junij

Vstala sem malo pred enajsto. Zajtrk je delala Ines, jaz sem se raje ukvarjala z jutranjo telovadbo. Danes sem to počela prvič, upam, da bo trajalo dlje kot en teden. Je pa prav prijetno, se vsaj dokončno zbudim. Loti je že lajala, ker je pač razvjen pes. Malo sem jo dala ven, jaz pa sem se ulegla na ležalnik na teraso. Po petih minutah dremanja, vsaj občutek je bil tak, me zbudi Loti, ko se mi uleže na hrbet, jaz pa se nisem mogla obrniti, ker bi jo vrgla dol. Paz sem se malo drla, naj mi pride Ines pomagat. Itak da ni slišala. Nekako mi je uspelo spraviti psico dol in jo skregati. Čeprav če se prav spomnim, sem jo tega prav jaz navadila. Ob dveh sem se lotila generalnega čiščenja predala pod mojo posteljo. Lepo pobrem ven vse revije, jih zložim po datumih in nato vse skupaj še posesam. Nato pospravim vse nazaj, mimogrede še približno izračunam, koliko

denarja je šlo lani za revije, vsekakor preveč. Zvečer grem malo na irc, spet po dolgem času. Po pol urce ugotovim, da je tako brezveze, ker ni nobenega normalnega osebk gor, samo neki potrebni in perverzni tipi, ki si v realnem življenju niso sposobni najti ženske, potem pa težijo na internetu. Jaz na irc ne hodim loviti tipov, tako obupana pa še nisem. Grem, če mi je izjemno dolgčas ali sem dogovorjena. Pred časom sem hodila s tipom, s katerim sva večinoma kontaktirala preko irca, čeprav je bil z naše šole. No zveza je propadla po dobrem tednu zaradi različnih interesov. Ljudje ljubi, irc ni rešitev.

Torek, 31. junij

Jutranjo telovadbo prakticiram že 4 dni in moram priznati, da me mineva začetna zagnanost, ker valda ni rezultatov. Jaz bi pač najraje malo pomigala, pa izgledala kot Kate Moss.

Okrog enih me pokličejo s Coola in hočejo moj naslov, ker imajo neke praktične nagrade. No, po dveh mesecih pa res lepo od njih, da se sploh še spomnijo. Verjetno bo kakšna barva za lase, po možnosti blond, pa kakšna vrečka čipsa. Mogoče bi si pa lahko umislila blond pramene, na rdeče lase bi izgledali prav korenčkasto. Seveda ne pride v upoštevanje, ker ne maram oranžne barve, prav tako zelene in rjave. Zato sem se tudi prebarvala. Nočem imeti rjavih las.

Zvečer se z Ines odpraviva v Tušev kino. Premierno obujem nove čevlje z 8-centimetrsko peto, to pa zato, ker se moram naučiti hoditi v stiklilih, ker jih nosim na revijah. Ogledali sva si komedijo Bes pod kontrolo. Zelo zanimiv filmček, sploh za krepitev trebušnih mišic. Zanimivo, da nas je v dvorani bilo samo sedem. Ne vem, kako se jim sploh splača vrteti film. Tako slab obisk, pa bo Mercator baje v Celju gradil še en multikino. Meni se zdi sicer popolna bedarija. Po koncu še malo obhodiha trgovine, kupiti si itak nič nisem mogla, ker šparam za izlet v Pariz, skoraj pa mi je uspelo prepričati Ines, naj si kupi eno lepo rdečo majčko. Ampak ni hotela. Pred spanjem še en obliž na žulj. Sem vedela, da ne maram teh čevljev.

Sobota, 5. julij

Sovražim sobotna jutra, ko moram vstati ob osmih, da sem pravi čas v Mariboru na vajah. V zadnjih minutah sem v petkah pritekla na železniško. Skoraj samomorilska akcija. Potem pa je namesto ICS, za katerega sem že imela karto, prišel navaden vlak, ki je seveda okrog 500 SIT cenejši. Za tisti denar bi dobila več kot tri kepice sladoleda. Pa da Slovenske železnice s takimi forami skrbijo za mojo postavo? V kupeju sem bila z nekimi tujci, namenjenimi na Dunaj. Ugotovila sem, da je moje znanje angleščine na pozitivni nuli. Drugo leto je torej treba v London na izpopolnjevanje, če bi seveda rada naredila maturo

in prišla na pravno. Namesto vaj smo imeli »kao« kasting, ker so prišli z nemške nacionalne televizije delat dokumentarec o slovenski modi. Pa so nas malo posneli pa malo povprašali, seveda v angleščini. Na srečo smo lahko odgovarjale v slovenščini, ker je bil kamerman Hrvat, ki je spraševalcu za silo prevajal, kaj smo povedale. Potem smo se malo pogovarjali, da smo zdaj že mednarodne zvezde, pa kako je to dobra reklama za nas. No, če imajo na nemški nacionalki podoben program kot pri nas, in seveda temu primerno gledanost, je taka reklama, kot da je ni. Na kosilo pa seveda v McDonalds. Njihova hrana se mi je prav prilegla. Pa na sladoled sem obvezno morala. Tistih 500 SIT me je nekako motilo. Na Lentu smo imeli zaključno revijo, zato se je predstavila vsa agencija. Med gledalci so bili itak samo starši, tako kot vedno na revijah te vrste. Sicer pa res ni bilo zanimivo gledati osnovnošolcev, ki po treh mesecih vaj še vedno niso znali koreografije. Majčke, ki smo jih nosili, smo seveda morali plačati sami, ker nam ostanejo. Pa še grde so. Na srečo

17 let, uspešna dijakinja gimnazije Lava, mimogrede se gre tudi manekenko, je doma iz Trnovca.

sem bila v prvi skupini, tako da sem se lahko kmalu odpravila domov.

Ponedeljek, 7. julij

Že okrog osmih sem bila pri Tjaši. Povabila me je, da ji pomagam paziti njene tri sestrične in brata. Nič lažjega, itak so vsi starejši od osem let, tako da sem lepo vključila računalnik in televizijo pa je bil mir. Tjašin brat me je obtožil, da hodim k njim itak samo videospote gledat. Saj delno ima prav, doma nimamo ne kabelske ne satelitske, ker so moji starši mnenja, da sva s sestro že tako preveč pred televizijo. Glede na to, da na sobno anteno dobimo pet programov, bi to težko verjela. Okrog desetih smo se odpravili v knjižnico. Nujno sem potrebovala nekaj dobrih knjig. Izposoja pa seveda na sestrino izkaznico, ker sem jaz že stotič izgubila svojo. Tjaša je šla še na študentski servis, jaz pa po Emilijo. Potem pa nazaj v tisti njihov hrib. Hm, torej mi jutri ni potrebno telovaditi. Za kosilo smo si naredili rižoto. Ker sem jedla pol ure kasneje kot ostali, je bila že čisto mrzla in neužitna. Z Emilijo sva se odločili preurediti Tjašo, tako da ji je ona spletla kitke po celi glavi, jaz pa sem na njen obraz vrgla polovico njene kozmetične torbice. Ob šestih je prišla mami in smo šli še malo pogledat k stari mami. Z Ines skoraj vedno dobiva Rummokos. Ne vem, ali bi mi ga v trgovini sploh lahko prodali, glede na to, da je prodaja alkoholnih izdelkov mladoletnim osebam prepovedana. Bom poskusila, glede bonbonier pa res nimajo kaj težiti zaradi bednega zakona. Kot da se je zdaj kaj spremenilo. Še vedno si lahko vsak kupi, kar in kdaj hoče, seveda v kakšni manjši in zakoniti trgovinici, v Intersparu ne bi šlo. Pa itak hujsam.

Sreda, 9. julij

Danes zvečer gre še Tjaša na morje. In to naj bi bile prijateljice. Ko bi jih človek povabil na praznovanje rojstnega dne, se vse lepo poberejo na morje, kjer bodo lepo uživale do konca meseca. Vsaj kartico s pristrčnimi pozdravi vedno dobim. Okoli treh že umiram od dolgčasa, zato se ob prebiranju Smrkije odločim, da bom na tekmovanje za miss Smrkije 2003 prijavila prijateljico Amadejo. Nekaj podobnega sem ji obljubljala že lani, ampak sem potem pozabila, no, letos ne bom. Poiskala sem najlepšo sliko, ki jo premore moja zbirka. Posebno sem se potrudila, da sem jo čim lepše opisala, tako da imaš, draga moja prijateljica, precej možnosti za zmago. Seveda bomo vsi skupaj, kajne dragi bralci, kupili eno naslednjih števil Smrkije in pridno glasovali za Amadejo. Zanimivo je, da ljudje najprej reagirajo negativno, ko se zagledajo v nekem javnem občilu, češ kako grozno sliko so dal noter itd., potem pa vsem sorodnikom in sosedom razkažejo revijo.

Sobota, 12. julij

Skušam spati čim dlje, da zvečer na Pivu & cvetju ne bi zaspala. Kosilo in zajtrk sta bila kar skupaj. Če

dobro pomislim, dolgo poležavanje ne sodi med pluse, ker se potem ves dan počutim kot megla. Okrog pol devetih s sestro že postopava po Laškem. S sošolko Katjo smo potem skupaj tavale v gneči. Ati in mami pa sta verjetno poslušala Nušo Derenda ali kakšen ansambel, kjer sta lahko pokazala, da sta nekaj let nazaj obiskovala plesni tečaj. Sami s sestro seveda nisva smeli iti zaradi nevmkaterega člana v zakonu o skrbništvu, pravicah in dolžnostih staršev. Ognjemet zanimiv, čeprav se mi zdi, da je vsako leto slabši. Mogoče zato, ker me je pri petih letih veliko bolj pritegnil in sem zato gledale vse tiste lučke in s tem še en teden morila babico in dedka, ki sta me pazila. Prireditel name res ni naredila posebnega vtisa, težko bi izpostavila kakšno zanimivost, saj je ni bilo. Jaz pa, kot poštena državljanka Republike Slovenije, ne lažem. Verjetno mi ni bilo všeč, ker sem morala takoj po ognjemetu domov, ker je deževalo. V resnici smo šli domov, ker so mami bolele noge, ati pa je že stotič hotel gledati film Strici so mi povedali. Saj film je kar zanimiv, ampak da gremo za 2 uri v Laško, je pa višek. Drugo leto pa dokončno hočem iti sama. Saj nimam več deset let. Spat sem šla okrog enih, seveda izredno slabe volje.

Četrtek, 17. julij

Pregledati moram vsa oblačila, ki jih nameravam v soboto odnesti zraven na morje. Končno sem prišla na vrsto tudi jaz. Samo da jaz ne bom izginila za ves mesec, ampak samo za en teden. Loti se je tako drla, da sem jo morala ob dveh popoldne peljat na sprehod. Pripravila sem si ves make up, kreme za pred sončenjem, za sončenje in za po sončenju. Nujno pa potrebujem balzam, ki ščiti lase pred močnim soncem. Res nočem priti nazaj oranžna kot korenček, ker na blond se moja rdeča barva verjetno ne bi spremenila. Pa pri Zoranu so mi obljubili, da so mi na glavo dali bolj obstojno barvo in seveda dodali tudi temu primeren račun. Upam, da bodo dol kaki Slovenci. Lani mi je celo uspelo nekega Hrvata pripraviti, da je z mano govoril slovensko. Kar naprej sem mu ponavljala, da ga ne razumem. Ker je samo težil, sem mu rekla, da imam 13 let in potem je šel. Polovico potovalke sem že zasedla, upam, da bo sestra manj vzela. No v vsakem primem pa vam obljubim kartico s pristrčnimi pozdravi.

Emil Tomaš – Thomas razstavlja v Ipavčevi hiši

Rože povsod

Ni težko najti njegove hiše, ni težko prepoznati njegovih slik – povsod rože: na fasadi, na škarp, na kaminu, na stenah, v zadnjem ciklu ustvarjanja pa tudi na slikah. Emil Tomaš ali Thomas, kar je njegovo umetniško ime, skuša z načini upodabljanja rož ustvariti polne in popolne barvne kompozicije, ki zajemajo vse mavrične barve in tako tudi vse pojave, razpoloženja, lastnosti. Thomas verjame, da ima vsaka barva svoje središče v določenem delu telesa in da bolečina v določenem delu telesa pomeni pomanjkanje te barve in lastnosti, ki ji ta barva pripada. Vijolična pomeni ljubezen in ima svoje mesto na sredini čela – glavoboli, migrene in bolečine v glavi nasploh so posledica nerazčiščenih odnosov do ljubezni in v ljubezni...

In še in še me je razsvetljeval nekega poznega popoldneva, ko sem ga obiskala na njegovem domu ali bolje vikendu na Selah, kjer šarmanten gospod poznih srednjih let (letos jih bo dopolnil sedemdeset) že dobrih deset let ustvarja, razmišlja in živi tako, da je najbližje svojemu duhu in zvest predvsem samemu sebi.

Thomas ne skriva samozavesti ob svojem delu, ne skriva pohval, ki so mu bile kdaj izrečene. Nemški likovni kritiki so ga postavljali ob bok slavnemu van Goghu, njegova dela krasijo pisarne in sedeže mnogih znanih podjetij in vladnih institucij širom Nemčije, verjame, in naj se sliši še tako neverjetno, da je ideja perestrojke njegova, seveda pa jo je izpeljal Gorbačov, Thomas mu je v osemdesetih letih namreč pisal, kako vidi prihodnjo podobo sveta v večjem sožitju Vzhoda in Zahoda, v večjem toleriranju drugačnosti enega in drugega... in dejansko so se te ideje realizirale, v čemer vidi Emil Tomaš – Thomas, človek z obrobja, s Sel, prej iz Celja lepo prosim, svojo zaslugo. Neverjetno. In neverjetno je tudi, kako s popolno samoumevnostjo

razlaga, kako so ga povabili razstavljati v Moskvo, kako so mu pisali iz nemškega vladnega kabineta (in ta dokument mi tudi pokaže), kako so ga vabili

ustvarjati v Pariz, a je odklonil. Nazadnje se je po dolgoletnem »gastarbajterstvu« v Nemčiji, kjer je delal v IBM-u kot finomehanik, sicer pa ogromno ustvarjal, razstavljal in prodajal, vrnil v Slovenijo, v Celje, na Sele, kjer je kupil hišo in si jo preuredil za bivanje, v atelje in razstavi prostor. Zakaj na Sele? Te kraje je poznal že iz otroštva, ko jih je s stricem prehodil čez in čez (še zdaj se spomni mlina pod Selami). Tako je pred dobrim desetletjem kupil tudi novogradnjo in si jo preuredil po svoje.

Na vprašanje, s čim si še poleg slikanja bogati vsakdan, pa mi je postregel z zgodovinskim pregledom svojega duhovnega razvoja in preobrazbe. Razlagal mi je, kako je verjel v socializem in ideje samoupravljanja, a je bil on in njegov filozofski diskurz v okviru filozofskega krožka v Celju vedno omejen in dovoljen le do neke mere. Zato se je odločil, da bo odšel v Nemčijo, kjer ga tudi kapitalizem ni prepričal. Tako se je podal v duhovne sfere, na področje, ki mu še sedaj pomaga usklajevati telesno in duhovno, ki mu pomaga obdržati ravnovesje energij. In ravno branja na to temo zapolnjujejo njegov vsakdan.

Ker zna Emil Tomaš – Thomas odlično kombinirati barve, imajo njegove slike dekorativni značaj in so kot take lahko tudi širše uporabne – Thomasov motiv na kozarcu, uri, koledarju, zvezku, tapetah, darilni vrečki. V vse to je Thomas že »vložil« svoje umetnine in pri tem bil dobro prodajan, kot pravi njegova prijateljica in menedžerka Marija. Bil bi še bolj, če ne bi bili v »Dolini Šentflorjanski« ljudje nevoščljivi in škodoželjni in če ne bi »padali« le na naslove in nazive. To, pravi Thomas, je v Sloveniji problem, problem tudi zato, ker se umetnik ne more uveljaviti, če mu nekdo od znanih kritikov ne napiše pozitivne kritike, ki ga šele lahko vodi v ugledne galerije in v pisarne ljudi z okusom in veliko denarja. V Nemčiji je ta ugled imel, v Sloveniji pa ni prepoznaven ravno zaradi te »šentflorjanske« zaplankanosti. Zato je razstava v Ipavčevi hiši še toliko pomembnejša in kaže na to, da so nekateri to zavrtost pripravljeni preiti in da ima Thomas – zdaj skorajšnji občan šentjurske občine – svoje mesto in ugled, kot si ga zasluži, kar mu je bilo dano vedeti že pred desetimi leti, ko je Emil Tomaš – Thomas v Šentjuru razstavljal prvič.

Nina Gradič

Arboretum pri Jožetu Francu na Slivnici

Ljubiti rože in boga – recept za lepo življenje

»Tu, med temi drobnimi natreski se človek najbolj umiri,« je začel vodenje po arboretumu Jože in nadaljeval, sedeč na potko ob njih: »Malo se usedeš in začneš plesti in opazovati. Ravno včeraj zvečer sem opazil nekaj novega: temu natresku se ponoči rdeče svetijo konice. Pa ne vem, če se mi to zaradi starosti sveti že v glavi ali pa je res,« je zaključil s hudomušnim komentarjem. In sva se sprehodila še dalje: med borovci, smrekami, jelkami, cipresami, brinjem, okrasni javorji, hostami, vodenkami, mahovi, plezalkami – vse to na z okusom izbranih in pretehtanih mestih. Med sprehodom pa je Jože pripovedoval o vrtnarskih začetkih, o težavah in lepota vrtnarskega poklica ter hobija, o ženi, vnukih, udeleževanju v slivniškem turističnem društvu in še marsičem. Pri tem mu je vsake toliko pritegnila še žena.

Začelo se je s tulipani...

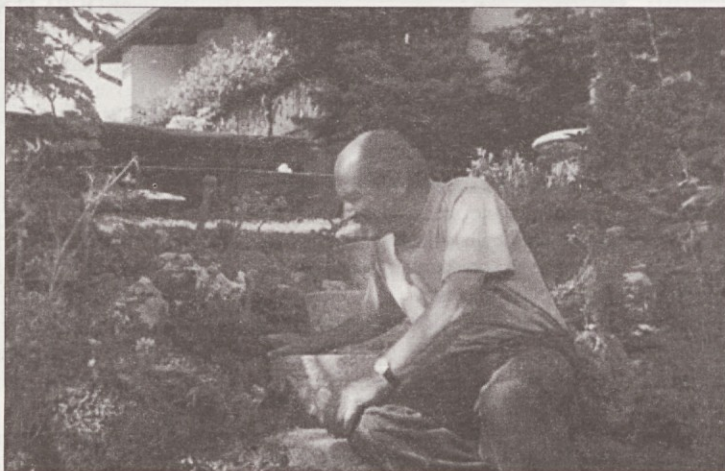
Jože in žena Marica sta svojo vrtnarsko zgodbo na Slivnici začela 75. leta, ko sta k hiši, kjer se je rodila Marica dokupila parcelo, kjer se danes bohoti botanični vrt. Pa to ni bila navadna gradnja, ne, namesto, da bi bilo okrog in okrog nametana opeka in odpadni gradbeni material, je vzporedno s hišo rasel tudi okrasni vrt. »Vsakega zidarja, ki je na travo vrgel opeko, sem oštel in ga poslal pobirat vrženo« je pripovedoval Jože in nadaljeval: »Tako lahko na starost, že kar krepko se namreč približujem sedemdesetim, uživam ob dodelanem vrtu in že visokih okrasnih rastlinah. Še zdaj se spominim, kako so me tast in sosedje postrani gledali, ker sem vso staro drevje (tepko, slivo...) podrl. So mislili, da bom posadil vsaj trto, da bi iz tega nastalo kaj tekočega, a ne, prvo leto sem posadil cel hrib tulipanov...« Potem pa je Jože leto za letom dodajal okrasno drevje, trajnice, enoletnice, pred par leti je med gredicami pozidal tudi okrogle stopnice in ob tem se spominja:

»Vsak dan sem zalil eno stopnico, no, če se je hitro sušilo, sem zvečer, si misliš, ob enajstih zvečer, zabetoniral še eno. Norec, ne? Ja, to je tako, če imaš rad to, s čimer se ukvarjaš.« Tako so okrog in okrog hiše zrasle gredice, napolnjene z rožami od povsod, Jože in Marija namreč zelo rada potujeta in hodita v hribe, od koder vedno znova prinašata nove rastline, skale, kamenje. Gredice, potke, angleško travico Jože in Marija družno urejata. Pri njiju ni, da bi kdo želel uveljavljati svoje – vedno prek dialoga in za dobro rož. Zadnja leta njune rastline vedno bolj ogroža suša. Jože se ob tem spominja letošnjega dneva odprtih vrat, ki je bil v začetku junija in ko je bila največja suša: »Veliko rastlin se mi je posušilo, nekaj sem jih rešil s večkrat dnevnim zalivanjem. Še zjutraj na dan odprtih vrat sem letal s cevjo – sam – žena je bila bolna. Ravno zdaj pa sem 'pogruntal', kako bom rešil travico pred sušenjem. Na smetišču sem nabral gobe, ki jih ljudje rabijo za ikebane in ki

imajo izredno moč vpijanja. Te sem zdrobil, jih zmešal z zemljo, skopal jamo ter posejal travo. Na eni zelenici se mi je že obrestovalo.«

... nadaljevalo z biodinamičnim pridelovanjem hrane...

Jože in Marija pri gojenju in zalivanju rož ter vrtnin ne uporabljata nobenih umetnih gnojil. Gnojilo so koprive, namočene v vodi, ki so do 24 ur škropivo, nad 24 ur pa gnojilo. Uporabljata pa tudi zelo zanimiv preparat: rog krave, ki je telila vsaj enkrat in ki je hranjena le z naravno hrano, napolnita z gnojem, ta rog pa na miholovo (septembra) zakopljeta v zemljo. Za veliko noč ga izkopljeta in točno določeno količino prahu, ki je nastal v tem postopku, mešata s točno določeno količino vode, to pa uporabljata kot škropivo. Svoje izkušnje z biodinamičnim kmetovanjem delita v društvu biodinamikov, ki ima svoj sedež v Vrzdencu pri Horjulu. Jože mi ponosno pokaže omlačene snope pire, ki jo je pridelal po tem postopku in iz katere bo sam pripravil kosmiče. »Kosmiči, mleko in voda –

ga ni boljšega in bolj zdravega za zajtrk – pa še trebušček po tem ne raste,« komentira pridelavo in uživanje takšnih in drugačnih kosmičev.

...se potrjevalo v turističnem društvu in duhovnem življenju...

Jože in Marija svoje znanje in izkušnje rada delita v turističnem društvu. Pri tem imata tudi nemalo grenkih izkušenj z zavrtostjo in zaprtostjo ljudi, ki sta jih želela vključiti v projekte turističnega razvoja krajevne skupnosti in predvsem Slivnice. Želela sta uveljaviti blagovno znamko slivovega žganja, že samo ime Slivnica je namreč dovolj pomenljivo za nošnje tega imena; v okviru te blagovne znamke sta želela urediti tudi pot s Slivniškega jezera na Slivnico. Nista uspela, ker je seveda nastopila nevoščljivost. Sta tudi idejna starša podobe povodnega moža na kresno noč, ki je po njunem mnenju že zelo potvorjena in brez vsebine. Pri

lokalni oblasti tudi nista uspela z idejo slivniške razglednice. Zaradi takih neuspehov pri razsvetljevanju ljudi se iz turističnega delovanja raje umikata, še vedno pa imata glavno skrb pri urejanju in okraševanju slivniške cerkve pa tudi nekaterih drugih objektov. Še vedno skrbita za urejeno okolico Rafkovega mlina, z Rafkom sta bila zelo dobra prijatelja, pridružila sta se mu tudi v skupini Prenova v duhu, ki se je tedensko ob molitvi in pogovoru sestajala v njegovem mlinu. Ta skupina se zbira še sedaj, a to po njunem mnenju ni več isto. Kakorkoli že, duhovno življenje je pri njiju močno prisotno – udeležujeta se raznih duhovnih srečanj, prepovedov, predavanj. Marija prizna, da ji ta plat življenja veliko pomeni, da ga prej kot pisarniška

delavka ni mogla živeti, zdaj, v pokoju pa je končno svobodna in lahko živi, kot ji drago. Jože pri tem zopet humorno pripomni: »Ja, če ne bi srečala mene, Prekmurca, bi bila gotovo nuna.«

... a se še zdaleč ni končalo

Jože in Marija (kako pomenljivi imeni za zakonsko harmonijo, ki jo živita, če imamo v mislih zakonski par iz krščanske tradicije) sta seveda še vedno aktivna. Z vrtoljubci, kot so si nadeli ime prijatelji okrasnih vrtov, veliko potujeta in si ogledujeta botanične krasote drugod po svetu. Svoje izkušnje in ljubezen do rož in narave nasploh delita z vnuki, na katere tudi računata pri nadaljevanju vrtnarjenja. Vsako leto in vedno znova pa Jožeta zapeljejo čari pustovanja in maskiranja. Že od leta 1973 na dan norčij spreminja svojo podobo. »Najrajši sem baba,« pravi in nadaljuje: »Enkrat nama je žena kupila potovanje v Benetke, češ da na tak način primerno zaključim s pustno kariero. Ne, ne, vsako leto me znova prime in vsako leto si iz cunj in raznih drugih odpadnih materialov, res, za maskiranje še nisem porabil niti tolarja, naredim masko, ki ali aktualizira katero dejanje iz preteklega leta ali posnema koga. In vsaj pri tem, če ne pri kateri drugi akciji, sem že uspel združiti vse Slivničane.«

Tako z gledanjem slik s potovanj in pustovanj zaključim prijetno popoldne v družbi prijetnih in zanimivih ljudi, in zaradi česar sem ju sploh obiskala – v družbi cvetja in drugih okrasnih rastlin.

Nina Gradič

Šentjursko poletje

Jamski človek – preteklost ali sedanjost?

V okviru Javnega sklada za kulturne dejavnosti in v sklopu poletnih prireditev je vodja izpostave Anita Koleča pripeljala v Šentjur monokomedijo »Jamski človek«, ki jo je režirala Nataša Barbara Gračner. Glavno in edino vlogo je odigral Uroš Fürst.

V petek, 11. julija, je bil Ipavčev vrt nabito poln, ljudje pa so se kar prihajali, kar res potrjuje pregovor, da dober glas seže v deveto vas. Karte v predprodaji so prehitro pošle in marsikdo si predstave ni mogel ogledati. Ipavčev vrt je bil poln do zadnjega kotička in obiskovalci so malodane hodili drug po drugem. A nekaj stiskanja se je kmalu pozabilo ob glasnem smehu monokomedije, ki je v tej igralski in režijski kombinaciji znana in množično obiskana po vsej Sloveniji. Organizatorica si je zadovoljno želela le še kakšno prosto mesto za dodaten stol, ki bi smeha poln večer naredil še hrupnejšega.

Uroš Fürst je odlično odigral sodobnega moškega, ki pripoveduje o jamskem človeku in ga primerja s sodobnim moškim, ter o sodobni ženski, ki jo primerja z ženo jamskega človeka. Odnosi med moškim in žensko so komedija. Jamski človek na šaljiv način obravnava razlike med spoloma; pomaga nam razumeti, zakaj

imajo moški in ženske včasih težave pri medsebojni komunikaciji. V vsakem prizoru so obiskovalci obeh spolov spoznali vsaj delček sebe ali del svojih sosedov in prijateljev. Šlo je za zabavno predstavo, ki se je zlepa ne da zapustiti.

Podobnosti med nami in našimi predniki so neizpodbitne in sodobni ljudje smo na groteskni način podedovali značajne lastnosti jamskega človeka. Razlika med nami in opicami je konec koncev le v dveh členih genske strukture.

Usta so bila od smeha že utrujena, a večera še ni bilo konec. Pravo pašo za oči je pripravil ognjeni ulični spektakel »To je to«. Če je kdo pomislil, da znajo žonglirati le z žogicami in hoditi po hoduljah, se je krepko uštel. Kmalu so v temi večera svoje rekvizite prižgali in po zraku so letele goreče kroglice, krogi in kolebnice, ki so jih budno opazovali naši vrli gasilci. Po dobrih 45 minutah, ko se ni uspela vžgati nobena streha, so metalci »razočarani« odšli, srca gledalcev pa so začela utripati v normalnem ritmu.

ig

Vesele počitnice 2003

Center za socialno delo Šentjur pri Celju je v mesecu juliju že tretje leto zapored izvedel projekt z naslovom Vesele počitnice 2003. Projekt je bil namenjen osnovnošolskim otrokom in mladostnikom, ki so želeli koristno, prijetno in v družbi svojih vrstnikov preživeti del počitniških dni. Letošnji projekt je potekal skupaj tri tedne, od 30. 6.

do 18. 7. 2003, in sicer en teden na OŠ Planina, en teden na OŠ Ponikva ter en teden v Šentjurju.

Pri izvedbi projekta so sodelovali delavci, ki so zaposleni na programih Pomoč pri socialnem delu z družino in Pomoč na domu pod vodstvom Mojce Vidic in Jelke Žlof Leskovšek ter ostalih zunanjih sodelavcev.

Otroci so lahko ustvarjali v različnih delavnicah, ki so potekale v dopoldanskem času med 10. in 13. uro. Med drugim so pod vodstvom Urše Drobne slikali na steklo, izdelovali voščilnice iz različnih materialov, izdelke iz slanega testa, izdelovali in barvali predmete iz mavca, barvali keramiko ter se igrali različne družabne igre. Pod vodstvom knjižničark so v Knjižnici Šentjur izdelovali majhne knjižice ter reševali knjižne uganke. Otroke je obiskal tudi g.

Omerza iz Lovske družine Šentjur ter jim predstavil njihovo dejavnost. Skratka, za vsakogar se je našlo kaj zanimivega.

Za zaključek projekta so se otroci vseh treh šol zbrali na pikniku v naravi, kjer so se pomerili v nogometu, vlečenju vrvi ter drugih družabnih igrah, ki jih je pripravila prostovoljka Lara Žmeher. Na pikniku se je zbralo kar 59 otrok.

Nasploh je bil odziv med otroki letos zelo velik. Na Planini, kjer je projekt letos potekal prvič, se je dnevno zbralo okrog 20 otrok, na Ponikvi se je številka gibala okrog 30, prav tako tudi v Šentjurju. Poleg osnovnošolskih se je projekta udeležilo tudi nekaj predšolskih otrok.

Projekt je stal okrog 200.000 SIT in je bil financiran iz občinskega proračuna iz postavke »Akcije mladih« ter s pomočjo številnih sponzorjev (Tajfun Planina, Rdeči križ Šentjur, Jimmy Škoberne, Mulej Dejan, s.p....)

In kaj so o projektu povedali udeleženci?

»Ta teden je bil zelo zanimiv, saj sem se naučila veliko novega. Upam, da bo podoben projekt organiziran tudi prihodnje leto.« - Ana Štor; »Meni je bil teden zelo lep, ker smo bili skupaj in nam ni bilo dolgčas.« - Viva Krašovec; »Bilo je prijetno, zabavno, ustvarjalno, lepo. Delavnice bi morale trajati dva tedna ali več.« - Anja Senica

M. Vidic

Pričetek gradnje vodovoda v septembru

Predstavniki občine so na svetu KS Gorica pri Slivnici predstavili nadaljnje načrte izgradnje vodovodnega omrežja v tej KS. Pričetek gradnje, vredne 180 milijonov SIT, lahko pričakujemo v septembru, ko se bo zaključil javni razpis za oddajo del.

Predstavniki občine Tisul, Ratajeva, Korže in Artnak obljublajo vodo

V letu 2003/2004 se bo

izgradilo 2 glavna cevovoda: Javorje–Turno–Slivnica in Bukovje–Stopa–Paridol–Jelce–Voduce.

V letu 2005/2006 pa je predvidena povezava teh cevovodov z vodom Turno–Čret–Stopa in nadaljevanje voda Javorje–Peseke.

Okvirna cena priključka naj bi bila 300.000 SIT, brez jaška in števca, in jo bo možno plačati v več obrokih. Sekundarni vodi do hiš se bojo gradili istočasno z glavnim vodom. Načrt trase je na vpogled v KS Gorica pri Slivnici, kjer pričakujejo, da se bodo krajani v čim večjem številu priključili, da bi s tem pocenili investicijo.

L. Žafran

Študentska kronika

Avgust:

1.-3.8. /pet.-ned./ Podzemelj v Beli krajini: KOUFA FEST 2003!

ŠKMŠ omogoča subvencijo za vozila z najmanj tremi člani ŠKMŠ 2000 sit in za vlak 1000 sit.

Upravičenci do subvencije lahko dokažete prisotnim članom UO na sami prireditvi. Vstopnice: člani ŠKMŠ 5000 sit na vhodu, ostali 6000 sit.

7.8. /četrtek/ ob 12h v OŠ Franja Malgaja: UDELEŽBANA KRVODAJALSKI AKCIJI! Zbor krvodajalcev bo pred Prostorom in udeležence čakajo nagrade!

22.8.: BAZENJENJE! Ves dan prost vstop! Ob 17h tekmovanje četvork, ob 21h pa sledijo koncerti: Žurdov, The Stroj in Kingston.

Še vedno:

BAZEN ŠENTJUR: 50% popust pri nakupu dnevne vstopnice. Kupone dvignete v pisarni MS servisa. Max. 5 v juliju in 5 v avgustu. Pri uveljavitvi je obvezen osebni dokument. Kuponi se izdajajo do izčrpanja sklada.

MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26, pon-pet 11-15
tel: 749 11 50; gsm: 041 454 456

Človeški viri

Študentski klub mladih Šentjur izvaja projekt »Človeški viri«. Projekt je obsežen in med drugim zajema tudi izvedbo anket pri bodočih delojemalcih in mladih, ki se bodo v prihodnje zaposlovali.

Ankete so bile poslano po pošti, prav tako pa so na voljo tudi v Knjižnici Šentjur.

ŠKMŠ poziva vse, ki ste ankete prejeli na dom, da izpolnjeno anketo pošljete na naslov: ŠKMŠ, p.p.75, 3230 Šentjur, in sicer do 1.8.2003, ostali pa jih najdete v knjižnici in jih lahko tam tudi izpolnite ter vržete v posebno škatlo.

Med prispelimi anketami bo izžrebanih tudi 20 nagrad, ki jih bodo podelila podjetja, žrebanje bo potekalo na okrogli mizi v oktobru na predstavitvi zbornika »Človeški viri«.

Astronomski dan na Prevorju

Kako so na Prevorju posegali po zvezdah

»Zvezde, pivo in muzika – to ne gre skupaj.« se je razburjal »zvezdoslovec« Srečko Lavbič, ko nam je zavzeto in nazorno z močnim sijem svetilke kazal ozvezdja, zvezde, planete... Pa je »sintič« in glas ob njem motil še koga drugega, ki je »padel not« v razlago... Bi bilo kar verjeti, da je to bolj samotno delo ali vsaj delo v tišini, ki zahteva zbranost, in Srečko Lavbič, predsednik astronomskega društva v Petrovčah, sicer pa med razlagalci zvezd in vesolja v petek zvečer najbolj prešerno in razlagalno zavzet, je nadaljeval: »Komu se pa da ob enajstri uri zvečer šele začeti z delom.« Tako jo največkrat na Prevorje rajša kar sam in do druge ure zjutraj ga zvezde popolnoma zasvojijo. Potem pa čez teden razvijanje in urejanje fotografij, na vikend pa spet... Ker ne sme biti luna, ker mora biti vreme lepo, se število optimalnih dni za delo tako dodobra zmanjša.

Sicer pa je bil na Prevorju v petek najboljši možni dan za prireditev take vrste: jasno vreme na dan po nevihti je ponujalo prekrasen razgled na okoliške hribe in vasi, ponoči pa so se poleg vseh možnih zvezd še dobro videle tudi osvetljene cerkvice (le prevorski sveti Ani so vzeli luč, in to ravno na predvečer njenega godu!!!). Prireditve se je začela že popoldne – ob peti uri so odprli razstavo likovnih del prevorskih otrok na temo vesolja, ki jih je peščica prevorskih osnovnošolcev ustvarila zadnji šolski teden pod budnim očesom likovnega pedagoga Iva Brodeja. Sledil je ogled Amonove ljudske obrti – pletarjenja in sprehod po kraju, obiskovalci, med katerimi je bilo opaziti tudi »velikega« župana Štefana Tisla, »malega« župana Mirka Pajka ter »družbenika« Edija Peperka, pa so si ogledali cerkev svete Ane in grob slavnega razbojnika Guzaja. Ker se je prireditve imenovala astronomski dan, je bilo pričakovati, da bo število obiskovalcev naraslo šele v večernih urah, po besedah Marje Frece (ki je bila kot vodja prevorske šole poleg Kulturnega društva Prevorje tudi glavna organizatorica) se je številka povzpela na za prvo prireditev te vrste zavirljivih 300 obiskovalcev. Predvsem otroci in tisti z ohranjenimi delčki otroškosti so kazali navdušenje. In se je slišalo: »Jaz sem jo pa že našel.« »A boš šel ti tud' na streho?« »Uau, jaz pa vidim mars...«

Tako je Roman Ocvirk iz Astronomskega društva Šentjur kazal zvezde skozi teleskop v observatoriju in nam pokazal tudi neko meglico, ki bi brez nadaljnje razlage, da je to druga galaksija, to, meglica namreč, tudi ostala, zvezdogledi »na tleh«, ki so bili predvsem iz petrovškega astronomskega društva, pa so zvezde razlagali »peš« – na prosto oko ali jih kazali s teleskopi. In smo videli že znane Veliki in Mali voz, Kasiopejo, potem pa Liro, Laboda, Orla, Skorpiona..., včasih se je pojavila razlaga, češ da je to tista M35 ali pa M57 in na naše začudene obraze so razlagalci takoj odgovorili z bolj

poljudno razlago...

Kaj pa možnost življenja na drugih planetih, ko smo zajadrali bolj v filozofske vode? Srečko Lavbič je

bil oster: »Pa kaj nas to zanima, življenje tam gotovo je, a mi se dajmo učiti iz življenja na Zemlji, iz načina življenja drugih vrst, tako rastlinskih kot živalskih: ose že vejo, zakaj si gradijo šesterokotne domove, čebelji leti so tudi bolj organizirani, kot si mislimo...« in je nadaljeval: »zato je pa dobro, da je v šole uveden

izbirni predmet astronomije, da nam je prek njega dano vedeti tudi to, da nismo vse, da smo pravzaprav majhni proti celotnemu vesolju in tamkajšnjim razdaljam...«

In še je bilo spoznanj ta večer – kako v nasprotju s tistimi pritlehnimi pripombami tistih, ki so videli zvezde s pomočjo substanc s šanka, in v nasprotju s tistimi izza »sintiča«. »Ne boš ti meni blablalablabla.«

Nina Gradič

V spomin

Alojz Zupanc

1921–2003

Smrt redči že tako razredčene vrste ponkovskih osemdesetletnikov. Od zelo znanega Ponkovljana Alojza Zupanca smo se poslovili na ponkovškem pokopališču 30. junija.

Rodil se je v številčni delavski družini z 9 otroki v Raabensteinu v Avstriji. Družina se je kasneje preselila v okolico tedanje občine Ponikva, na domačijo Šmigovc (kasneje Prohaska na Hotunju), nato pa v stanovanje gospodarskega poslopja pri

Zagajskih (v rojstno hišo slovničarja Mihaela Zagajška). Po vojni je z družino živel v Štorah in Celju, leta 1980 pa so skupaj z zetom Slavkom in hčerko Anico zgradili dvostanovanjsko hišo na Ponikvi.

Po končanem šolanju se je zaposlil na takratni Južni železnici in delal na relaciji od Ljubljane do Dunaja.

Leta 1942 je bil mobiliziran v nemško vojsko, tako je vojno je preživel na različnih bojiščih, bil ranjen in v borbah za Berlin proglašen za »pogrešanega«. A se je leta 1945 vrnil.

Takoj se je zaposlil v Železarni Štore kot livar. Delavci so bil v tem obdobju predvsem aktivistično motivirani za čim več dela, poleg rednega normiranega dela so opravljali tudi mnogo prostovoljnega dela. Pokojnik je prejel kar 19 udarniških priznanj. Redno je bil vključen v sindikalno delo in organe ter v strokovno izobraževanje. Ščasoma je postal delovodja livarjev. Delovna nesreča leta 1965 mu je pustila usodne posledice in leta 1967 se je upokojil kot invalid prve kategorije.

Vrsto let sta ga hromila bolno srce in sladkorna bolezen, a je kljub vsemu z izredno voljo hodil v naravo. Vsakodnevno je vsaj dvakrat obšel vas in okolico ter rad pomagal sosedom in prijateljem pri lažjih delovnih opravilih. Duhovno kondicijo je vzdrževal z reševanjem križank in spremljanjem dnevnih novic. Rad se je udeleževal srečanj železarjev na Svetini in drugje.

Pokojnega Alojza bodo najbolj pogrešali žena Anica, hčerki Anica in Slavica ter sin Srečko z družinami, njegov vsakodnevni obhod po Ponikvi pa vsi, ki ga ohranjamo v spoštljivem spominu.

V. Jagodič

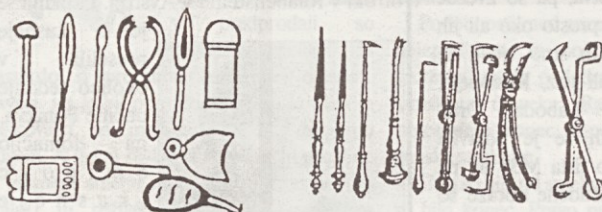
Ob 50-letnici Zb Šentjur

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Zobozdravstvo

Obstajajo dokazi, da je zgodovina zobozdravstva vsaj tako stara kot zgodovina medicine (sliki 1 in 2). Bolečino, ki jo povzročajo oboleli zobje, so poznali že naši davni predniki. Ljudje so bili zelo odvisni od stanja zob, kajti pred odkritjem ognja so za preživetje potrebovali močne zdrave zobe.

Čeprav so bile potrebe po zdravljenju zob tudi v naših krajih že od nekdaj velike, pa segajo prvi začetki zobozdravstva v Šentjurju šele

Instrumenti - Egipt

Dentalni instrumenti A. Parre (1543 I.)

Jože Čeh v ordinaciji

dobrih 60 let nazaj. Vemo, da je bila prva zobozdravnica v Šentjurju že pred drugo svetovno vojno dr. Maruška Mogelnicki, ki je bila ustreljena kot talka 1942. leta v Mariboru. Po osvoboditvi je v Šentjurju prvo pomoč v zobozdravstvu nudil dr. Franc Svetina, na Planini pa dr. Miller Petrič.

Maja 1952. leta je bila odprta zobna ambulanta v Cizljevi hiši (kjer je sedaj Društvo upokojencev). Zobno ambulanto je vodil dentist Jože Čeh (slika 3). Bil je član okrajnega sveta za zdravstvo ter desetletja kontrolni zobni zdravnik za okraj Celje – okolica. Bil je tudi član komisije, ki je nadzorovala delo in poslovanje zdravstvenih postaj in domov onemoglih.

Iz Cizljeve hiše se je Zdravstveni dom leta 1958 preselil v gornje prostore Zadrúžnega doma, leta 1972 pa v nov Zdravstveni dom. V prizidku, ki mu je bil dodan leta 1979, je dobila streho nad glavo tudi zobozdravstvena dejavnost.

Leta 1969 smo imeli v občini Šentjur že tri zobozdravstvene ekipe, in sicer dve v Šentjurju ter eno na Planini. Danes imamo v občini šest zobozdravstvenih ekip: eno na Planini (za odrasle in mladino) ter v Šentjurju tri zobne ambulante za odrasle in dve za mladino.

Leta 1994 smo vsi šentjurski zobozdravniki odšli med zasebnike, v okviru javnega zavoda je ostala samo zobna ambulanta na Planini. V tistem času je bilo kar nekaj pomislekov, predvsem zaradi privatizacije mladinskega zobozdravstva, in to največ s strani Ministrstva za zdravje. No, kljub temu nam je uspelo uresničiti naše želje in tako smo dobili poleg zasebnih zobnih ordinacij za odrasle in mladino tudi prvo privatno specialistično ambulanto za otroško in preventivno zobozdravstvo v državi.

(se nadaljuje)

Piše Andreja Šmid Kalajddžiski, dr. stom.

Da ne pozabimo

Od kmetijskih zadrug do kombinata

Piše: Vinko Jagodič

(4. nadaljevanje)

Loka pri Žusmu

Kmalu po vojni je bila ustanovljena kmetijska obdelovalna zadruga. Sedež si je uredila v razlaščenih prostorih bivšega lastnika Koeniga. Zadruga je prevzela vsa nacionalizirana zemljišča, celotno dolino, kjer je sedaj naselje. Večina teh zemljišč je bilo pred vojno v lasti Koeniga.

Zadrugo je vodila Vera Peterlin s Tinskega, ki je v zadrugo pogodbeno vključila tudi svoje vinograde na Tinskem. V zadrugo so se vključili še Vinko Peperko iz Loke, Štefan Bevc iz Loke, Franc Drobne iz Dobrine in Anton Pantner iz Loke. Pogodbeno so se vezali za štiri leta in po preteku pričeli izstopati. Z nacionaliziranimi poslopi in zemljišči je upravljal Alojz Križnik, doma iz Šentvida pri Planini.

Leta 1957 je prišel v loško zadrugo za upravnika Vinko Križnik, ki je vodil tudi pisarno krajevnega urada po priključitvi občine Loka k občini Šentjur. Nekaj nacionalizirane zemlje je bilo po prenehanju poslovanja obdelovalne zadruge razdeljeno »brezzemljašem« (agrarna reforma). Preostalo zemljišče, skupaj s poslopi, se je formiralo v državno posestvo. V njem je bil zaposlen kmetijski tehnik Ivan Brglez, sicer izredno zavzet čebelar. V čebelarsko delo in vzgojo je pritegnil več domačinov in tudi zadnjega upravnika Vinka Križnika. Slednji še vedno goji čebele v naselju Loka. Brglez se je leta 1960 odselil v Koseze, kjer je tudi umrl.

Na posestvu so redili okrog 30 glav goveje živine. Iz občine Laško jim je bil dodeljen par konjev z vprežnim vozom. S konji so opravljali prevoze in obdelovali zemljo. Pridelovali so precej krompirja, ki so ga nameravali zamenjati za prašiče na Hrvaškem. Menjava jim ni uspela in s težavo so dobili delno plačilo krompirja.

Strojna postaja iz Žalca jim je kasneje dodelila manjši traktor Steyer. Proti koncu samostojnosti so si kupili nov traktor Ferguson za prevoze in usluge kmetom. Upravniku Vinku Križniku je uspelo preko okrajnega vodstva dobiti nepovratna sredstva za elektrifikacijo Loke leta 1957. Knjigovodstvo na posestvu je vodil Ernest Marinc, kasneje sodelavec Hmežada v Žalcu.

Splošna kmetijska zadruga je bila ustanovljena po odpravi zasebnih splošnih trgovin 1.1948. Trgovino bivšega trgovca Fritza Gajška so uredili v zadrúžno trgovino. Ta pa je prevzel tudi odkup kmetijskih pridelkov.

Poslovodja je postal Hinko Podgoršek. Pri odkupu je sodeloval tudi bivši lastnik Fritz Gajšek, ki je vodil knjigovodstvo. Odkup lesa je vršil Jakob Bratec, sicer lastnik manjše mlekarne.

Predsednica upravnega odbora je bila nekaj časa Fanika Vrečko, ki je vodila tudi razdeljevanje potrošniškega blaga gozdarskega magazina (s sedežem v Podčetrtku). Poslovodja tega magazina je bil Franc Renir iz Podčetrčka. Kasneje je prevzel odkup Rudi Drame. Kmetje so s to zadrugo solidno sodelovali in zaupali v njeno poslovanje.

V okviru zadrúžne dejavnosti je bila tudi pekarna kruha. Peko so opravljali pek Feldin iz Obsotelja in Ivan Ilijaš iz Žalca. Peko so nadaljevali v predvojni in medvojni pekarni lastnika Slavka Štancerja. Kruh so pošiljali z avtobusom ali vprego v Slivnico in na Prevorje.

Prevorje

Po ukinutvi privatne trgovine trgovca Vida Marcena je bila ustanovljena kmetijska zadruga z.o.j, kasneje enota kmetijske zadruge Slivnica. Splošna zadrúžna trgovina in odkup se je vršil v prostorih bivše privatne trgovine. Poslovodstvo in odkup je prevzel bivši trgovec Vid Marcen. Skladišče za odkupljene kmetijske pridelke in repromaterial je bil v stavbi Lopaca 10, kjer je bila tudi pošta in sedež KLO-ja, kasneje krajevnega urada.

Vid Marcen je delo odkupovalca in poslovodstva opravljal do upokojitve. Odkupljene so bile vse količine kmetijskih proizvodov in gozdnih sadežev. Živino so na dagonih kar direktno kupovali predstavniki mesarskih podjetij in zadrúžne zveze. Nakup so vršili v imenu zadruge za določen procent marže.

Akcijsko je zadruga vršila pogodbeno sodelovanje s kmeti za proizvodnjo lanu in le-tega dobavljala tovarni v Petrinji na Hrvaškem. S tem so že po dveh letih prekinili zaradi neugodnih pridelkov.

Forsirana akcija širitve nasadov črnega ribeza je na tem področju izredno uspela. Pogodbeno so se za proizvodnjo vezali z zadrugo kmetje Janko Gubenšek iz Žegra, Rudi Obrez iz Žegra, Jože Grobin iz Krivice in še nekateri. Dosegli so dohodkovno ugodne rezultate in kvaliteten pridelek. V ostalih predelih občine je nasade ribeza običajno prizadela pomladanska pozeba. Zadruga je kmete oskrbovala s semenskim materialom, gnojili in zaščitnimi sredstvi.

Policijske cvetke

Suša mu ne pride do živega

Rešitev je enostavna: navrtša komunalni vod in priključi svojega, jasno še pred števcem, pa ni več nevarnosti, da bi se v ribniku preveč znižala gladina vode. Patent je last D. L. s Proseniškega, ki pa bo moral svoje izumiteljske pravice še dokazovati na sodišču. Do konca tega procesa vam JKP priporoča, da se vzdržite podobnih posegov.

Policiisti preprečili donosno izvozno dejavnost

10. julija, še na isti dan, ko je na gradbišču v Tremarjih izginil 7 milijonov vreden traktor New Hooland, je šentjurska policija opazila na Bohorju v gozdu podoben traktor. Ker je bil brez vitla, jim je bil takoj sumljiv. Postavili so zasedo in vanjo se je sredi noči ujela tatinska dvojica P. O. in F. V. iz Krškega. Traktor je bil namenjen za »izvoz« na Hrvaško.

Tri hladilniške

Da v teh poletnih vročinah tudi v šmarskem policijskem »hladilniku« ni dovolj prijetno hladno, se je 12. julija prvi prepričal 34-letni Drameljčan V. R. Primerno podprt z maligani se je okrog polnoči spomnil na svoj spor z V. Z., s katerega vsebino je nesebično postregel tudi vsem bližnjim sosedom. Ker ga na licu mesta tudi policiisti niso uspeli »naštelati« na nižje decibele, so ga za eno noč nastanili v Šmarju.

Dan kasneje je enako romanje ponovil 49-letni F. F. s Proseniškega, ki se je okrog 20. ure, opogumljen s sekiro in vilami, pojavil pri svoji izvenzakonski partnerici. Njun dialog je bil tako zanimiv, da so jima prišli dvakrat prisluhniti tudi šentjurski policiisti. Po drugem obisku je kolerični F. F. dobil lični zapaznost in brezplačen prevoz do Šmarja.

Tretji tovrstni primerek je bil 31-letni A. L. iz Širovega. Sredi Šentjurja so ga policiisti zalotili za volanom temeljito nadelanega ter brez vseh dokumentov, kar pa za samozavestnega A. L. niti približno ni bil dovolj tehten razlog za maltretiranje s pihanjem in odvzemom krvi ali celo pešačenjem. Ko so ga čez pol ure ponovno srečali na cesti in, potem ko je šele po vsaj desetih neuspešnih poskusih končno opazil utripajočo modro luč, tudi on ni ostal brez zapaznosti in prenočišča v Šmarju.

Smrt pod traktorjem

Nesreča se je zgodila v soboto, 19. julija. 58-letni G. V. iz Završ pri Dobju se je prevrnil s traktorjem, ko je obračal seno. Nesrečnika je šele naslednji dan našel M. T. iz Završ.

Dobro je vedeti

Za voznika, ki odkloni alkoholni preizkus, je predpisana denarna kazen najmanj 90.000 SIT, poleg tega pa mu obvezno preneha veljavnost vozniškega dovoljenja. Vozniško dovoljenje tudi izgubi voznik, ki ima v krvi več kot 1,5 promile alkohola. Če je povzročitelj prometne nesreče, je ta meja že pri 1,1 promile.

Odmevi

Klavnica dela s polno paro, smradi pa od nikoder

V časopisu Šentjurske novice z dne 24. junija 2003 je bilo na strani 6 objavljeno obvestilo z naslovom »Klavnica dela s polno paro, smradu pa od nikoder«. V tem obvestilu je bilo zapisano tudi naslednje: »Javna razprava je pokazala, da resnih nasprotovanj klavnica nima. Če izvemam s filozofskega stališča zanimive pripombe predstavnikov Društva za pravice živali, ki pa seveda ne slonijo na realnih tleh.«

Takšen zapis ne ustreza dejanskemu stanju, saj se društvo konkretno, ne s filozofskega stališča, bori za živali in so bili tudi argumenti, ki jih je društvo navedlo v javni razpravi, resni, saj so izhajali iz ustave, zakonodaje in konkretnih dejstev.

Ta dejstva so:

Ob grozeči suši in pomanjkanju pitne vode na nekaterih območjih se v klavnici Šentjur dnevno porabi kar 120.000 litrov vode. Po drugi strani pa je v sušnem obdobju prepovedano zalivanje vrtov in sicer nekaj 100 litrov na dan. To je popolnoma nelogično.

V potok Voglajno se spuščajo odpadne vode, za katere tudi meritve kažejo, da so oporečne. To je nesprejemljivo in nedopustno, kajti rastline in živali imajo v omenjenem potoku tudi pravico do dobrega počutja oziroma preživetja, kot je zapisano v 1. členu Zakona o varstvu okolja.

Količina odpadkov 2.000 ton letno ni malo, vključujoč živalske odpadke z antibiotiki – ti pa so po zadnjih raziskavah nevarnejši od BSE.

Povečalo se bo izrabljanje naravnih dobrin. Poleg že omenjene vode gre tudi za krčenje gozdov, za njive in travnike; vsaka klavnica pa vzpodbuja tudi večjo proizvodnjo umetnih gnojil in ostalih strupov, antibiotikov ter ostalih zdravil in še bi se dalo naštevati.

Na javni obravnavi smo opozorili na najnovejše raziskave o škodljivosti mesne prehrane. Gre za študije Univerze v Giessnu, Centra za raziskave raka v Heidelbergu in Zveznega zavoda za zdravstveno varstvo v Berlinu. Glede na te študije se postavi vprašanje, ali ni klavnica v Šentjurju zgrešena investicija.

Raziskave v Heidelbergu so trajale 25 let, opazovali so 1900 ljudi ves čas njihovega življenja.

Študija je bila predstavljena 1. 2003 na kongresu Nemškega združenja za prehrano.

Izveček rezultatov študije je bil naslednji: »Vegetarijanci so vitkejši in bolj zdravi ter redkeje obolevajo za civilizacijskimi boleznimi.« Podobne rezultate je podal tudi Zvezni zavod za zdravstveno varstvo v Berlinu. Kako dolgo si bodo politično odgovorni še zatiskali oči? Kdaj bodo o tem končno seznanili ljudi? Kdaj bodo rezultati študij iz Berlina in Heidelberga pripomogli k temu, da se bodo načrti prehrane v otroških vrtcih, šolah, bolnicah in mladinskih domovih polagoma spremenili? Je politično odgovornim važnejša mesna industrija kot zdravje prebivalstva?

Iz ustave izhaja, da mora država skrbeti za ohranjanje naravnega bogastva. Ker so živali naravno bogastvo, velja to tudi za prašiče; iz tega pa izhaja, da država ne sme dovoljevati ubijanja prašičev, saj se z ubijanjem naravno bogastvo zmanjšuje in ne ohranja. Omeniti pa je potrebno še 74. člen ustave, kjer je določeno, da se gospodarska dejavnost ne sme izvajati v nasprotju z javno koristjo. Klavništvo, ki je v funkciji proizvodnje mesa, ni javna korist oz. ne more biti v javnem interesu, ker je skrajno nasilno in pobija nedolžne živali. Javna korist pa ne more biti tudi zaradi tega, ker proizvaja nekaj, kar je lahko škodljivo za ljudi, saj znanstvene študije dokazujejo, da lahko meso povzroči mnoge civilizacijske bolezni kot npr. rak in bolezni srca in ožilja. Uživanje mesa torej ne more biti v javnem interesu, saj glede na to, da meso lahko povzroči mnoge bolezni, zelo obremenjuje davkoplačevalce. Nekaj, kar je negativno, ni javna korist.

Kdor je meso, lahko zboli, dokazuje znanost, istočasno pa tudi daje naročilo za ubijanje.

Društvo za osvoboditev živali in njihove pravice

edседник Stanko Valapatić

Šolski utrinki malgajejev

Spoštovani g. Kovač!

Vesela sem, da vam je bila zaključna prireditve na OŠ Franja Malgaja všeč, saj iz vašega pisanja veje prav takšno razumevanje, kot sem ga med postavljanjem igre imela v glavi. Žal pa se je v vaš članek prikradla napaka, saj igra Kamniti most ni bila poslovilna predstava letošnjih malih maturantov, kot ste zapisali. V igri so nastopali letošnji sedmošolci, ki se od šole ne bodo poslovili še kar leto dni. Igra je nastala in bila odigrana v okviru projekta Dediščina v rokah mladih, v katerega smo se na naši šoli vključili v letošnjem šolskem letu, in ne kot poslovilna predstava neke generacije, ki naj bi z njo zaznamovala svoje delovanje na šoli. Ne glede na to, da to ni bilo slovo osmošolcev, so otroci v igro vložili marsikaj in vseh zaslug ne morem pripisati sebi. Učenci so npr. sami postavili koreografijo na sklepno pesem in predstavi, sodelovali so pri gibanju na sceni, prispevali svoje ideje k celotni postavitvi in torej ne gre samo za učenje dramskega besedila na pamet.

Ker se velikokrat srečujemo na različnih prireditvah, kjer s svojimi skromnimi prispevki sodelujem sama, bi bila vesela, če bi mogoče kdaj stopili do mene in me vprašali, kako je posamezna zadeva nastala ali vsaj, kdo so nastopajoči in kakšen je namen prireditve. Tako bi se lahko izognili takšnim napakam, saj bi vam z veseljem predstavila tako projekt Dediščina v rokah mladih kot tudi letošnjo zaključno prireditve. Upam, da boste v naslednji številki vašega časopisa popravili napako in napisali, kdo so bili nastopajoči, saj sedmošolcem, ki so res z veseljem delali predstavo, ni vseeno, da so jih zamenjali z generacijo malih maturantov.

Lep pozdrav

Bojana Potočnik

Modni kotiček Vanje Bertossi

S trezno glavo na razprodajo!

Leto in polje bo še dolgo in verjetno zelo vroče, kar pomeni, da so letne sezonske razprodaje prišle v pravem trenutku, saj bomo tako modno oblečeni preživeli še dobršen del poletja. Torej pot pod noge in po nakupih! Zelo zabavno je nakupovati s prijateljico, toda pozor, le s takšno, ki je zares prijateljica, ki ni manekenka in ima dohodke podobne vašim, kajti če živi na veliki nogi, ji boste nevoščljive, če ne, bo pa neprijetno vam. Kupite samo tisto, kar si želite obleči takoj prihodnji dan. Oblečilo vas mora prevzeti.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Ne kupujte, ker je le poceni. Takšen kos boste potegnile iz omare le redko kdaj. Če je zelo poceni, navadno ni kakovostno, prihodnji hip pa tudi modno ne več. Denar boste zapravile povsem brez potrebe. Morda boste za malo denarja res prinesle domov moden kos garderobe, vendar si ne zatiskajte oči, kajti kakovost ima pač svojo ceno in narobe. Kako presoditi, ali je oblečilo res kakovostno? Preverite, ali je temeljito zašito, ogledajte si sestavo materiala in navodilo, kako ga negovati. Za pomoč poprosite prodajalko. Če vas bo želela še kdaj videti, vam bo zagotovo iskreno svetovala. Poslušajte in hitro boste razkrinkale tisto, ki vam želi podtakniti model, ki vam ne pristaja.

Krajevna skupnost ali krajevna skupnost?

Že neštetokrat so me vprašali in sem se tudi sama ubadala z vprašanjem, kako naj pišem npr. krajevna skupnost ta in ta, občina ta in ta, kulturni dom ta in ta ter tu in tu, z malo ali veliko začetnico. In ker ni tako nedvoumnega odgovora, sem z razpravljanjem na to temo seveda odlašala...

Pravopis pravi, da se pišejo imena (samo) upravnih enot, in sicer družbenopolitičnih in upravnih skupnosti ter organov družbenopolitičnih skupnosti in ustanov, podjetij ipd. z veliko začetnico. Tako potemtakem *Krajevna skupnost Slivnica pri Celju, Občina Šentjur, Občinski svet Občine Šentjur*, tudi *Vlada Republike Slovenije*... Z veliko se ta imena pišejo le, kadar zaznamujejo posamezno in točno določeno entiteto, če pa mislimo le na splošno, le na vrsto organa, ta poimenovanja pišemo z malo začetnico. Pravopis tako podaja primer: *Pritožil bi se na vlado Republike Slovenije*, čeprav sama mislim, da kakor hitro je zraven določilo Republike Slovenije, to ne more biti več vrsta, ampak točno določena entiteta. Primernejši primer bi se mi zdel: *...včeraj je bila seja vlade* (in ne npr. parlamenta ali drugih odborov). Tako bi tudi pisala npr. *na občinskem svetu so rekli to in to* (in bi mislila vrsto sveta, seveda šentjurskega, a ker ne bi izpisala celotnega, uradnega poimenovanja, bi pisala z malo začetnico). Drugo je potem, ko rečemo na *občini Šentjur* delajo to in to, ko je vrstno poimenovanje in poimenovanje točno določene institucije enako in se razlikuje le v začetnicah. Jaz se iz teh zadreg navadno rešujem, da kadar mislim na vrsto, napišem, *na šentjurski občini oz. na slivniški krajevni skupnosti*, čeprav se sliši zelo poljudno, kadar pa mislim na uradno poimenovanje, pišem z veliko: *Tako kot že mnogokrat prej je Občina Šentjur (Občina Celje pa ne) presenetila*. Ja, v pisanju teh reči je Slovenski pravopis dokaj nejasen in zato lahko vedno trdite, da ste z določenim poimenovanjem mislili le na njegovo vrsto, drugi pa na točno določeno institucijo, enoto ipd. - razlika je le v začetnicah.

N. G.

Na mamicah svet stoji

Da ste postali starši, veste, ko bi se radi za en dan odpravili zdoma, pa to postane zapleteno kot prečkanje Sahare.

V celjski porodnišnici so od objave zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah rodile naslednje mamicе:

23. maja: Helena Vehovar iz Šentjurja - dečka, 25. maja: Nina Žerjav Murgelj iz Šentjurja - deklico, 27. maja: Jožica Mraz, iz Šentjurja - dečka,

1. junija: Tjaša Siter, iz Šentjurja - deklico, 2. junija: Nataša Arzenšek z Grobelnega - deklico, 7. junija: Mateja Cehner - deklico, 10. junija: Klavdija Mohorko iz Loke pri Žusmu - deklico, 11. junija: Lidija Vodeb iz Gorice pri Slivnici - deklico, 12. junija: Nataša Pšenič iz Šentjurja - deklico, 15. junija: Zlata Lešnik s Ponikve - deklico, 17. junija: Simona Tovornik iz Prevorja - dvojčici (deklici), Alenka Čokl s Ponikve - dvojčka, 19.

junija: Branka Debeleč iz Gorice pri Slivnici - dečka, 20. junija: Andreja Sivec iz Gorice pri Slivnici, 21. junija: Marica Krajnc iz Šentjurja - dečka, 24. 6.: Vesna Mazej Ušen iz Šentjurja - deklico, 25. junija: Suzana Brglez s Ponikve, 26. junija: Ana Leskovšek iz Gorice pri Slivnici - deklico, Gordana Grajžel iz Šentjurja - dečka,

2. julija: Amira Mastnak iz Šentjurja - deklico, Aleksandra Kolar iz Grobelnega - dečka, 11. julija: Stanka Jazbec Grajžl iz Šentjurja - dečka, Mojca Pinter iz Šentjurja - dvojčka (dečka), 21. julija: Matejka Pšeničnik iz Gorice pri Slivnici - dvojčka (dečka in deklico), 22. julija: Matejka Vidmar iz Šentjurja - deklico, 23. julija: Katarina Povše iz Šentjurja - dečka, 24. julija: Mojca Žlender iz Loke pri Žusmu - dečka, Katarina Čokl iz Šentjurja - deklico,

Br

Kuharski kotiček

Solate - tako in drugače

Nekoč sem nekje prebrala, da je slab kuhar tisti, ki pripravi slabe solate, v nadaljevanju pa da pripraviti dobre solate sploh ni težko. V teh vročih dneh imamo tako priliko, da se preizkusimo - smo ali nismo dobri kuharji. Tega preizkusa se lotimo brez strahu - primerno ohlajena in osvežilna solata bo zagotovo uspela, prijala vsem in temu bo sledilo priznanje za našo kuharijo. Primerno ohlajena in osvežilna solata ne pomeni, da morajo biti sestavine ledeno mrzle, nasprotno - le dobro ohlajene. Dobro je tudi, da pripravimo solate malo prej (razen zelene), da se sestavine prepojijo s prelivi.

Najprej o solatnih prelivi

Jogurtova polivka

Dobro premešamo 1 jogurt, ki smo mu smo dodali 2 žlici limoninega soka ali kisa, žlico olja, sol, poper in nekaj sesekljanih dišavnih (drobnjak ali koprc, baziliko). To polivko lahko uporabimo za pripravo zelene, paradižnikove ali kumarične solate, pa tudi za pripravo solat iz testenin.

Sirova polivka

Z vilicami razdrobimo 50 g sira (roquefort, gorgonzola, mozzarella), primešamo 0,5 dl jogurta, 1-2 žlici limoninega soka, 1 žlico olja, sol, poper. Dobro premešamo. S to polivko lahko prelujemo nastrgan korenček, na kolesčke narezano redkvice.

Limonina polivka

Limono operemo v vroči vodi, lupino nastrgamo, iztisnemo sok. Primešamo 1-2 žlici gorčice, sol, poper, stisnemo 1 strok česna in počasi med neprestanim mešanjem prilijemo 4-5 žlic olja. Nazadnje dodamo še 1 žlico vode. To omako uporabljamo pri pripravi lignjev in jajčevcev na žaru.

Lahko pa takšni omaki dodamo 3 - 4 na drobno sesekljane filete iz konzerve. Tako polivko uporabimo pri pripravi solate iz belega fižola.

Cvetača v solati

Cvetačo očistimo in jo skuhamo do mehkega. Položimo jo na servirni krožnik, pokapljamo z oljem in kisom ter pustimo nekaj časa, da se cvetača prepoji.

Skuhamo cvetačo pa lahko prelujemo tudi z majonezo, ki smo ji smo dodali malo kisle smetane ali jogurta.

Mešana krompirjeva solata

Skuhamo pol kg krompirja, ga olupimo in narežemo na manjše kocke. Dodamo 10-20 dag na kocke narezane pečenke ali safalade, nekaj kislih kumaric in vloženi šampionov. Pripravimo solatno omako iz olja, kisa, malo soli in popra, 1 stroka česna, 1 žlice sesekljane čebule in malo drobnjaka. S to omako prelujemo solato. Okrasimo z rezinami trdo kuhanih jajc.

Kumarična solata

1 kg kumar olupimo in narežemo na lističe, dodamo 3 srednje debele kuhane krompirje narezane na lističe, 2 trdo kuhani jajci, narezani na kolobarje, sesekljan drobnjak, olje, kis, poper in sol. Po želji lahko dodamo na lističe narezano čebulo.

Paradižnikova solata z ementalcem

1 kg paradižnika narežemo na rezine ali krlje in jih polagamo v skledo. Na drobno narežemo 10 do 15 dag ementalca. Narezan paradižnik sproti solimo, dodajamo narezan sir in sesekljan česenj (2 stroka). Nazadnje prilijemo olje, popopravimo in narahlo pretresemo.

Švicarska solata

Na rezance narežemo 30 dag posebne salame, 10 dag sira (ementalec) in 1 čebulo. Prelujemo s polivko iz olja, kisa, 1 žlice gorčice, malo soli in popra. Okrasimo z rezinami trdokuhanih jajc.

C.H.

Razmišljanja

(Ne)varno naročje iluzije

Verjeli ali ne (vključno z mano), kmalu bom dopolnila 26 let. Tega dejstva ne dajam na plano zaradi nobenega razloga, razen morda kot pojasnilo, da imam vendarle že nekaj povedati o življenju. Okrog mene so ljudje, ki se bodo ob tem malce porogljivo nasmehnil, vendar jim ne bom zamerila. Vsak izmed njih ali precenjuje ali podcenjuje svoje življenjske izkušnje. Jaz sama sem trenutno v fazi, ko sem resnično hvaležna zanje.

Ker smo vsi vsak svet zase, kljub temu pa smo si po drugi strani na moč podobni, je večkrat prihajalo do zelo različnih komentarjev na temo, s katerimi sem se ukvarjala. Naj povem, da sem se trudila, da bi upoštevala nasvete, za katere sem po premisleku presodila, da bi mi lahko prišli prav, potem pa sem se na neki točki izgubila. Začutila sem lenobno odsotnost mnenja in občutkov. Navidezni mir v duši me je zapeljal daleč od same sebe. Ne vem več, o čem naj pišem, kako naj pišem, in niti tega, kakšnega učinka si želim.

Tako bom danes, zadnji trenutek, tik pred obupom, pisala o posebnih obdobjih v življenju, o zadovoljni fazi mirovanja in na drugi strani o zmešnjavah in težavah. Ker imam o tem dvojem po vsej verjetnosti drugačno mnenje, kot bi si predstavljali na prvi pogled.

Imam dobro prijateljico, ki ima težave s faksom. Ko sva se spoznali, so bile te njene težave, če pogledamo nanje zdaj, zelo majhne. Da bi je starši venomer ne opominjali in gnjavili, si je tu in tam izmislila, da je izpit odpadel ali se prestavil. Nadalje si je izmislila, da je kakšen izpit opravila, in ga potem dejansko je, le z manjšo zamudo. Te zamude so začele naraščati, tako da si je izmislila, da je opravila letnik. In naslednji letnik. V tem trenutku ima poln indeks ponarejenih podpisov in ocen, le še diploma ji manjka. In ves ta čas je večinoma preživela v mirnem sprenevedanju, da bo zamude nadoknadila, da laži niso laži, dokler jih nekdo ne razkrije, da pravzaprav nima problema. Lahko bi rekli, da se je ves ta čas imela lepo. Bila je zelo ustvarjalna (ukvarja se z umetnostjo), spoznala je veliko zanimivih ljudi, zaljubila se je v fanta in sta, lahko rečem, srečna. Torej je preživljala fazo mime zadovoljnosti. In, če spremljamo potek zgodbe, potem lahko zaključimo, da je iluzija morala postajati vse večja in večja, da bi lahko ohranila dušni mir, medtem pa je iz drobcenega problema nastal kar težek zalogaj. Ki napoveduje težke trenutke soočanja, pravo malo revolucijo in, navsezadnje, obdobje zmešnjav in težav.

Za naslednji primer bom uporabila popolnoma drugačno zgodbo. Spet bom govorila o svoji prijateljici. Ta, nasprotno, svojih težav, vsaj v njihovem zadnjem obdobju, ni skrivala niti pred sabo niti pred starši ali prijatelji. Veliko študijskih let je šlo mimo, ne da bi opravila en sam izpit. Zaradi česar je bila v nenehnem konfliktu (milo rečeno) s starši, njen fant in prijatelji so se nemalokrat norčevali iz nje, zaradi vsega skupaj pa se je sama počutila zelo zelo slabo.

Lahko rečem, da je bila večkrat na robu samozaničevanja. Vendar pa se ni izgubila. Prav boleče je občutila, kakšno je stanje in kakšna se zdi sama sebi in drugim. In fazi težav in zmešnjav je sledila, kar naenkrat, iz zraka, diploma z visokim povprečjem in mesec dni kasneje zavidljiva služba. Torej lahko zaključim, da je bilo to težko obdobje nazadnje plodno.

Kakšni bi se vam zdeli ti dve osebi, če bi ju srečali in tu in tam poklepatali z njima? Prva bi se vam zdela uravnovešena, srečna, neproblematična, zanimiva. Druga bi se vam zdela ravno nasprotna. In dejansko ti dve dekleti dajeta takšen vtis na ljudi. Sama pa menim, da je razlika med njima (in med tisočimi podobnimi, čeprav drugačnimi primeri) ta, da je prva izgubila samo sebe in se ji težave zato kopičijo in širijo, druga pa zelo dobro ve, kdo je oziroma je povezana sama s sabo, čeprav se je marsikomu zdela popolnoma izgubljena.

Za premislek še tole: Fant in dekle, med 25 in 30, sta skupaj preživela štiri burna leta, polna prepirov in nesporedumov, s težavami v prilagajanju drug drugemu, s primeri ljubosumja in posesivnosti. Njunjo peto leto je bilo mirno, ljubeče, razumevajoče, konformno. Potem sta se razšla.

Zato se bojte iluzij in poslušajte svoje občutke, četudi vam narekujejo družbeno manj priljubljeno obnašanje.

ek

Šentjur v času

Priprave na obvoznic

Šentjurska vlada je z Ministrstvom za promet in zveze podpisala sporazum o gradnji šentjurske obvoznice. Predsednik Ladislav Grdina je opisal prizadevanja, da bi že letos začeli graditi novo šentjursko šolo v Hruševcu.

Novi tednik, 1. 7. 1993

Kosci in grabljice v Dramljah

Že pete kmečke igre se nam obetajo v nedeljo 10. julija v Dramljah. Tekmovanje koscev in grabljic, spretnostne igre in družabno srečanje ob zvokih ansambla Staneta Podgorška sta pripravili občinska konferenca Zveze socialistične mladine Šentjur in Aktiv mladih združnikov. Pri organizaciji pa sodelujejo tudi Kmetijski kombinat Šentjur, Gozdno gospodarstvo Celje, Toper Celje - Elegant Šentjur, Tajfun Planina in Semenarna Ljubljana.

Torej, če še ne veste, kam v nedeljo, v Dramljah bo spet veselo in zanimivo, saj mladi kmetovalci skrbijo za ohranjanje starih kmečkih opravil, ko ob vse večji mehanizaciji in modernizaciji kmečkega dela hitro tonejo v pozabo.

Novi tednik, 7. 7. 1983

Glasilo mladih - SMER

Te dni je Center za obveščanje in propagando pri krajevni ZSMS Šentjur izdal prvo številko svojega glasila, ki so ga poimenovali SMER. Glasilo so natisnili v 300 izvodih s ciljem, da bi javnost kar najbolje informirali o delu mladih v občini. Čeprav je julij čas počitnic, mladi Šentjurčani ne mirujejo. Njihova aktivnost je trenutno usmerjena predvsem na področje priprav za 10. kongres ZSMS. Prav tej temi so v biltenu posvetili mnogo pozornosti.

Novi tednik, 27. 7. 1978

Nova vas še lepša

Pritegnilo nas je naselje Nova vas pri Šentjurju, ki se s svojimi novogradnjami vedno bolj širi proti Črnolici. Marsikaj se je v letih po vojni spremenilo v Novi vasi. Včasih je bila to izrazito kmečka vas, danes pa kmetijstvo izumira. Kmetije opuščajo, prebivalstvo se proletarizira, področje naseljujejo delavci iz vasi na Kozjanskem, ki jih privabljajo ugodne avtobusne zveze in bližina krajev, kjer so zaposleni. Kmetje, ki so še ostali, se uglavnom ukvarjajo z živinorejo in mlekarstvom. Tarnajo pa, da ni delovne sile, saj mladina odhaja v šole in tovarne.

Novi tednik, 12. 7. 1973

Varstvo pri delu v šentjurski občini

Lani se je poškodovalo v Šentjurju 74 % vseh zaposlenih. Prvo mesto v tej žalostni bilanci ima lesna industrija, kjer se je poškodovalo 23,7 % vseh zaposlenih, v kovinski industriji pa 8,6 %. Zaradi poškodbe pri delu je vsak poškodovanec болоval povprečno 13 dni.

Podatki pa kažejo, da je v sredini tedna največje zmanjšanje poškodb, v ostalih dneh pa neenakomerno variira. Kritične so začetne in končne ure.

Celjski tednik, 18. 7. 1968

Mala veleblagovnica

Preteklo soboto je bila v Šentjurju pomembna slovesnost. Ta kraj je končno dobil novo sodobno blagovnico s samopostrežno trgovino.

Nova sodobna stavba je veljala 70 milijonov din in se tudi arhitektonsko lepo sklada v okolje. Značilno za to poslovalnico trgovskega podjetja Reseva pa je, da v njej lahko potrošnik dobi domala vse.

Prireditve v avgustu

Fotografiska razstava Barbare Lesjak v Knjižnici Šentjur

- ob 19. uri, pred Gasilskim domom
Lokarje: gasilska noč z ansamblom Mikola

Praznik KS Blagovna

Petek, 8. avgust:
- ob 17. uri: razvitje prapora DU
Blagovna in podelitev zahval botrom
- ob 18. uri: zabavni program s Šentjurskimi muzikanti

Sobota, 9. avgust:
- ob 15. uri: tradicionalni pohod izpred šole mimo bolnice Zima do gasilskega doma Lokarje
- ob 18. uri, pred gasilskim domom Lokarje: podelitev priznanja KS Blagovna

Bazenjenje

Petek, 22. avgust
- ob 17. uri: tekmovanje četvork
- ob 21. uri: The stroj in zabava s skupino Kingston

Dada Kladnik in ansambel Venus

Petek, 29. avgust, ob 21. uri, na vrtu Hotela Žonta; jazz in dixieland glasba

Poletni ekstempore »Uršula 2003«

Sobota, 30 avgust od 9:30 do 15:30 na Uršuli, slikarska kolonija

PRISLUHNI SMO

Tanz mit Laibach... Vrnitev fenomena

Delavski dom Trbovlje: Svetovno zagotovo najbolj znana slovenska glasbena skupina je spet udarila. Tokrat s predpremiero novega albuma WAT, ki bo sicer izšel 8. septembra s singlom *Tanz mit Laibach*. V Delavski dom, simbol komunistične megalomanske gradnje, se je strpalo 500 ljudi, po večini novinarjev in prijateljev skupine, vmes pa smo se pomešali tudi feni-pet šentjurskih, ki smo si uspeli zagotoviti sicer brezplačne vstopnice. Domači oboževalci so bili nekoliko jezni, ker naj bi kar 300 kart dobili pomembneži iz Ljubljane... Opaziti je bilo pojave od Čuka Jožeta Potrebuješa (!?) preko politikov Školjča in Baroviča, do enega izmed ideologov Laibacha in NSK, filozofa Petra Mlakarja.

Pred koncertom so nam trboveljske žene postregle z okusnim pecivom s »križem«
NSK na sredini s tradicionalno zasavsko pijačo Bunkovc-ki pa je bil milo rečeno neokusen. Potem pa ena ura šova. Šusa, kot ga znajo pripraviti Laibach. Predstavili so nove komade na čelu s *Tanz mit Laibach*, za katerega je že posnet videospot. Filozofirati o glasbi je brezpredmetno-ta je pač laibachovska s »hudo odrezavim«
vokalom v ospredju, ki bruhla tekste v nemščini in angleščini, enega pa tudi v slovenščini. Odlično ozvočenje in osvetljava navkljub relativno statičnem performansu z dvema tolkalkama na odru redke pustijo ravnodušne... Laibach avgusta začenjajo evropsko turnejo.

L. H.

Narodno-zabavno...

Srečanje muzikantov v Dolgi gori

1000 ljudi so zabavali Šentjurski muzikanti in Miro Klinc. Publika je nastopajoče v tekmovalnem delu razvrstila takole:

- 1.) Trio Marguč
- 2.) Ansambel Simona Gajška
- 3.) Veseljaki iz Dobja

NAPOVEDUJEMO

BAZENJENJE

petek, 22. avgust, od 17. ure naprej

Reptails

Žurdov

THE STROV
Kingston

Koupa fest, Podzemelj

1.-3. avgust (vstopnina+kampiranje za tri dni
6.000 SIT)

Cubismo, Schatz, Katalena, Mambo Kurt, Pips
Chips & Videoclips, Demolition group, Belfast
food...

Množica na Planini

Planina: Res je, Klumpanje je pojav, ki z leti še vedno živi in večje krmari na zlahtnem polu tistih, ki v prostem času poslušajo kitare. Kako se ta godba podaja, pa je najbolje videti na kraju samem. Letošnji zajeten žur je zmozel razveseliti dvatisočglavo mladež, v prehodni fazi odrasčanja pred predajanjem resnejšim zadevam, kot so ših in nadaljevanje vrste. Kunšni glasbeni spored sta pričeli skupini: Marjetice, ki so solidno odžagali svoj program, in The Reptails, skupina iz Dobja, katerim je le delno uspelo pravilno uveljaviti nekatere pevske parametre svojega nastopa. Štimunga je porasla, ko je začela preigravati rokersko prevzemajoče šikle Lare Baruce. Zlahka pristanem na to, da še vedno drži kondicijo pevke, ki žge z glasom in stasom pa vendar na momente dolgočasi z monotonim vokalnim tolmačenjem odtokov ljubezni. Sicer pa je naslov dogodka večera pripadel zboru MI2 in njihovi uigrani čagi, prepleteni z odmerki obsotelskega pridigarstva. Navsezadnje je njihova neortodoksna prašičja himna sezula vse pod odrom. A-smo-s-hribov-al-nismo, čreve-na-plot. O Tabu-ju pa si lahko mislimo, da so zadnje leto preživel v slavi. Lahko pa sežemo tudi po kozarcu piva. Vsekakor so bili daleč od nekdanjih hiperaktivnih odrskih vragolij pevke Nine. Toda trenutno imajo nekaj izrednih avtorskih dometov, ki so brez zadrege sprožili klimaks občinstva. Ozvočenje briljantno pripelje do odrešitve.

L. Ž.

Festivala Exit in Echo

Novi Sad in Beograd: Začetek avgusta je zdaj dokončno nekdanja Jugoslavija zagotovo bila v stanju in katerem prepevajo Električni orgazam. Najprej se je v Novem Sadu zgodil Exit, ki je letos privabil tudi številno publiko iz Slovenije. Na romantični Petrovaradinski trdnjavi, ki se dviga nad Donavo ob katere peščenih plažah je bilo zapaziti mnogo čudovitih »osebkov«, so se v širih dneh zvrstile številne znane skupine in didžeji. Šentjurska ekipa je bila pozitivno presenečena nad Chumbawambo (na Rock Otoču so boja razočarali), omeniti kaže tudi nastope Henryja Rollinsa, Shana McGowena, Stereo Mc's, Darka Rundeka, Kud Idijotov...

In pa poleg nekaj didžejev tudi edine predstavnike Slovenije, skupino Moveknowledge. Nekaj dni kasneje se je na otoku Donave v Beogradu zgodil še Echo festival, ki je z nastopom zvezd Morcheeba in Sonic Youth pomenil potrditev teze o rock 'n' rollu, Jugoslaviji in (glasbenih) orgazmih. Če k vsemu prištejemo še vedno nizke cene (pivo okrog 200 SIT), odpravo viz in gostoljubne ter odprte domačine, pomeni Srbija atraktivno lokacijo za preživljanje poletnih dni. Priporočamo!

L. H.

Festival alternativne kulture TE MIKKA

Murska Sobota, letališče: Isti vikend, kot se je dogajal težkih novcev vredni reggae festič na Soči, se je v slovenskem kurjem očesu, sredi ožganih žitnih polj, dogajal drugi TE MIKKA, ki se imenuje po tamkajšnjem mladinskem centru. Kljub nekaterim odpovedim smo bili priča pravi multizanrski interveselici, ki je bila povrh še dobro obiskana in ima lepo prihodnost. Gotovo bodo organizatorji naslednje leto »zamikkali«
še bolj velikopotezno in se bo še več desnobrežnih Prekmurcev (m)učilo z levobrežno govorico. Kar se pa tiče tovrstnega dogajanja v koncih Savinje in njenih pritokov, poskusite na On the edge konec avgusta v Kokarjah.

Postava: Dälek (ZDA), Elvis Jackson, Edo Maajka, Psycho-Path, Noctiferia, Shandon (I), Chang FFos (Hr), Cancel, Manul, Dežurni krivci, Odpisani, cena: 1700 (!) SIT prek interneta; pivo: 350 SIT; dodatno dogajanje: a) organizirano: delavnice (strip, glina, grafit), impro, fuzbal, Fabijan Cipot jazz šotor, b) neorganizirano: vzletanje, pristajanje in kar vmes počnejo letala; priporočamo: preizkus vseh 3,8 km prekmurske avtoceste; minusi: premalo šotorišče, par vročerkvni gringosov, prenosni veceji se ne čistijo sami od sebe, after neposredno od šotorišča; plusi: original kebab mojstri, normalni varnostniki, stage oprema z efekti; viški: Neli od Psycho-Path v duetu pomagal pevcu odpisanih, Edo Maajka »dissa«
pozerje z zlatimi lanci.

br

Močno v redu

Ljubljana, Križanke: Malo je tačas »kitaramenov«, ki zmerejo s tako lahkotnostjo navdušiti kapitalske zahteve ljubiteljev glasbe. Hiram Bullock je eden izmed njih. Mnogi ga imajo za enega največjih sodobnih električnih kitaristov. Je plodovit avtor glasbe in izjemen pevec, ki je v svoji 20-letni profesionalni karieri sodeloval z mnogimi kulturnimi glasbeniki: Miles Davis, Eric Clapton, Sting, Taj Mahal, Al Jarreau... Ogled njegovega dinamičnega, z energijo nabitega koncerta te uspešno sesuje na skrajni meji uživanja. Glasba je mešanica rocka, funka, bluesa in jazza, občinstvo pa z odobro vzvalovi ob marsikateri predelavi odkruškov Hendrixa, Rollingov... Poleg kopice slovenskih muzikantarjev se v odobro napolnjenih Križankah opazi trojec znancev iz zasedbe Žurdov. Močno v redu.

Koncert Hirama Bullocka

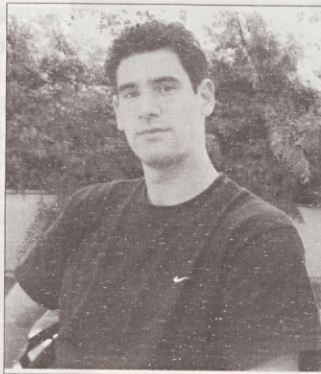
L. Ž.

Košarkar Davorin Škornik na oddihu v Šentjurju Nagrajen za košarkarski napredek

Davorin Škornik iz Hruševca je že četrto leto zapored preživel v ZDA, kjer študira in igra košarko na univerzi Bucknell. Po uspešno končani šolski in košarkarski sezoni se je v domače kraje vrnil sredi maja, prek luže pa se vrača čez tri tedne. Kot vsako poletje smo se srečali, za bralce ŠN pa je ocenil minulo ameriško leto in razkril svoje načrte.

Košarkarsko gledano je bila minula sezona za Davorina najuspešnejša doslej. Na začetku je imel težave s poškodovanim prstom na nogi in je zaradi operacije izpustil prvi del priprav, vendar je brez težav dohitel soigralce. Ekipo »bizonov« univerze Bucknell (Bucknell bison) v Patriotski ligi, kjer igra tudi nekdanji član Alposa Kemoplasta Matej Črešnik, sicer ni dosegla pretirano dobrega rezultata, kljub vsemu pa je Škornik zadovoljen. »Malo smo bili razočarani nad rezultati, sam pa moram biti s svojimi predstavami zadovoljen. Na koncu sem celo prejel priznanje kot košarkar, ki je napram prejšnji sezoni najbolj napredoval v moštvo,« skromno pravi Davorin. Na spletni stran univerze 22-letnega Šentjurčana ocenjujejo kot igralca, ki lahko še močno napreduje, še posebej, ker se je navadil na ameriški način košarke. »Za svojo višino 211 cm ima dobro gibljivost, je odličen bloker metov. Doma je s Cankarjeve, Slovenija (Američani so njegovo hruševsko ulico očitno vzeli kot mesto...). Igral je tudi za slovensko mladinsko reprezentanco. Kot igralec, ki je v sezoni 2002/03 najbolj napredoval, je dobil nagrado po izboru trenerjev,« je moč prebrati na naslovu www.bucknell.edu

Njegovo moštvo je igralo v novi dvorani, ki sprejme 4000 gledalcev. Tekme seveda spremljajo plesalke in navijačice, tudi sicer pa so pogoji za

trening odlični. Igralci imajo na voljo svoj fitnes, trenirajo pa šestkrat tedensko. »Ameriška pravila so po svoje sila nenavadna. Več kot dve uri dnevno ne smemo trenirati, saj morajo imeti vse ekipe v ligi iste pogoje. Tudi za individualno vadbo s trenerji veljajo posebna pravila. V dvorano lahko pride nenapovedano nadzornik in ob morebitnih kršitvah ekipe izreče kazen,« pripoveduje Davorin.

Poleg uspešne košarkarske sezone je opravil tudi vse obveznosti tretjega letnika študija menedžmenta. Zasebna univerza Bucknell je v mestu Lewisburg v zvezni državi Pensilvaniji, spada pa med 25 najbolj cenjenih v ZDA. O tem po svoje priča tudi visoka šolnina, ki jo Davorinu pokrijejo s štipendijo, kljub vsemu pa so preostali stroški še vedno relativno visoki. Živi v kampusu, kjer je nastanjenih skoraj 4000 študentov. Lani je živel v sobi, letos pa se bo preselil v apartma. Poskrbljeno je za hrano in za druge aktivnosti. Odvijajo se seveda tudi zabave, ki so še bolj pogoste zunaj študentskega naselja, kjer veliko študentov živi tudi v najetih hišah. Davorin pa je še posebej navdušen nad sistemom študija in pristopom predavateljev: »Razdeljeni smo v majhne skupine, saj nas pri posameznem predmetu ni nikjer več kot 20. Profesorji se nam popolnoma posvetijo in so pripravljeni pomagati tudi po končanih predavanjih, organizirane pa so tudi brezplačne instrukcije s strani uspešnih

študentov. Odnos je veliko bolj oseben in spontan, česar pri nas nisem nikoli doživel. S profesorji smo resnično kolegi, spremljajo recimo tudi košarkarske tekme, brez vzvišenosti te pozdravijo in se pogovarjajo s tabo tudi na ulici. Pomembno je tudi sodelovanje na samih predavanjih, oceno pa si pridobivaš čez celo leto. Seveda nas na koncu čakajo tudi izpiti, toda ob rednem delu ni težav z uspehom. Čaka me še zadnji letnik študija, ki ga seveda želim dokončati.«

Davorin se je na univerzi tudi zaljubil. Punca ga je obiskala tudi v Šentjurju, skupaj sta odšla na slovensko obalo in na morje v Črno goro. V kratkem ga bo obiskal tudi kolega iz ZDA, ki je na popotovanju po Evropi, nekaj časa pa bo ostal tudi v Šentjurju. Trenutno nekajkrat tedensko obiskuje fitnes, ob jutrih meče na koš v Hruševcu, včasih pa odigra tudi kakšen basket s kolegi. Ima namen, priključiti se začetku priprav Alposa Kemoplasta, v ZDA pa se vrača po 15. avgustu. Po končanem študiju ima namen profesionalno igrati košarko: »Cilj mi je zagotovo podpis profesionalne pogodbe neke v Evropi. Trenutno nimam še nobenih konkretnih stikov, saj ne smem zaradi določil študentske lige imeti svojega agenta. Seveda spremljam tudi šentjursko košarko, še vedno sem formalno član Alposa Kemoplasta, bom pa prihodnje leto igralec brez odškodnine. Želim uspešno zaključiti študij in s svojim moštvom čim bolje odigrati košarkarsko sezono, nato pa bom videl, kakšne so možnosti in izhodišča.«

L.H.

Šentjurski občinski svetniki zmagali v Konjicah

Šentjurski svetniki so se 28. junija odzvali povabilu Kluba študentov dravinjske doline iz Slovenskih Konjic na prijateljsko srečanje v stritbolu med regijskimi občinami. Zmagovalni duh je naše ponesel nad boljše ekipe.

Turnirja so se udeležili svetniki občin Slovenskih Konjic, Vitanja, Zreč, Oplotnice in Šentjurja. Naši so se turnirja udeležili v naslednji postavi: poslanec Marko Diaci, direktor občinske uprave Jože Plachnik, podžupan Jože Artnak in občinski svetnik Jure Godler. Že po prvi odigrani tekmi se je izkazalo, da ne bo nič od »prijateljskih« tekem in vse, kar šteje občinskim svetnikom, so le zmage. Šentjurčani so se najprej pomerili z ekipo Vitanja. Nekaj minut pred zaključnim žvižgom so Vitanjčani vodili kar s 7:2. Ostrostrelca Palčnik in Diaci sta prevzela vaje v svoje roke in z nekaj zaporednimi trojkami so naši obrnili rezultat v svojo korist v 7:8. V drugi tekmi so se pomerili s svetniki iz Zreč. Fantje izpod Rogle igrajo že nekaj časa skupaj in se dobro poznajo. Rezultat so Šentjurčani prelomili z ekstra dolgim metom Diacija skoraj iz sredine igrišča. Tekma se je končala pred iztekom merilnega časa z 11:9 za naše. Optimistično, z dvema

zmagama, dobljenima v zadnjih minutah, so se v naslednji tekmi pomerili z domačimi svetniki iz Konjic. Konjičane je vodil visoki center, še nedavno prvoligaš Železnikar, preko katerega je teklo večina akcij. V tej tekmi se je izkazal Godler, ki ga je odlično onemogočal. Po preteku igralnega časa se je rezultat ustavil pri 6:6. Po treh minutah podaljška so naši zmogli več športne sreče in si kot v prejšnjih tekmah zmago zagotovili šele v zadnjih sekundah. Po tekmi premora so se svetniki pomerili še z korajžnimi fanti iz Oplotnice. Tekma počitka se je poznala in naši so ohlajeni po odlični igri nasprotnikov izgubili z 8:10. Ta tekma pa ni odločala o ničemer več, saj je bil končni vrstni red že znan. Prvo mesto so osvojili svetniki iz Šentjurja pred Zrečani in favoriziranimi domačini Konjičani. Zlate medalje bodo ostale lep spomin, zmagovalni pokal pa bo krasil pisarno direktorja občinske uprave.

Jg

Malo smeha ne škodi

Slabo se vidi

- Gospod, kaj pa me tako zijate pod krilo?
- Ko pa imate tako kratko krilce, da se vam vse vidi, gospodična.
- Nisem gospodična, ampak gospa.
- Tako dobro se pa vseeno ne vidi.

Posojilo

- Gospod, mi posodite jurja?
- Ampak človek nesrečni, saj vas sploh ne poznam.
- Ravno zato vas prosim. Tisti, ki me poznajo, mi tako ne posodijo.

Red mora biti

Mati ljudožerka pripelje sinka k zobozdravniku. Ko mu ta šari po ustih, mali ljudožerček čavnsne in mu odgrizne prst. Mati se hudo razjezi nad sinom, tako zelo, da se je zasmilil celo zobozdravniku:

- Oh, saj ni tako hudo, bom že nekako...
- Ne, in ne. Tako pač ne gre: tu en prst, tam en prst, kdo bo pa potem večerjal!

Luka Novak, atlet

Slivničan na Evropskem atletskem pokalu

Luka Novak je v začetku julija nastopil v dresu slovenske reprezentance na Evropskem atletskem pokalu. 21-letnik iz Gorice pri Slivnici je s tem zagotovo vsaj začasno kronal svojo uspešno kariero. Trenutno je njegova prvenstvena disciplina tek na 400 m, kjer ima v letošnji sezoni tretji najboljši rezultat v Sloveniji.

Svojo športno kariero je Luka pričel kot nogometaš v sedmem razredu osnovne šole, ker pa je blestel na krosih, ga je Vlado Artnak povabil k treningu atletike. Nekaj časa je združeval oba športa, na koncu pa se je odločil za atletiko. »Od začetka sem se teka lotil bolj za zabavo in nisem treniral vsak dan. Že kot pionir sem dosegel nekaj uspehov, vsako leto pa sem napredoval. Prelomnico je pomenila prva zmaga v 3. letniku gimnazije. Tedaj sem se treninga lotil z največjo zavzetostjo. Tako sem v letu 2001 bil najboljši mladinec na 400 m v Sloveniji,« o svojem športnem razvoju pripoveduje Luka.

Pravi, da je v lanskem sezoni nekoliko pregorel in ni dosegel napredka, kot bi si ga želel. Letos pa je ponovno v odlični formi. Pravi, da je pričakoval tako dobro sezono. Na finalu Atletskega pokala Slovenije je v svoji disciplini dosegel drugo mesto in bil tako izbran v slovensko državno reprezentanco za nastop v štafeti 4x400 m. Evropski atletski pokal, kjer se

je pomerilo 8 držav, je letos gostilo Velenje, tako da je imel nastop v državnem dresu še poseben čar. Luka je svoj nastop pred polnimi tribunami stadiona Ob jezeru ocenil takole: »Teden dni pred tekmo sem si poškodoval mišico na nogi, tako da je bil moj nastop celo pod vprašajem. Vseeno sem odšel na priprave, kjer sem prestal test in tako nastopil v štafeti, ki je bila zadnja disciplina tekmovanja. Naša ekipa je z rezultatom 3.09 osvojila šesto mesto, sam pa sem dosegel drugi rezultat v ekipi. Zagotovo je dober občutek nastopiti pred polnimi tribunami, čeprav sem skoncentriran samo na tek in mi je edini cilj ura.«

Luka je razdaljo 400 m letos uradno tekel samo trikrat, njegov čas 48.08 pa je trenutno tretji najboljši

v Sloveniji. Pravi, da je sposoben teči pod 48 sekundami, kar mu je tudi cilj v nadaljevanju sezone. Trenutno se pripravlja na avgustovska državna prvenstva za člane in mlajše člane, kjer bo poleg na 400 m nastopil tudi na pol krajši razdalji.

Študent Fakultete za šport med študijskim letom največkrat dvakrat dnevno trenira po programu trenerja Artnaka v Ljubljani, sicer pa na šentjurskem stadionu, občasno s klubskimi kolegi gostujejo tudi v Celju in Žalcu, kjer imajo tartansko stezo. »Najhujši treningi so pozimi, ko opravljamo bazičen del priprav. Največja muka je trening distanc, kjer so napor tako hudi, da celo bruhamo. Pozimi moramo nakopiti pripravljenost, zdaj pa vzdržujemo in pilimo formo,« je zaključil Luka Novak.

L. H.

Mali nogomet na travi

V Črnlolici zmaga Šedine

Klub malega nogometa Simpl iz Žegra je prejšnjo nedeljo v Črnlolici, na travnatem igrišču za gostilno Zanzibar, organiziral malonogometni turnir za Pokal Simpl 2003. Udeležilo se ga je devet ekip, slavili pa so nogometaši iz Šedine.

ŠD Šedina so se najbolj znašli na "vroči" travi v Črnlolici

Turnir je potekal v neznosni vročini, tudi zato se ga je po mnenju organizatorjev udeležilo nekoliko manj ekip, kljub vsemu pa je devet

Na turnirju so izvedli tudi tekmovanje v izvajanju kazenskih strel. Najuspešnejši je bil Igor Čauš.

udeležencev kar lepa številka. V prvem delu tekmovanja so se moštva razdelila v tri skupine, kjer so izpadle zadnjuevrščene ekipe, v nadaljevanju pa še tri. Med najboljšimi so tako ostali gostitelji iz Žegra, Avtoprevoznitvo in Kava bar Rifnik ter ŠD Šedina.

Omenjene ekipe so se pomerile med seboj, publika pa je spremljala sila izenačene tekme. Moštvi Simpla in Šedine sta remizirali, Rifnik je nato ugnal gostitelje, tako da je o zmagovalcu odločala tekma med ŠD Šedina in Rifnikom. Z 1 : 0 so zmagali fantje izpod Uršule in tako v Šedino odnesli pokal in 50 tisočakov. Druga in tretja ekipa sta prav tako prejele pokal in 30 oziroma 20 tisoč tolarjev nagrade. Najboljšim je čestital in jih obdaril šentjurski župan Štefan Tisel.

Organizatorji so bili zadovoljni, čeprav so imeli obilo težav s pripravo travnate površine. Razlog je seveda suša. Obljubljajo, da bo turnir postal tradicionalen in da bodo izboljšali določene pomanjkljivosti. Predvsem naj bi letos šepala obveščenost, predvsem na račun preplepanja plakatov.

L. H.

Športne novice

Sebič na svetovnem prvenstvu

Šentjurski košarkar Stanko Sebič, sicer član Krke iz Novega mesta je bil član slovenske mlade košarkarske reprezentance, ki je na svetovnem prvenstvu v Grčiji osvojila sedmo mesto. Sebič je nastopil na nekaj zadnjih srečanjih, ob zmagi za osvojeno sedmo mesto nad Turki, pa se je vpisal tudi med strelce.

Košarkarice na Obonjan

Kadetinje in mladinke ŽKK Šentjur Šmarje se bodo med 15. in 22. avgustom podale na priprave na hrvaški otok Obonjan, pionirke pa se bodo štiri dni v avgustu na novo sezono pripravljale v Šmarju. Dve članici kluba sta tudi na reprezentančnem seznamu: Živa Klarer je bila izbrana med 14 igralk selekcije BAM, Tjaša Vraničar pa se bo udeležila priprav slovenske mladinske reprezentance v Lenartu.

Lorger v članski reprezentanci

V pomlajeni slovenski rokometni reprezentanci zdaj že bivšega selektorja Markoviča, ki je konec junija nastopila na turnirju ob žrebu skupin za evropsko prvenstvo v Kopru, je bil kot tretji vratar član ekipe tudi Gregor Lorger. 21-letni rokometar z Grobelnega sicer ni stopil na parket, je pa vpoklic v izbrano vrsto zagotovo veliko priznanje za Lorgerja, ki bo v novi sezoni še naprej za Peričem drugi vratar Pivovarne Laško.

Šahisti v čast državnosti

Šahovski klub Šentjur je v počastitev dneva državnosti priredil tradicionalni turnir. Udeležilo se ga je 17 tekmovalcev. Najboljši je bil Božo Štuel z 8,5 točkami, drugi je bil Franc Pešec, oba iz ŠK Celje, najboljši Šentjurčan je bil Franc Gazvoda (7,5) na četrtem mestu.

lh, br

Alpos in Kemoplast še naprej generalna pokrovitelja

Šentjurski košarkarski prvoligaš je na novinarski konferenci razkril nekaj adutov za prihajajočo sezono. Prvi je zagotovo novi trener Boris Zrinski, veliko pa pomeni tudi podaljšanje pokroviteljskih pogodb z Alposom in Kemoplastom, ki naj bi poleg povečane podpore lokalne skupnosti še vedno prispevala največji delež v šentjursko košarkarsko »mrežo«. Trenutno je največja neznanka igralski kader.

Na novinarski konferenci v Ipavčevi hiši je predsednik kluba Jože Palčnik še za leto dni podaljšal sponzorski pogodbi s podjetjema Alpos in Kemoplast. Slavnostno pogodbi sta s klubom

Boris Zrinski, Jože Palčnik, Rado Marot in Peter Lapornik na novinarski konferenci

podpisala finančni direktor Alposa Rado Marot in direktor Kemoplasta Peter Lapornik. Omenjeni podjetji naj bi prispevali 70 odstotkov celotnega šentjurskega košarkarskega proračuna, ki naj bi v prihajajoči sezoni znašal 35 milijonov tolarjev. Kot sta na novinarski konferenci poudarila predstavnika pokroviteljev, sta zadovoljna, da so znova našli skupni jezik, predvsem ker je v Šentjurju veliko mladih obetavnih košarkarjev. Alpos in Kemoplast tako potrjujeta svojo povezanost s šentjurskim okoljem, poleg promocijskih pa v pokroviteljstvu vidita tudi posredne ekonomske učinke. Predsednik Palčnik je izrazil tudi upanje na večjo finančno podporo lokalne skupnosti.

Bolj zapletena je trenutna situacija okrog igralskega kadra. Znano je, da je dolgoletni trener Igor Pučko podpisal pogodbo z Zagorjem, kar je za sabo potegnilo kar nekaj »učinkov«. V Zasavje je odšel Damjan Novakovič, dolga leta najboljši strelec Šentjurčanov, menda pa naj bi si trener Pučko v ekipi želel tudi Bojana Novaka in šentjurskega kapetana Ilijo Petroviča. Omenjena naj bi po nekaterih informacijah celo podpisala predpogodbi, šentjurska uprava pa se je med tem uspela sestati s Petrovičem, ki naj bi vendarle še bil pripravljen ostati v Šentjurju. Oba igralca imata sicer pogodbi 1+1, tako da bo v primeru njunega odhoda Alpos Kemoplast zahteval odškodnino. V klubu seveda ne sedijo križem rok in že navezujejo stike z nekaterimi igralci, katerih imena pa do prestopnega roka v začetku avgusta ostajajo neznanka. Dogovorili pa so se tudi o tesnejšem sodelovanju s Pivovarno Laško, od koder bi tudi lahko prišel kakšen nov košarkar.

Vprašanja okrog igralske zasedbe naj bi bila po večini rešena do odhoda na priprave v Kozje 10. avgusta, Šentjurčani pa bodo z vadbo začeli teden dni prej. Trener Zrinski napoveduje 11 prijateljskih tekem, nekatere izmed njih tudi z zvanečimi košarkarskimi klubi, ki bodo na pripravah na Rogli. Prvi krog lige bo na sporedu 27. septembra, ko bo Alpos Kemoplast gostoval v Postojni.

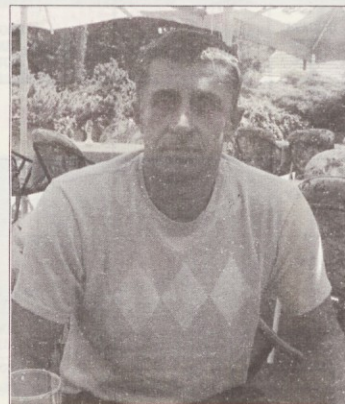
L. H.

Boris Zrinski, novi trener KK Alpos Kemoplast

Boris Zrinski je eno največjih trenerskih imen slovenske košarke, njegov prihod v Šentjur pa zagotovo pomeni zagotovilo za uspešno nadaljevanje zgodbe o uspehu šentjurske košarke. 47-letni Celjan, ki sicer izhaja iz Obsoetja, je svoj trenerski vzpon pričel v začetku devetdesetih, ko je s Polzelo dosegal fantastične uspehe. To mu je med drugim prineslo tudi dva mandata selektorja slovenske reprezentance, ki jo je vodil na 29-ih uradnih tekmah, od tega dveh evropskih prvenstvih. Bil je trener Pivovarne Laško, nazadnje pa Kopra, s katerim pa se je zaradi finančnega zloma razšel. Zrinski bo poleg trenerskega poklica ponovno začel poučevati športno vzgojo, spomladi morda celo v Hruševcu, ki bo naslednji dve leti njegov košarkarski »dom«.

Kako ste se odločili za prihod v Šentjur?

V Kopru so žal ostali popolnoma brez sredstev in tako je celotna ekipa razpadla. V Šentjurju so se že pred leti odločili za treniranje enkrat dnevno, takšna usmeritev pa se je pokazala za pravilno, saj so mnogi klubi, ki so precenili finančne zmožnosti, sedaj tik pred propadom. Šentjur je na nek način znanilec košarkarskih sprememb. K temu se moramo prilagajati tudi trenerji. Šentjursko košarkarsko okolje ima velik potencial, saj so v ozadju številni mladi košarkarji, ki lahko napredujejo. Tudi člansko moštvo je pod vodstvom Igorja Pučka

dosegalo izvrstne rezultate in prav tako pomeni izziv. Poleg tega pa sem se za Šentjur odločil tudi zato, ker je blizu Celja, kjer živim, vracam pa se tudi k osnovnemu poklicu profesorja športne vzgoje.

Članska ekipa bo očitno doživela velike spremembe. S Pučkom je v Zagorju že Novakovič, odšla naj bi tudi Novak in Petrovič. Kako boste nadomestili dosedanje nosilce igre? Kaj bo z Kahvedžičem?

Novakovič je eden redkih vsestranskih košarkarjev v ligi, tako da mi je žal njegovega odhoda. Ni še dokončno jasno, kaj bo z Novakom in Petrovičem, predvsem odhod slednjega z občutljivega mesta organizatorja igre pa bi nam povzročil velike težave. V tem primeru bo potrebno poiskati ustrezne zamenjave. Smo v pogovorih z določenimi igralci, toda pred prestopnim rokom in dokončno razjasnitvijo statusa ekipe iz prejšnje sezone ne bomo sklepali dogovorov. Tudi s Kahvedžičem se imamo namen pogovoriti.

Alpos Kemoplast je doslej igral atipično košarko, praktično brez centrov. Zagotovo bo prišlo do sprememb?

Koncept Igorja Pučka se je izkazal za uspešnega. Tudi sam nisem privrženec šablonske košarke, zagotovo pa bomo skušali spremeniti tudi slog igre. Predvsem bomo skušali igrati raznovrstno v obrambi. Vse pa je seveda odvisno od igralskega kadra. Če bo odšel še Novak, smo pod košem brez pravih igralcev, zato se bo potrebno prvenstveno okrepiti na poziciji centra.

Lahko pričakujemo v ekipi tudi tujce?

Težko je reči. Tega ne izključujem, toda prihod tujega košarkarja je lahko tudi dvorezen meč. Še posebej je problem, ker bomo trenirali enkrat dnevno, profesionalci pa mora vaditi tudi dopoldne, sicer »zaspi«. Toda to se da rešiti tudi z individualnimi treningi in fitnesom.

Kako bo s pomočniki in koordinacijo z mlajšimi selekcijami?

Domenili smo se, da bom koordiniral tudi delo z mladimi. Avgusta in tudi kasneje bomo ob prostih terminih z njimi trenirali tudi dvakrat dnevno, saj če želijo napredovati, morajo vaditi več kot ostali. Moj pomočnik v članski vrsti pa še naprej ostaja Dejan Mihevc.

L. H.

Statistika mladih košarkarskih selekcij...

Fantje

-**Mladinci** so med 39 ekipami zasedli 15. mesto v Sloveniji, žal se niso uspeli uvrstiti v »I. SKL«.

-**Kadeti** »A« so končali sezono med 50 ekipami na 14. mestu v Sloveniji ter zasedli 1. mesto v »A2 SKL vzhod«.

-**Kadeti** »B« so od 50 ekip obstali na 32. mestu Sloveniji, vendar so v II. SKL ligi zasedli 2. mesto ter v ligi »Vzhod II« končali na 1. mestu.

-**Pionirji** »A« so že novembra po neuspeli tekmi z Idrijo zasedli 6. mesto med 41 ekipami. V ligi »A1 vzhod« so končali na 2. mestu, v »I. SKL vzhod II« pa 1. mesto.

-**Pionirji** »B« so v »II SKL« pristali na 12. mestu. V »II SKL - B1 vzhod« so se

uvrstili na 4. mesto, v ligi »II SKL - vzhod III« pa obdržali 2. mesto.

Dekleta

-**Kadetinje** so zasedle 9. mesto v Sloveniji, kar pomeni, da so bile v »II SKL« prve, prav tako so zasedle prvo mesto v ligi »II SKL - vzhod«.

-**Pionirke** so zaključile sezono na 4. mestu med 24 ekipami, bile uspešne 2. v »I SKL - vzhod A«, ligo »I SKL - vzhod I« pa končale na 1. mestu.

-**Mlajše pionirke** so zasedle 10. mesto med 16 ekipami, v ligi »Vzhod B« so bile 1., uspešno so končale tudi ligo »Vzhod I«, kjer so osvojile 3. mesto.

B.M.

OPTIKA *gleščič*

GLEŠČIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

Zvonko POVALEJ s.p.

Loka pri Žusmu 25, 3223 Loka pri Žusmu

tel.: 03/ 78 10 356,

fax: 03/ 78 10 357

gsm: 041/ 675 643

kleparstvopovalej@siol.net

KLEPARSTVO
POVALEJ

MONTAŽA:

- **JEKLENIH KRITIN**
Tufftile, Academi,
Romatile, Oberon, Corona
- **OPEČNIH KRITIN**

50 LET GARANCIJE!

50 LET GARANCIJE!

50 LET GARANCIJE!

50 let
Štajerski val
93,7 MHz in 97,6 MHz

RADIO ŠTAJERSKI VAL D.O.O., ŠMARJE PRI JELŠAH
AŠKERČEV TRG 21, 3240 ŠMARJE PRI JELŠAH
UPRAVA: (03) 817 12 10, STUDIO: (03) 81 71 230
WWW.RADIO-SHAJERSKI-VAL.SI

BAZENI
03/ 749 19 63
www.termix.si

GENERALNO ZASTOPSTVO **termix** ŠENTJUR
BAZENI-STREHE-WHIRLPOOLI

Dopust in zabava na vašem vrtu

RENAULT

PRODAJA TESTNIH VOZIL
trenutno interna akcija

 Velik prihranek **Velik prihranek** **Velik prihranek**

cena: ? cena: ? cena: ?

ZELO UGODNA AKCIJA NOVIH VOZIL!!!
OB NAKUPU NOVEGA RENAULTA PRIHRANITE DO 400.000 sit (odvisno od modela), OMEJENE SERIJE AIR+, KJER JE KLIMA BREZPLAČNA!!!

ŽGAJNER ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avioelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

PIZZERIA ZanziBar

20 vrst pizz **jedi na žaru**

Lipnik pivo **sladice**

OB KONCU TEDNA DOSTAVA NA DOM
tel.: 070/ 221 317

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSKIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

Celje - skladišče

D-Per
18/2003

5000012587,7

COBISS o

Peter Žmaher s.p.

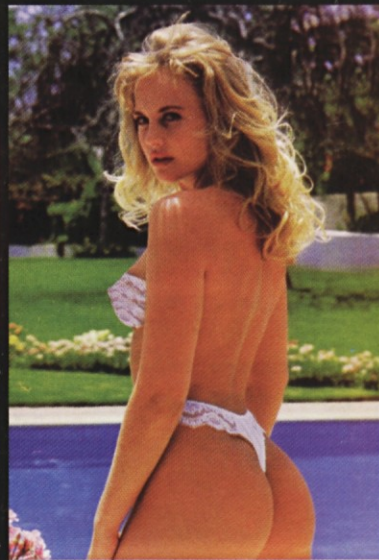
Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**RAZVIJANJE
FOTOGRAFIJ**

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA
IN STORITEV**

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ **LEON**

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

**vroče cene
osvežilnih pijač!**

